SOUTH INDIAN GREAT MEN

BY

S. S. ARUNAGIRINATHAR

Head Tamil Pandit,

T. T. V. HIGH SCHOOL, MADRAS.

Association Publishing House.,

94-95, New St, Mannady P. O. Madras.

தென்னிந்தியப்

பெரு மக்கள்

ஜெய்ஹிந்த்

தொண்டை மண்டலம் துளுவ வேளாளர் உயர்தரப்
பாடசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்

எஸ். எஸ். அருணகிரிநாத முதலியார்

எழுதியது.

'அஸோஸியேஷன் பப்ளிஷிங் அவுஸ்'

94/95, புதுத் தெரு, மண்ணடி P. O., சென்னை.

பதிவு செய்தது] 1947 [விலை அணா 10

First Edition — 1945
Second Edition — 1947

Approved by the Madras Text Book Committee for clsss library use, Vide Gazette Part I Page 6 (14-5-46) and Part II Page 16 (1-5-45.)

Printed at the T. V. C. Press, Madras
for Q. H. MS. 74-3000 Copies.

 K. Murugappan

முன்னுரை

'அறிவிற் சிறந்த நமது நாட்டுப் பெருமக்களின் சரிதங்களைப் படிப்பதால் நம் மாணவர்கள்—எதிர்கால இந்தியப் பிரசைகள்—மிகவும் நன்மை அடைவார்கள்,' என்பது பேரறிவாளரான பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் எம். ஏ., அவர்களின் கருத்தாகும்.

அப்பெரியாரின் கருத்தை நான் பொன்னே போலப் போற்றுவதற்கறிகுறியாக இந்தத் 'தென்னிந்தியப் பெருமக்கள்' என்னும் புஸ்தகத்தை எழுதி மாணவருலகத்திற்கு அனுப்புகின்றேன். இப்புஸ்தகத்தைப் படிக்கும் மாணவர்கள் மிகு நன்மை அடைவார்கள் என்று நான் சொல்லவும் வேண்டுமோ? வயதேறிய மக்களும் இதைப் படிப்பதால் சிறந்த ஊக்கமும், நல்லுணர்ச்சியும் பெறுவார்கள் என்பது என் கருத்தாகும்.

இப்புஸ்தகத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள தருமபிதாவான காஞ்சிப்புரம் பச்சையப்ப முதலியார், ஊக்கத்தின் உறைவிடமாகிய திருவாரூர் சர். முத்துசாமி ஐயர் ஆகிய இவர்களிருவரைப்பற்றியும் தமிழ் நாடு ஒருவாறு அறிந்தே இருக்கின்றது. இவர்கள்

இருவரும் தமிழ்த் தாயின் தவப் புதல்வர்களாவர். நமது நாட்டு மக்களால் இவ்விரு பெருமக்களும் என்றும் மறவாமல் போற்றுதற்குரிய பெருங்குணம் படைத்தவர்கள் என்பதில் தடையில்லை. சுருங்கக் கூறவேண்டுமானல், இவ்விருவரும் எல்லா நற்குணங் களுக்கும் உறைவிடமானவர் என்று கூறுதலே மிகப் பொருத்தமாகும்.

எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதர்

பொருளடக்கம்

---

1. பச்சையப்ப முதலியார்

1. முயற்சி—'அறஞ்செய விரும்பு'

இயற்கை வளங்களுக்கு உறைவிடமாயுள்ள நமது இந்திய நாடானது தொன்று தொட்டு அறத் துறையில் சிறப்புற்று ஓங்கி வருகின்றது என்பது எவரும் அறிந்த விஷயமேயாகும். நமது நாட்டில் வெளி வந்துலவும் நூல்கள் அனைத்தும் அறச்செய லைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. நம் பெருமக்கள் தருமத்தை முப்பத்திரண்டு வகையாக வரையறுத் துக் கூறியிருத்தல் ஒன்றினாலேயே நம்மனோர் தருமத்தில் எவ்வளவு தோய்ந்தவரா யிருந்தனர் என்பதை நாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியென அறியலாம்.

சரஸ்வதியின் அவதாரமே என்று சொல்லப் படும் அவ்வையாரும் தம்முடைய ஆத்தி சூடி என் னும் நூலின்கண் அறத்தின் அவசியத்தைக் கூற வேண்டி, 'அறஞ்செய விரும்பு,' எனக் கூறியுள் ளார். இன்னும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரும், 'அறத்தின் வருவதே இன்பமற்றெல்லாம், புறத்த ; புழும் இல,' என்றும், 'அறத்தினூஉங் காக்கமு

மில்லை; அதனை, மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு,' என்றும் நன்கு உரைத்திருக்கின்றார். முற்றுந் துறந்த பட்டினத்தடிகளும், 'பற்றித் தொடரும் இருவினை புண்ணிய பாவமுமே,' என்று இடித்துக் கூறித் தருமஞ் செய்ய வேண்டுவதன் அவசியத்தை ஜனங் களுக்கு மிகத் தெளிவுபட விளக்கியுள்ளார்.

இப் பூலோகத்தில் உள்ளவர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம்மாலான தருமங்களைச் செய்துகொண்டே வருதல் வேண்டும். உயிருக்கு உற்ற துணையாய் இருப்பவை அவரவர்கள் செய்யும் தான தருமங் களேயாம். தான தருமங்களைச் செய்வோரின் பூத வுடம்பு அழிந்துவிட்டாலும், அவர்தம் புகழுடம்பு பூலோகம் உள்ளளவும் அழியாது நிலை நிற்கும். ஆகவே, தான தருமங்களைச் செய்கிறவர்கள், இறந் தும் இறவாதவர்களே ஆகின்றார்கள்.

தான தருமங்கள் செய்வதில் ஜாதி, மதம், நிறம், இனம் முதலிய வித்தியாசங்களைப் பாராட் டாது, கடவுளால் படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களை யும் நாம் நமது உயிரைப் போலவே பாவித்து, அவைகளுக்கு நம்மாலான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுவது அவசியமாகும்.

நமது இந்திய நாட்டில் தம் நலங்கருதாமல் தான தருமங்களைச் செய்தவர் எண்ணிறந்தவர் ஆவர். அவர்களில் மிகவும் சிறப்புடையோர் அங்க நாட்டு அதிபதியாகிய கர்ணமகாராசரும், சூரிய குலத் தோன்றலாகிய சிபிச் சக்கரவர்த்தி யாருமாவார். கர்ண மகாராசருடைய வள்ளல்

தன்மையை, 'கார்த்திகையைப் போலக் கொடையும் இல்லை; கார்த்திகையைப் போல மழையும் இல்லை,' என்னும் பழமொழி இனிது விளக்குகின்றது. சிபிச் சக்கரவர்த்தியார், தம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்த புறவின் உயிரினைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தம் உடலின் தசையை அறுத்துக் கொடுத்த நேர்மையை என்னென்று எடுத்துரைப்பது! இவர்களைப் போன்றே இன்னுமநேகரும் செயற்கரியவான காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றனர்; பேகன் என்னும் பெயருள்ள தமிழ் அரசன் ஒருவன், மயில் ஒன்று குளிரினால் வருந்திக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, மனம் பொறுதவனாகித் தன் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல், தான் போர்த்துக்கொண்டிருந்த மேற் போர்வையை எடுத்து, அதன் சிறந்த மேனியின்மீது போர்த்து, அதன் குளிரைப் போக்கினான் என்பதைத் தமிழ் உலகம் அறிந்தே இருக்கின்றது. இவ்விடத்தே அவ்வையார் கூறிய, 'ஐயமிட்டுண்,' என்னும் அறவுரை நோக்கத் தக்கது.

மக்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு நல்ல உழைப்பு இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது. இதைக் குறித்தே அவ்வையாரும், 'ஊக்கமது கைவிடேல்,' என்று கூறியுள்ளார். இன்னும் திருவள்ளுவனார் முயற்சியைப் பற்றிக் கூறுங்கால், 'தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிதன், மெய்வருத்தக் கூலி தரும்,' என்றும், 'ஊழையு முப்பக்கங் காண்பர் உலைவின்றித் தாழா துஞற்று பவர்,' என்றுங் கூறியுள்ள விஷயங்கள் பொன்னே போலப் போற்றற்

குரியனவாம். உலகத்தில் ஏழைகளாய் இருந்து முன்னுக்கு வந்தவர் அனைவரும், தம்முடைய விடா முயற்சியினலேயே பெறற்கரிய பெரும்பேற்றைப் பெற்றுப் பல்லோராலும் மிக வியந்து கொண்டாடப் படுகின்றனர். அத்தகையோருடைய சரிதங்கள் படிப்பவர்களுடைய உள்ளத்தில் ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கி, அவர்களை மேன்மேலும் முயலுமாறு தூண்டுகின்றது.

தான தருமங்களிலும் விடா முயற்சியிலும் சிறந்து தென்னிந்தியாவின் திலகமாக விளங்கிய காஞ்சிப்புரம் பச்சையப்ப முதலியாருடைய சரித்திரத்தை இனி எழுதத் தொடங்குவோம்.

2. பச்சையப்ப முதலியாரின் பெற்றோர்கள்

பாலாறு வளஞ் சுரக்கும் பதிகளிலே சிறந்தது காஞ்சிமாநகரம். இந்த நகரம் சான்றோரை உடைத்தான தெண்ணீர் வயற்றொண்டை நன்னாட்டிற்கு ஒரு திலகம்போல விளங்குகின்றது. அன்றியும், இது பன்னெடுநாள் தொடங்கியே சிறப்புற்றோங்கி இருக்கிறது. காளிதாச மகாகவியும், 'நகரங்களில் சிறந்தது காஞ்சிமா நகரம்,' எனக் கூறியிருக்கின்றார். இந்தியாவிலுள்ள ஏழு புண்ணிய ஸ்தலங்களில் காஞ்சிப்புரமும் ஒன்றாகும். இது பல்லவ மன்னர்களுக்குத் தலைநகரமாய் விளங்கியது. இது தன்னகத்தே அநேக சிவாலயங்களையும், விஷ்ணுவாலயங்களையும் கொண்டிலங்குகின்றது. இந்நகரில் ஆண்டுதோறும் வைகாசி

மாதத்தில் நடக்கும் கருடோற்சவத்திற்கும், பங்குனி மாதத்தில் நடக்கும் உத்திரத் திருவிழாவுக்கும் இலட்சக் கணக்கான ஜனங்கள் இந்தியாவின் பல பாகங்களினின்றும் வந்து, வரதராஜப் பெருமாளை யும், ஏகாம்பர நாதரையும் தரிசித்துச் செல்கின்றார் கள். இஃதன்றியும், இப்பட்டணமானது நெசவுத் தொழிலுக்குப் பெயர் பெற்றதாகும்.

இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் பேரும் பெருமை யும் கொண்டிலங்கும் காஞ்சிமா நகரின்கண், அநேக ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், விசுவநாத முதலியார் என்ற ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவருடைய மனைவியாரின் பெயர் பூச்சியம்மாள் என்பது. தம் பதிகள் இருவரும் தங்களுக்குள் எவ்வித மாறு பாடும் இன்றி, இல்லறம் என்னும் வான் சகடத்தை இனிது நடத்திக்கொண்டு வந்தனர். இவ்விருவரும் தெய்வ பக்தி, பெரியோர் நட்பு முதலிய பல அருங் குணங்களைக் கைக்கொண்டு விளங்கினர். இவர் கள் அதிக செல்வம் படைத்தவர்களாகவும் இல்லை; ஒன்றுமில்லாத பரம ஏழைகளாகவும் இருக்க வில்லை. இவர்களுக்கு ஒரு சிறு வீடும் கொஞ்சம் பூஸ்திதியும் இருந்தன. ஆகவே, இவர்கள் நடுத்தர மான வாழ்க்கையை நடத்தக் கூடியவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. இவர் கள் அகமுடைய வேளாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வர்கள்.

விசுவநாத முதலியாருக்கும், பூச்சியம்மாளுக் கும் இறைவன் திருவருளால் இரண்டு பெண் குழந்

தைகள் பிறந்தன. அவ்விரு குழந்தைகளில் ஒன்றின் பெயர் சுப்பம்மாள் என்பது; மற்றொன்றின் பெயர் அச்சம்மாள் என்பது. தாய் தந்தையர் அவ்விரு குழந்தைகளையும் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துக்கொண்டு வந்தனர். ஆனால் விசுவநாத முதலியாரும் பூச்சியம்மாளும் தங்களைப் 'புத்' என்னும் நரகத்தினின்றும் கரை ஏற்றுவதற்காகவும், தங்களுக்குப் பிறகு தங்களுடைய மரபை விளக்குவதற்காகவும் ஓர் ஆண் மகவு இல்லையேயென வருந்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இறைவனை நோக்கித் தங்களுக்கு ஓர் ஆண் மகவை அளிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டுமிருந்தார்கள். அவர்கள் பிரார்த்தனை நிறைவேறும் காலமும் கிட்டியது. பூச்சியம்மாள் கடவுளின் திருவருளினால் கருப்பவதியார் ஆயினார். அதைக் கருதிப் பூச்சியம்மாளும் விசுவநாத முதலியாரும் ஆனந்தமடைந்தனர். கணவரும் மனைவியாரும் இவ்வாறு வாழ்ந்து வருகையில் இறைவனுடைய சித்தம் வேறுவிதமா யிருந்தது. 'நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைக்கும்,' என்னும் பழமொழி உண்மையே அன்றோ? விசுவநாத முதலியார் நோய் வாய்ப்பட்டுக் குணமடையாமல், இப்பூவுலக வாழ்க்கையை நீத்து, இறைவனது திருவடி நீழலை அடைந்தார். கணவர் இறந்த சம்பவம் பூச்சியம்மாளுக்குப் பெரிதும் மனத்துன்பத்தை உண்டுபண்ணியது. கணவரை இழந்த அவ்வம்மையார் ஆதரவின்றி நடுக்கடலில் திசை தடுமாறிய ஒரு மாலுமிக்கு ஒப்பானார்.

ஆகவே, அவ்வம்மையார் பற்றிப் படரக் கொழு கொம்பில்லாத கொடியைப்போல அலைந்த மனத்தினை உடையவரானார். இது நிற்க.

சென்னைக்குவடமேற்கே சுமார் இருபத்தைந்து மைல் தூரத்தில் பெரியபாளையம் என்னும் கிராமம் ஒன்றுளது. அக்கிராமத்திலுள்ள அம்மன் கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் ஆடி மாதத்தில் ஏராளமான ஜனங்கள் சென்னையினின்றும், மற்றுமுள்ள சுற்றுப் புறங்களினின்றும் செல்வது பலபேர் அறிந்த விடயமேயாம். விசுவநாத முதலியார், தாம் உயிருடன் இருந்த அமயம், தம் மனைவியாருடன் இந்தப் பெரிய பாளையத்துக்குச் செல்வது வழக்கம்.

இந்தப் பெரிய பாளையத்தில் ரெட்டி ராயர் என்னும் பெயரினைக் கொண்ட கனவான் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மாத்துவ பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர் ஆறுகாட்டுச் சுபேதாருடைய பிரதிநிதியாகப் பெரிய பாளையத்தில் அதிகாரஞ் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கும், விசுவநாத முதலியாருக்கும் சிநேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே, கணவரை இழந்த பூச்சியம்மாள் தம் இரு பெண் குழந்தைகளையும் தம்முடனழைத்துக் கொண்டு பெரிய பாளையத்திற்குச் சென்று, தம் கணவரின் நண்பரான ரெட்டி ராயரிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தார். ரெட்டி ராயரோ, அன்பு, அருள், அடக்கம், உண்மை முதலிய பல நற்குணங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டு விளங்கியவர் ஆவர். ஆகவே, அவர் தம் சினேகிதருடைய மனைவியா

ருக்கு இடமளித்து, அந்த அம்மையாருக்குத் தம்மாலான உதவிகளை மனஞ்சலியாது செய்துகொண்டு வந்தார். ஈண்டு, 'காலத்தினாற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும், ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது,' என்ற திருவாக்குக் கவனிக்கற்பாலது.

விசுவநாத முதலியார் இறக்குந் தருணத்தில் பூச்சியம்மாள் கருப்பவதியாரா யிருந்தார் என்று கூறினேமல்லவா? அந்த அம்மையார் கிறிஸ்துவ சகாப்தம் 1754-ஆம் ஆண்டில் பெரிய பாளையத்திலிருந்த ரெட்டி ராயர் வீட்டில் ஒப்பற்ற ஓர் ஆண் குழந்தையை ஈன்றெடுத்தார். அக்குழந்தையே உலகம் புகழும் பச்சையப்ப முதலியார் என்றறிக.

3. பச்சையப்ப முதலியாரின் இளமைப் பருவம்

நாம் மேலே கூறிய ரெட்டி ராயர் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்த பெருந்தகையாளரானபடியால், அவர் தம் சினேகிதருடைய மனைவியாராகிய பூச்சியம்மாளைத் தம் சொந்த சகோதரியாரைப் போலப் பாவித்து, அவ்வம்மையாரின் மக்களைத் தம் குழந்தைகளைப் போலவே கருதிக் காப்பாற்றிவருவாராயினர். பூச்சியம்மாள் தமக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்ததைச் குறித்துச் சந்தோஷித்தனரேனும், தம் கணவர் குழந்தையைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என வருந்தினார். தம் குழந்தையை அவர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார். பச்சையப்பருக்கு ஐந்து ஆண்டுகள் நிரம்பின.

அத்தருணம், ரெட்டி ராயர், கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்தவர் ஆதலின், 'எண்ணெழுத்து இகழேல்,' 'எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு,' 'கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லா தவர்,' 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்,' என்னும் திருவாக்குகளை நினைத்துப் பச்சையப்பருக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கக் கருதி, அவருக்குத் தெலுங்கு பாஷையைக் கற்பிக்கலானார். இவ்வாறு பச்சையப்பர் தெலுங்கு மொழியைப் பயின்று வருகையில், அவரது குடும்பத்திற்கே ஊன்று கோலைப்போல இருந்த ரெட்டி ராயர், 'பட்ட காலிடலயே படும்; கெட்ட குடியே கெடும்,' என்பதற்கிணங்கப் பூச்சியம்மாளுடைய துர் அதிர்ஷ்டம் காரணமாகவோ, என்னவோ, திடீரென மரணமடைந்தார். இத்துக்க சம்பவம் பூச்சியம்மாளின் மனத்தில் பெருங் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது. ஆகவே, அவர், 'இனிமேல் நம்மை ஆதரிப்பார் ஒருவரும் இல்லையே!' என்று எண்ணித் தாமரை இலையில் தண்ணீர் தத்தளிப்பதே போன்று தத்தளிப்பாராயினர்.

தம்முடைய நிலைமை இவ்வாறாகவே, பூச்சியம்மாளும் அவருடைய மக்களும் கஷ்டப்பட வேண்டியவர்களானார்கள். ரெட்டி ராயருடைய குடும்பமும் மிகவும் கஷ்ட நிலையை எய்தியது. ஆகவே, பெரிய பாளையத்தில் பூச்சியம்மாளை ஆதரிக்கக் கூடியவர் ஒருவரும் இலராயினர். பூச்சியம்மாளின் நிலைக்கு இரங்கிய சில பெரிய மனிதர்களும், ரெட்டி ராய

ருடைய மனைவியாரான வேங்கடம்மாளும் பூச்சியம்மாளுக்குத் தேறுதல் கூறியதோடு, அவர் சென்னைக்குச் சென்று அங்கு யாருடைய ஆதரவிலாவது இருந்து வாழ்வது நலமாகுமெனவும் கூறினர். அவர்கள் அவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகள் பூச்சியம்மாளுக்கு உசிதமாகவே தோன்றின.

4. பூச்சியம்மாள் சென்னைக்கு வருதல்

பூச்சியம்மாள் தம் குமாரத்திகளான சுப்பம்மாளையும், அச்சம்மாளையும், தம் புதல்வரான பச்சையப்பரையும் அழைத்துக்கொண்டு, தமக்கிருந்த கொஞ்சம் சொத்துக்களுடன் சென்னையை அடைந்து, கோட்டை மைதானத்திற்கு வடமேற்குத் திக்கிலிருக்கும் ஒற்றை வாடைக்கருகில் உள்ள சாமி மேஸ்திரி வீதி என்னும் ஒரு சிறிய தெருவில் வசித்து வர ஆரம்பித்தனர். சென்னை நகரமானது இவ்வவயம் இருப்பதைப் போல, மாட மாளிகைகளாலும், கூட கோபுரங்களாலும் அக்காலத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனாலும் காஞ்சிப்புரம், பெரிய பாளையம் என்னுமிடங்களைக் காட்டிலும் அப்போது அஃது எத்தனையோ பங்கு சிறந்திருந்தது என்று சொல்லலாம்.

சென்னையில் தம்மை ஆதரிக்கக் கூடியவர் எவர் என்பது பூச்சியம்மாளுக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே, அந்த அம்மாள் நடுக்காட்டில் கண்களைக் கட்டி விடப்பட்டவரின் நிலையினராய் தமக்கு நேர்ந்த கதியை எண்ணித் தம் மக்களைக் காப்பாற்

றுவதெப்படி என்று இரவும் பகலும் வருந்திய வண்ணமிருந்தார். அவ்வம்மையார் இவ்விதம் வருந்தும் சமயம் அவர் வீட்டுக்கு அருகில் வசித்து வந்த ஒருவன் அவருக்குத் தன் எஜமானருடைய குணுதிசயங்களை எடுத்துக் கூறியதோடு, அவரை அண்டினுல், அவர் தம்மாலான உதவிகளைச் செய்ய முன் வருவார் என்றும் தெரிவித்தான்.

அவன் வியந்து கூறிய அக்கனவான் தம்மையும் தம் மக்களையும் ஏற்று ஆதரிப்பார் என்ற எண்ணம் பூச்சியம்மாளின் மனத்திடையே உதித்தது. ஆகவே, அவர் அக்கனவானை அணுகி, அவரிடம் தம் குறைகள் பலவற்றையும் ஆதியோடந்தமாகக் கூறி முறையிட்டுக்கொண்டார். அவ்வம்மையாரின் மொழிகளைச் செவி மடுத்த கனவான் பௌனி நாராயணப் பிள்ளை என்பதாகும். அவர் பௌனி என்ற துரைமகனுக்கும், அவருக்குப் பிறகு அவருடைய மனைவியாருக்கும் துவிபாஷியாராயிருந்து வேலை பார்த்து வந்ததின் நிமித்தம் அவருக்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. இதோடு, அவர் நெய்தவாயல் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவராதவின், நெய்தவாயல் பௌனி நாராயணப்பிள்ளை என்னும் பெயரையும் பெற்றிருந்தார்.

நெய்தவாயல் பௌனி நாராயணப்பிள்ளை அவர்கள் பெரிய பணக்காரர். அவருக்குப் புகழ் பெருகி இருந்தது. அவர் இரப்போருக்கு இல்லை என்னுது கொடுக்கும் நேர்மையாளர்; உள் ஒன்று வைத்து புறமொன்று பேசாத சத்திய சீலர். அவர் ஓர் அளவுக்கு ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்றிருந்தார்.

அவர் இயற்கையிலேயே புத்தி நுட்பம் வாய்ந்தராயு மிருந்தார். ஆகவே, அவர் தமக்கிருந்த அறிவைக் கொண்டு ஆங்கிலேய வியாபாரிகளுக்கும் மத்தியில் துவிபாஷியர் தொழிலைச் செய்து, அதனால் பெருஞ் செல்வத்தைத் திரட்டி வந்தார். அவருக்குப் பல ஆங்கிலேயப் பிரமுகர்களிடம் நட்பு ஏற்பட்டிருந் தது. அவர் தாமே வாழ வேண்டுமென்னும் கொள்கையினராயில்லாமல், தம்மை அண்டின பலருக்கும் தம்மால் ஆன உதவிகளைச் செய்து வந்தார். மனிதப் பிறவி எடுத்ததன் பயன் பிறருக் குதவி செய்தலேயாகும் என்பதை அவர் நன்குணர்ந் தாராதலால், இவர் பிறரிடமிருந்து கைம்மாறொன் றுங் கருதாது, அவர்கட்கு வேண்டிய உதவிகளைப் புரிந்து வந்தனரென்பது கவனிக்கத் தக்கதாம். அதோடு இவ்விடத்தே அவரது மற்றைய செய லொன்றினையும் நாம் நோக்குவது அவசியமாகும். பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்கள் தமக்குச் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் நவாப்பினிடமிருந்து சுரோத்திரியமாகக் கிடைத்த மெதவாயல் என்னும் கிராமத்தை அவ்விடத்திலிருக்கும் ஒரு தரும சத்தி ரத்திற்கு உபயோகமாகும்படி தானம் செய்து விட்டார்.

இத்தகைய நற்குண நற்செய்கைகளைக் கொண்ட பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்கள், பற்றிப் படரக் கொழு கொம்பில்லாத கொடியே போன்று நிராதரவாக அலைந்து வந்த பூச்சியம் மாள் விஷயத்தில் இரக்கம் கொள்ளாமல் போவாரோ! பிள்ளையவர்கள் பூச்சியம்மாளுக்கு

ஆறுதல் கூறி, அவரைத் தம் உடன் பிறந்த சகோதரியாரைப் போலக் கருதிக் கவனித்து வந்தார். பூச்சியம்மாள் தம்மிடமிருந்த பொருளை நாராயணப் பிள்ளையவர்களிடம் கொடுத்தார். அதனை அவர் பலவகையிலும் விருத்திசெய்து, பூச்சியம்மாளுக்கும் அவருடைய மக்களுக்கும் வேண்டிய இதத்தைத் தேடுவாராயினர். பச்சையப்பருக்கும் அவர் கல்வி கற்பித்து வந்தார். அவரிடம் வந்து சேர்ந்தது முதல் பச்சையப்பர் படிப்படியாக விருத்தி அடையலானார். பிள்ளையவர்கள் பச்சையப்ப முதலியாரை முன்னுக்குக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தார். அவ்வாறே பச்சையப்பரும், தமக்குப் பல வகையிலும் உதவி புரிந்து வந்த பிள்ளையவர்களைத் தம்மைப்பெற்ற தந்தையைப் போலப் பாவித்து அவரிடத்தில் விசுவாசத்துடன் நடந்து வந்தார். பச்சையப்பரின் நற்குணங்களைக் கண்ட பிள்ளையவர்களும் அவரிடம் அதிக அன்பு கொண்டு அவரைத் தமது சொந்த மகனைப் போலவே கருதி வந்தார். அதனால், பச்சையப்பர் வியாபார முறைகளையும் துவிபாஷி வேலை முறைகளையும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியவரானார். எச்சந்தர்ப்பத்தையும் அவர் வீணாக்காமல், பயன் அளிக்கத் தக்கதாகவே செய்துகொண்டார். இதனாலும் பிள்ளையவர்களுக்குப் பச்சையப்பரிடத்தில் அளவு கடந்த விசுவாசம் ஏற்பட்டது என்று சொல்லலாம்.

இனிமேல் பச்சையப்பரின் சகோதரிமார்களைக் குறித்துச் சற்றே ஆராய்வோம்: பச்சையப்பருக்குச்

சுப்பம்மாள், அச்சம்மாள் என்னும் பெயருடைய இரண்டு தமக்கைகள் இருந்தார்கள் அல்லவா? அவ்விருவரும் மணப் பருவம் அடைந்தனர். ஆகவே, அவர்களுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க வேண்டியதாயிற்று.

பச்சையப்ப முதலியாரின் முதல் தமக்கை-யாரான சுப்பம்மாள் புங்கத்தூர்த் தெய்வநாயக முதலியார் என்பவரை மணம் புரிந்துகொண்டார். பிறகு சுப்பம்மாளுக்கு ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. அம்மகவின் பெயர் அய்யாளம்மாள் என்பதாகும். சுப்பம்மாளின் கணவர் திடீரென்று இறந்து போகவே, சுப்பம்மாள் தம் குமாரத்தியை அழைத்துக்கொண்டு தம் சொத்துக்களுடன் தம் தாயகம் வந்து சேர்ந்தார். பச்சையப்பரின் இரண்டாந் தமக்கையாரான அச்சம்மாள் என்பவர், கூடலூர்த் தெய்வநாயக முதலியார் என்பவரைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார். அச்சம்மாளுக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அம்மகவின் பெயர் முத்தையா முதலியார் என்பதாகும். அச்சம்மாள் தம் இள வயதிலேயே இறைவனுடைய திருவடி நீழலை அடைந்தனர்.

5. தொழிலில் இறங்குதல்

பச்சையப்ப முதலியார் சிறு வயது முதற் கொண்டே அன்பு, அடக்கம், உண்மை முதலிய பல நற்குணங்களைக் கொண்டு விளங்கி வந்தா ரன்றோ? அக்குணங்கள் அவருடைய வயதோடு

கூடவே வளர்பிறைச் சந்திரனைப்போல வளர்ந்து வந்தன. அவருக்குத் தக்க வயது வந்தவுடன் அவர் பீங்கான் கடையில் தரகிரியாக இருந்து வேலை பார்த்துவர ஆரம்பித்தார். அப் பீங்கான் கடைக்காரர்கள் சரக்குகளை மொத்தமாக வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, சில்லறையில் விற்பது வழக்கம். அச்சரக்குகளை வாங்குவதற்காகப் பல ஐரோப்பியர்கள் வருவார்கள். கடைக்காரர்களுக்கும், ஐரோப்பியர்களுக்கும் பச்சையப்பர் துவிபாஷியராய் இருந்து வந்தார். முதலியார் இயற்கையிலேயே நற்குண நற்செயல்களைக் கைக்கொண்டிருந்தவரானபடியால், எல்லோரும் அவரை நேசிக்கலாயினர். இவ்வாறு அவர் திறமையுடன் வேலை செய்து, அதன் பயனாய் அளவற்ற திரவியத்தைச் சம்பாதிக்க வழியுடையவரானார். முதலியார் அவர்களுடைய தாய்ப் பாஷை தமிழாகும். அவர் தெலுங்கிலும், ஆங்கிலத்திலும் ஒரு சிறிது பயிற்சி பெற்று இருந்தார். அப்பயிற்சி அவருக்குப் பெரிதும் உதவியாயிருந்தது.

பச்சையப்ப முதலியார் இளமை முதற் கொண்டே தம் கருத்தைத் தருமத்தின்மீது செலுத்தினார். 'கொடையும் தயையும் பிறவிக்குணம்,' என்பதற்கேற்ப, பச்சையப்பர் கொடையும் தயையும் பிறவியிலேயே பெற்று விளங்கினார் என்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. அவர் தாமாகவே பொருள் சம்பாதிக்க ஆரம்பித்த கால முதற் கொண்டே உயிருக்கு உறுதி பயப்பனவாகிய தான தருமங்களைச் செய்து வருவாராயினர். அவர் தம்

தாயாரையும் இதற்கிடையில் மறந்தவரல்லர். தாயாருக்கு வேண்டிய பண உதவியையும் அவர் அவ்வப்போது செய்த வண்ணமே இருந்தார். 'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்,' 'தந்தை தாய்ப் பேண்,' என்பனவற்றின் பொருளினை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தாராதலினால், அவர் தம் தாயாரிடத்தும், தந்தைக்கு ஒப்பான நிலையில் இருந்த நாராயணப் பிள்ளை அவர்களிடத்தும் பக்தி விசுவாசம் கீழ்ப்படிதல் முதலியவைகளை வெளிப் படையாகக் காண்பித்து வந்தார்.

பச்சையப்பர் இவ்வாறு இருந்து வருகையில் அவருக்கு இராணுவ உத்தியோகஸ்தரான ஒருவ ரிடத்துப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அந்தப் பழக்கம் நாளடைவில் முற்றியது. பச்சையப்பரின் அறி வாற்றல்களைக் கண்ட அந்த இராணுவ உத்தியோ கஸ்தர் தம்மிடம் அவருக்கு ஒரு வேலை கொடுத்தார். அவ்வேலையை மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்ட பச்சையப்பர் அதைக் குறித்துத் தம் தாயாருக்கும், தம்மைக் காப்பாற்றி வந்தவரான நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் தெரிவித்தால் அவர்கள் தம் கருத்தை அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள் என்று கருதி, அவர்களிடத்து ஏதும் மொழியாமலே, அந்த இரா ணுவ உத்தியோகஸ்தரோடு சென்னைக்கு வடக்கே உள்ள பால வாயல் சத்திரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந் தார். இவ்விடத்தேதான் அந்த இராணுவ அதி காரி தம் படைகளுடன் தங்கி இருந்தார். 'பொரு ளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை,' என்பதன் கருத்தை அறிந்திருந்த பச்சையப்பர், பெரும் பொருளைத்

திரட்டித் தான் தருமங்களை இயற்றவேண்டுமென்ற பேரவாவினைக் கொண்டிருந்தவராகையினல், அவர் தம் தாயாருக்கும், நாராயணப் பிள்ளை அவர்கட்கும் தாம் பாலவாயலுக்குப் போகும் விஷயத்தை உணர்த்தவில்லை. தம் தாயாருக்கேனும், தமக்குப் பல வகையிலும் உதவி புரிந்து வந்த பிள்ளையவர்களுக்கேனும் மனவருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பது பச்சையப்பரின் கருத்தன்று.

இவ்வாறு பச்சையப்பர் பாலவாயல் சத்திரத்திற்குச் சென்றமை பூச்சியம்மாளுக்குத் தெரிந்தது. தெரியவே, அந்த அம்மாள் நாராயணப் பிள்ளை அவர்களிடம் சென்று, தம் குறைகளை முறையிட்டுக் கொண்டார். அதன் மேல் பிள்ளையவர்கள் பாலவாயல் சத்திரத்துக்குச் சென்று, அங்கே தங்கி இருந்த இராணுவ உத்தியோகஸ்தரைக் கண்டு, பச்சையப்பரைத் தம்முடன் அனுப்பும்படி கேட்டார். அந்த இராணுவ உத்தியோகஸ்தர், பிள்ளை அவர்களுடைய அருமை பெருமைகளை நன்கு உணர்ந்திருந்தவராகையால், பச்சையப்பரை அவர் விரும்பிய வண்ணம் அவருடன் அனுப்ப இசைந்தார். பிள்ளையவர்கள் அந்த இராணுவ உத்தியோகஸ்தரின் அநுமதியைப் பெற்றுப் பச்சையப்பரைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். பூசசியம்மாள் தம் குமாரரைக் கண்டு ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்கிப் பிள்ளையவர்களை வாயார வாழ்த்தினர்.

பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்கள் பச்சையப்பரைத் தென்னட்டில் அதிகாரஞ் செய்துவந்த

நிக்கலஸ்துரையிடத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தினர். அவரிடத்தில் பச்சையப்பர் துவிபாஷியாராய் இருந்து, சிறிது பொருள் சம்பாதித்தார். அதை அவர் பிள்ளையவர்களிடத்தில் சேர்த்து வைத்தார்.

6. பச்சையப்பர் திருமணம்

பச்சையப்பர் மணம் செய்துகொள்ளும் பருவத்தை அடைந்தார். அப்போது அவருடைய உற்றாரும், உறவினரும், நாராயணப் பிள்ளை அவர்களும் அவருக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்று எண்ணி, அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். பச்சையப்பருடைய மூத்த தமைக்கையாரான சுப்பம்மாளுக்கு அய்யாளம்மாள் என்னும் ஒரு புதல்வியார் இருந்தார் என்று கூறினேம் அல்லவா? அப்பெண்மணியார் அப்போது மங்கைப் பருவத்தை அடைந்திருந்தார். எனவே பச்சையப்பரின் உறவினரும், நாராயணப் பிள்ளை அவர்களும் வெளி இடத்தே பெண்தேட வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை என்று எண்ணி அப்பெண்மணியாரை அவருக்கு மணம் முடித்து விடுவதுதான் சரி என்று தீர்மானித்தார்கள். அவ்வேற்பாட்டுக்குப் பச்சையப்பரும் இணங்கினர். பிறகு பச்சையப்பருக்கும், அய்யாளம்மாளுக்கும் விவாகம் இன்பகரமாக நடைபெற்றது. முதலியார் தம்முடைய விவாகத்திற்காக அதிகமாகப் பொருளைச் செலவழிக்கவில்லை. ஆனல், இக்கலியாணத்தில் பந்து மித்திரர்களெல்லோரும் தக்கபடியே வரவேற்கப்பட்டு, மரியாதை செய்யப்பட்டார்கள்.

முதலியார் அவர்களுக்குப் பண வருவாய் அதிக மாயிருந்த போதிலும், அவர் தம்முடைய கலியாணத் தின் பொருட்டு அதிகப் பணம் செலவிடாமைக்குக் காரணம், அவர் மனமானது தருமத்தில் ஈடுபட்டிருந் ததே ஆகும். வீணான ஆடம்பரத்தை அவர் விரும்ப வில்லை.

பச்சையப்பர் காஞ்சி ஏகாம்பரேசுவரர் ஆல யத்தில் இரண்டு விக்கிரகங்களை வார்ப்பித்து அவை களுக்கு மகா கும்பாபிஷேகத்தை வெகு சிறப்பாக நிறைவேற்றிவைத்தார். இன்னும் அவர் மனம் பங்குனி உத்திரத் திருக்கலியாண மண்டபம் ஒன்றும் கட்டுவிக்க அவாவிற்று. முதலியார் அதற்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்தார். இவ்வாறு பச்சையப்பர் ஆலயத் திருப்பணிகளிலும், வேறு தரும கைங்கரிய வேலைகளிலும் ஈடுபட்டுத் தம் பொருள்களைச் சத் விஷயங்களில் உபயோகித்துக்கொண்டு வரலா யினர். அதனால், அவருடைய பேரும் புகழும் நாநா பக்கங்களிலும் பரவ ஆரம்பித்தன. தமக்கு ஏற் பட்ட புகழைக் கண்டு அவர் செருக்கடைந்தா ரல்லர். சிறியரே மதிக்குமிந்தச் செல்வம் வந்துற்ற ஞான்றே ஒரு சிலர் தம்மையும் அறியாமல் இறு மாப்புக் கொண்டுவிடுகின்றனரன்றோ? பச்சையப் பரோ, அவ்வாறு இல்லாது, செல்வம் பெருகப் பெருக, நன்னடக்கைகளிலும் தாம் பெருகியவ ரானார். அவருக்குப் பெரியோரிடம் பக்தியும் விசு வாசமும் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்தன. நாரா யணப் பிள்ளை அவர்கள் தமக்குப் புரிந்த பலஉதவி களையும் மறவாது அவரைத் தம் தந்தையாருக்கு

மேலாகப் பாராட்டி, அவருடைய மனம் கோணுமல் முதலியார் நடந்தார். இஃதன்றோ பெருந்தகையாளரின் அரிய செயல்!

7. நடை உடை பாவனைகள்

பச்சையப்ப முதலியார் உயரமான தோற்றத்தைப் பெற்றிருந்தார். அவர் தேகக் கட்டுடனும் விளங்கினர். அவரது தேகத்தின் நிறம் சிவப்பாகும். அவர் அகன்று ஆழ்ந்த கண்களையும், பரந்த விசாலமான மார்பினையும் உடையவராயிருந்தார். அவருடைய புஜத்தின் நடுவில் நான்கு விரற்கடைச் சதுரமுள்ள மச்சம் ஒன்று இருந்ததாம். அந்த மச்சமே அவருடைய செல்வாக்கு அனைத்திற்கும் மூல காரணமாயிருந்து வந்ததென்று ஜனங்கள் நம்பி இருந்தார்கள். தேகத்தின் சிற்சில பாகங்களில் மச்சம் அமைந்திருப்பது யோகத்திற்குரிய ஓர் அறிகுறியாகுமென்று ஜோதிட நூல் வல்லார் கூறுகின்றனர் அல்லவா?

பச்சையப்ப முதலியார் எதையும் வெளிப்படையாக எடுத்துக் கூறும் நல்ல குணத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவரை அன்பும் அருளும் நிரம்பிய ஓர் அவதார புருஷரென்றே இயம்புதல் பொருந்தும். கொடையில் அவரைக் கர்ணனுக்கு ஒப்பிடலாம்.

ஜனங்களுடைய உடைகள், கால தேசவர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மாறிக்கொண்டே செல்லும் தன்மையை உடையனவாயுள்ளன. கடந்த ஐம்பது அல்லது அறுபது வருஷங்களுக்குமுன் வழக்கத்தில் இருந்த உடையினையும், இப்போது அனுஷ்டா

னத்தில் இருக்கும் உடையினையும் நாம் உற்று நோக்குவோமே ஆயின், அவற்றிற் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் காணலாம். ஆதலின், பச்சையப்ப முதலியார் காலத்தில் இருந்த உடைக்கும் இப்போது இருக்கும் உடைக்கும் வேறுபாடு இருத்தலைக் கண்டு நாம் ஆச்சரியப்படுவது பொருத்த மன்று. அரசன் செல்கிற வழியில் குடிகளும் செல்வார்களன்றோ? அதற்கிணங்க, இந்து அரசர்களுடைய காலத்தில் ஜனங்கள் உடுத்துக்கொண்டிருந்த உடைகள் முகம்மதிய அரசர்கள் காலத்தில் இல்லை. பச்சையப்ப முதலியார் முகம்மதிய அரசாட்சிக்கும், பிரிட்டிஷாருடைய அரசாட்சி ஏற்படுவதற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இருந்தார். ஆகவே, அக்காலத்தில் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் முகம்மதிய அரசாட்சியின்போது இருந்த உடைகளையே உடுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பச்சையப்ப முதலியாரவர்களுடைய உடையும் முகம்மதியர் காலத்தில் இருந்த உடையினைப் போன்றதே ஆகும். அக்காலத்தில் இருந்த பெரிய மனிதர் என்று சொல்லப்பட்டோர் அனைவரும் பச்சையப்ப முதலியாரின் உடையைப் போன்ற உடையையே உடுத்திருந்தனர்.

பச்சையப்ப முதலியார் பாகை அங்கி முதலானவைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருந்தார் என்பது அவர் படத்தைக் கவனித்தால் நன்கு தெரிய வரும். அவர் தம் காதில் பெரிய கடுக்கனும், பச்சைக்கல் முருகும் அணிந்துகொண்டிருந்தார்; கழுத்தில் இரத்தினமாலையும், கையில் தோடாவும், விரலில்

மோதிரமும் அணிந்திருந்தார். அவர் இடையில் சரிகை நடுக்கட்டுக் கட்டிக் கையில் சிவப்பு உருமால் பிடித்து, உடம்பில் சால்வை போர்த்துப் பல்லக்கில் இவர்ந்து செல்லுவார். அக்காலத்தில் இருந்த பெரிய மனிதர் எல்லோரும் நாம் மேற்கூறிய வித மாகவே தம்மை ஆடை அணிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டு பல்லக்கில் ஏறிச் செல்வது இயல்பா யிருந்தது.

பச்சையப்ப முதலியாருக்குச் சங்கீதத்தில் நல்ல ஞானம் ஏற்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர் நன்ருய்ப் பாடும் திறமையைப் பெற்று விளங்கினர். தேவார திருவாசகங்களை அவர் அடிக்கடி பக்தி சிரத்தையுடன் பாடிக்கொண்டிருப் பதுண்டு. நம் இந்திய நாடானது பண்டைக் காலம் தொட்டே சங்கீதத்தில் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. சதுர்வேதங்களில் ஒன்ருகிய சாம வேதம், இனிமை வாய்ந்ததாகும். இறைவர் சங்கீதத்திற்குக் கட்டுப் பட்டிருக்கின்ருர் என்பது அறிவாளிகளுடைய அபிப்பிராயமாகும். இறைவரைப் பெரியோர்கள், 'சாம வேத கீதன்,' என்று புகழ்ந்துள்ளார்கள். இராவணன் சாம வேதத்தைப் பாடியதைக் கேட்டு இறைவர் மகிழ்ந்து, அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை ஈந்தனர் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஆழ் வாராதிகளும், நாயன்மார்களும், பிற பக்தர்களும் இறைவரைச் சதா பாடித் துதித்து, அவருடைய பேரருளைப் பெற்றிருக்கின்ருர்கள். சங்கீதமானது உயிருக்கே ஆறுதலை அளிக்கிறது. சங்கீத ஞானத் தில் தோய்ந்தவன் ஒருவன் அதன் துணை கொண்டு

இறைவரைக் காணும் சக்தியைப் பெற்றுய்வான் என்பது நூல் வல்லோரின் துணிபு. சங்கீதத்தில் ஐயறிவையுடைய மிருகங்களே ஒருவித இன்பத்தை அடைகின்றன என்றால், ஆறாவது அறிவாகிய பகுத்தறிவினைப் பெற்றுள்ள மானிடர்களுக்குச் சங்கீதம் சுகந்தரும் என்பதைப்பற்றி நாம் எடுத் துரைக்கவும் வேண்டுமோ! இதையறிந்தேயன்றோ கிருஷ்ண பரமாத்துமாவும் மக்களைக் குழலூதி மகிழ் வித்தனர்?

சிறப்பாக நம் தென்னிந்தியாவும் இச்சங்கீதத் தில் ஆதிகாலந் தொட்டுப் புகழ்பெற்றுள்ளது. காவிரி நதியினால் வளம்பெற்று விளங்கும் தஞ்சாவூர் ஜில்லா, சங்கீதத்தில் சிறப்புற்றே இருந்து வருகின் றது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அநேக சங்கீத வித்து வான்கள் தோன்றி இருக்கின்றார்கள். நாரதரின் அவதாரமே எனத் தகுந்த தியாகராயர் அவர்கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த திருவாரூரில் பிறந்து, திருவையாறு என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் வளர்ந்தவராவர். அவருடைய பாடல்கள் ஜனங் களுக்கு எத்தகைய பக்தியை ஊட்டுகின்றன என் பது நாம் கூறாமலே விளங்கும்.

உலகத்திலுள்ள அனைவருமே சங்கீதத்தைப் பாராட்டுகின்றனர். சங்கீதத்தை வெறுக்கின்றவர் ஒரு சிலரேயாவர். ஆங்கில நாட்டு மேதாவியர் களில் அநேகர் சங்கீதத்தின் சிறப்பை வெகுவாக எடுத்துரைத்து இருக்கின்றனர். உலகம் புகழும் ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் மகா கவிஞர், 'சங்கீத

ஞானம் இல்லாதவனும், சங்கீதத்தைக் கேட்குங்கால் இன்புறாதவனும், அரசனுக்குத் துரோகம் செய்வதற்கும், சதியாலோசனை செய்வதற்கும், கொள்ளையாதி குற்றங்களைச் செய்வதற்கும் அஞ்ச மாட்டான்,' என்று மொழிகின்றார்.

8. தென்னிந்தியா விஷயம்

பச்சையப்ப முதலியார் காலத்திற்கு முன்னும் அவர் காலத்திலும் தென்னிந்தியாவின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதைச் சற்றே கவனிப்போம். எலிஸபெத்து மகாராணியாரிடமிருந்து சாசனம் பெற்றுக்கொண்டு இந்தியாவுக்கு வியாபாரம் செய்ய வந்த ஆங்கிலேயர்கள் இங்கு வர்த்தகச் சாலைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்து வந்தார்கள். தென்னிந்தியாவிலும் அவர்களுக்கு அநேக வியாபார ஸ்தலங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அவைகளில் முக்கியமான இடங்கள் சென்னையும் மசூலிப் பட்டணமுமாகும். முதலில் வியாபாரத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த ஆங்கிலேயர்கள், சிறிது காலம் கழித்த பின் நாடுகளைச் சம்பாதித்து அவைகளை ஆளவும் தொடங்கினார்கள். அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் ஆறுகாட்டு நவாபு, நிஜாம் அரசர், ஐதர் சாயபு, மராட்டியர்கள் ஆகிய இவர்கள் செல்வாக்கு உடையவர்களாய் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கிடையில் ஆங்கிலேயரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் இருந்து வந்தனர். ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆதிமுதற்கொண்டே தீராத பகை ஏற்பட்டிருந்தது. ஆறுகாட்டு நவாபு, நிஜாம்

அரசர், ஐதர் சாயபு, மகாராஷ்டிரர் ஆகிய இவர்கள் அடிக்கடி தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு சண்டையிட்டுக்கொண்டு இருக்கவே, நாட்டில் சமாதானம் என்பது நிலவாது, அமைதி இன்மையே குடி கொண்டிருந்தது.

ஆங்கிலேயர்கள் தங்களுடைய நிலையை உத்தேசித்து ஆறுகாட்டு நவாபுடன் சிநேகமாயிருந்தார்கள். நாம் மேலே கூறிய ஆறுகாட்டு நவாபு, நிஜாம் அரசர் ஆகிய இவர்கள் சிற்சில சமயங்களில் ஒற்றுமைப்பட்டும், சிற்சில சமயங்களில் தங்களுக்குள் வேறுபட்டும் சமயத்திற்கேற்றபடி காரியங்களைச் செய்து வந்தார்கள். இவர்கள் வேறுபட்டிருந்த காலங்களில் தங்கள் எதிரிகளின் நாடுகளின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, அதிக கஷ்டத்தையும் கொடுமைகளையும் செய்து வந்தார்கள். எனினும், ஐதர் சாயபு ஜனங்களுக்குச் செய்து வந்த கொடுமையோ, சொல்லத் தரமன்று. ஐதர் தம்முடைய இராச்சியத்தை மாத்திரம் செவ்வையாய் ஆண்டதாகத் தெரிய வந்தாலும், அவர் தாம் படையெடுத்துச் சென்ற பிரதேசங்களையும், அங்கிருந்த ஜனங்களையும் பாழ்படுத்தினர் என்பது தேச சரிதம் படிப்போருக்கு விளங்கும். ஐதர் சென்னையைச் சேர்ந்த ஊர்களின் மீதும் படையெடுத்துச் சொல்லொணுக் கொடுமைகளை இயற்றினர். ஐதர் என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே ஜனங்கள் நடுக்கங் கொள்ளுவார்கள். ஜனங்கள் இப்போதுங்

கூட ஐதர் கலாபனையைப் பற்றிய அநேகங் கதைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார்கள். ஐதருடைய படையெடுப்புக்குப் பயந்து அநேக ஜனங்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமான பணத்தையும் நகைகளையும் பூமிக்குள் புதைத்து வைக்கலானார்கள். அதனாலேதான் இப்போதும் சென்னையைச் சேர்ந்த சிற்சில பிரதேசங்களில் கட்டடம் கட்டக் கடைக்கால் எழுப்பப் பூமியைத் தோண்டும் சமயம் குடங்களிலும் தோண்டிகளிலும் இருந்து பணம் ஆபரணம் முதலியன அகப்படுகின்றன.

ஐதர் பெரியதொரு சேனையை வைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய படை வீரர்களைச் சென்னைப் பிராந்தியங்களைச் சேர்ந்தவர்கள், 'குதிரைக்காரன் தண்டு,' என்று சொல்லி வந்தார்கள். அவர்கள் கிராமங்களில் புகுந்து பொருள்களைக் கொள்ளை அடிப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்து வந்தார்கள் என்பதற்கு அநேக ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. ஜனங்களுக்குப் பலவிதமான கொடுமைகளை ஐதரின் படை வீரர்கள் நிகழ்த்தி வந்தார்கள்.

நாம் மேலே கூறியபடி தென்னிந்தியாவில் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தவர்கள் தங்களுக்குள் அடிக்கடி முரண்பட்டுக் கலகங்களும் குழப்பங்களும் விளைவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு இடையில் இருந்த அநேக உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏராளமான பொருளைத் திரட்டினார்கள். இன்னும் அக் காலத்தில் அரசாங்க விஷயங்களில் ஈடுபட்டு இருந்த துவிபாஷிகள் என்பவர்

களும் கணக்கு வழக்கற்ற பொருளைச் சம்பாதிக்கத் தகுந்த சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன.

நம் பச்சையப்ப முதலியார் பணம் ஒன்றையே சம்பாதித்தலைப் பெரிதாக மதியாது, தருமஞ் செய்தலையும் தம் சிறு வயது முதற்கொண்டே பெரிதாக மதித்து வந்தார். ஆகவே, அவருடைய பெயரானது மற்றவர்களுடைய பெயரைப்போல அழிந்துவிடாமல், குன்றின் மேலிட்ட விளக்கைப்போல இன்றைக்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சென்னையின் நடுவில் பச்சையப்ப முதலியாரின் பெயரால் கட்டப்பட்டிருக்கும் கலாசாலை மண்டபத்தின் மேல் **பச்சையப்பன்** என்னும் பெயர் பச்சை எழுத்துக்களில் அழகுபெறத் தீட்டப்பெற்று இருக்கின்றது. இப்பூலோகம் உள்ளளவும் பச்சையப்பரின் பெயரானது நிலவிவரும் என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை.

பச்சையப்ப முலலியார் துவிபாஷி வேலையைச் செய்துகொண்டு வருகையில் தமக்குத் துணையாகத் தருமராய முதலியார் என்பவரையும், புங்கத்தூர்ச் செங்கல்வராய முதலியார் என்பவரையும் சேர்த்துக் கொண்டு, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஜாகீராகிய பூவிருந்தவல்லி திருப்பாச்சூர் முதலிய இடங்களிலிருந்து வரவேண்டிய மேல் வார நெல் குத்தகையைக் கம்பெனியாரிடமிருந்து 'ரொக்கத்திற்கு'த் தாம் எடுத்துக்கொண்டு, அத்தொழிலை நடத்தி, அதனாலும் மிக அதிகமான இலாபத்தை ஆண்டுதோறும் அடைந்து வந்தார். இன்னும் முதலி

யாரவர்கள் இவ்வாறான வியாபாரங்கள் பலவற்றில் சம்பந்தப்பட்டு அதிகமான பொருளைத் திரட்டி வருவாராயினர்.

விஷயங்கள் இவ்வாறாக இருந்து வருகையில், ஆறுகாட்டு நவாபான வாலாஜா என்பவனுக்கும், சென்னைப் பிராந்தியங்களில் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கும் மனக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. அதைத் தீர்த்துத் தமக்கு இலாபகர மானதொரு முடிவு ஏற்படுத்துவதற்காக நவாபு வாலாஜா, ஜோஸப் சலிவன் என்னும் பெயரினைக் கொண்ட ஓர் அதிகாரியை வங்காளத்திலிருந்த ஆங்கிலேய கவர்னர் ஜெனரலிடம் தூதாக அனுப் பினார். நவாபு வாலாஜா என்பவர் தஞ்சாவூர்ப் பிரதேசம் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்றும், தம்முடைய விஷயங்களில் ஆங்கிலேயர்கள் அதிக மாகத் தலையிடக் கூடாதென்றும், ஐதரைத் தோற் கடித்து அவருடைய இராச்சியத்தை அவரிட மிருந்து பெற்றுக்கொண்டால் அதில் ஒரு பாகத் தைத் தமக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். இவ் விண்ணப்பங்களைச் சலிவன் துரையவர்கள் வங்காளத்தில் இருந்த கவர்னர் ஜெனரலுக்குத் தெரிவித்து, நவாபு விஷயத்தை அனுகூலமாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அவருடைய விண்ணப்பங்களை ஏற்ற கவர்னர் ஜெனரல் அவர்கள், நவாபுக்குச் சாதக மான சில நன்மைகளைச் செய்தார்கள். அதைக் கண்டு சலிவன் துரை அவர்கள் சந்தோஷப்பட்டார் கள். வங்காளக் கவர்னர் ஜெனரல் சலிவன் துரை

அவர்களையே ஆங்கிலேயர்களின் பிரதிநிதியாக நவாபு சமஸ்தானத்தில் நியமித்து, அவர் மூலமாக நவாபின் காரியங்கள் நடைபெற ஏற்பாடு செய்தனுப்பினர். இதைக்கண்டு நவாபு வாலாஜா சந்தோஷமடைந்தார். பச்சையப்ப முதலியார் இத்தகைய செல்வாக்கைக் கொண்ட சலிவன் துரையவர்களிடத்தில் துவிபாஷியராக அமர்ந்து அவருக்குப் பலவிதமான நன்மைகளை உண்மையுடனும் பக்தி சிரத்தையுடனும் செய்துகொண்டு வந்தார். அதனுல், சலிவன் துரைக்குப் பச்சையப்ப முதலியாரிடத்தில் அளவு கடந்த மதிப்பு இருந்தது. அந்த மதிப்பைப் போக்கடித்துக்கொள்ளாமல் பச்சையப்ப முதலியார் மேன்மேலும் அதை விருத்தி செய்துகொண்டு வந்தார்.

பச்சையப்ப முதலியார் தம்முடைய வருவாய்க்கு இடையில் தருமத்தை மறவாது செய்துகொண்டு வந்தார். அதனுல், அவருடைய பெயரும் கீர்த்தியும் பலப்பட்டுக்கொண்டே வந்தன. அவரைத் தென்னுட்டில் இருந்த அனைவரும் கொண்டாடத் தலைப்பட்டனர்.

9. தஞ்சை நகர் வாசம்

பச்சையப்ப முதலியாரவர்கள் சலிவன் துரை அவர்களுக்குத் துணைவராயிருந்து, பிறர் மெச்சத் தக்க வண்ணம் தம் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தார். அவருக்கு இயற்கையிலேயே அறிவு நிறைந்திருந்தது. அவர் பௌனி நாராயணப் பிள்ளையவர்களிடம் சேர்ந்திருந்த போதே வியா

பார விஷயங்களில் அவருக்கு அதிக திறமை ஏற்பட்டிருந்தது. அவரிடம் ராஜ தந்திரமும் குடிகொண்டு இருந்தது. அவருக்குப் பிறரை ஏமாற்றிப் பொருள் சம்பாதித்துச் செல்வச் சீமானாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லை. நியாய வழியில் கிடைக்கும் பொருளே சாலச் சிறந்தது என்ற சீரிய நோக்கத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். அதற்கேற்ப, அவர் தாம் சம்பாதித்த பொருளை எல்லாம் நியாய வழியிலேயே சம்பாதித்தார். அவர் பிறருடைய சொத்துக்குச் சிறிதும் ஆசைப் படாதவர். அவருடைய நற்குணங்களுக்காக அநேகர் அவரை விரும்பி, அவருடன் வியாபாரம் நடத்தினர். அதனால், அவருக்கு ஏராளமான வருமானம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. பொருள் வருவாயைக் கண்டு பச்சையப்ப முதலியார் கர்வம் கொள்ளவில்லை. பொருள் வருவாய் விருத்தியடையும்போது பச்சையப்பரின் நற்குணங்களும் விருத்தியடைந்தன. அற்பர்கள் தங்களுக்குப் பொருள் வருவாய் அதிகப்படுதலைக் கண்டு கர்வம் அடைவார்கள். பச்சையப்பர் எவ்வளவு பொருள் வந்த போதிலும், படாடோபம் இல்லாத எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, தம்முடைய பொருளைத் தரும கைங்கரியங்களில் செலவழித்து, அதனால் பேரும் புகழும் அடைந்தார்.

பச்சையப்ப முதலியார் இருந்த காலமோ, நாட்டில் சமாதானம் இல்லாமல் இருந்த காலமாகும். அவர் காலத்தில் எந்த இராச்சியமும் ஒழுங்காக நிலைபெற்றிருக்கவில்லை ; நியாயத்தைக்

கவனிப்பவர் இல்லை; பலமே பிரதானமாகக் கருதப் பட்டு வந்தது. அப்போது ஆங்கிலேயர்கள் தங்க ளுடைய ஆதிக்கத்தை இங்குச் சரியாக நிலை நிறுத்தவில்லை. ஜனங்களைப் பலவிதக் கொடுமை களுக்கு உட்படுத்தி வந்த கொடுங்கோல் அரசுகள் அழிந்ததும் அழியாததுமாயிருந்தன. அநேக இடங்களில் பாளையக்காரர்களும், குறுநில மன்னர் களும் அரசாட்சி செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் அநேகர் தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டும், ஜனங்களை வருத்திக்கொண்டுமிருந் தனர். பச்சையப்ப முதலியாரவர்கள் தென்னிந்தி யாவில் பெரும்புகழ் அடைந்திருந்தாராகையால், நாம் மேலே கூறியவர்கள் தங்களுக்குள் மனஸ்தா பப்படுகையில் பச்சையப்ப முதலியாருடைய உதவியை நாடுவது வழக்கம். எனவே, பச்சையப்ப முதலியாருக்கு அநேக குறுநில மன்னர்களும், பாளையக்காரர்களும் சிநேகிதர்களாய் இருந்தார் கள். அவர்களுக்குப் பணமுடை முதலானவை ஏற்பட்ட காலத்தும் முதலியார் அவர்கள் பணம் முதலானவைகளைக் கொடுத்து உதவி செய்வது வழக்கம். இதனுல், முதலியாருக்கு வட்டி மூலமாய் ஏராளமாகப் பொருள் கிடைத்தது.

அப்போது தஞ்சாவூரை இந்து அரசர் ஒருவர் ஆண்டு வந்தார். அவர் ஆங்கிலேயருக்கு வருஷந் தோறும் இவ்வளவு தொகை கொடுக்க வேண்டு மென்று ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த ஒப்பந்தத்தின்படி தஞ்சாவூர் அரசர் ஆங்கிலேய ருக்கு ஆண்டுதோறும் பணம் கொடுக்க வேண்டியது

ராய் இருந்தார். அவர் அத்தொகைகளை ஒரே விதமான நாணயங்களின் மூலம் கொடுக்காமல், பல விதமான நாணயங்களின் மூலம் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தார். அதனால், ஆங்கிலேயக் கம்பெனியாருக்குச் சில அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டன. ஆகவே, பச்சையப்ப முதலியார் அவைகளை நூற்றுக்குப் பத்து இருபது வீதம் வட்டந் தள்ளி வாங்கிக்கொண்டு, ஆங்கிலேயர்களுக்கு அத்தொகைக்குச் சரியாகப் பூவராகன்களாகவே கொடுத்து வந்தார். தஞ்சாவூர் அரசருக்கு மாத்திரமேயன்றிக் கப்பம் கட்டும் மற்றவர்களுக்கும் முதலியாரவர்கள் இவ்விதமாக உதவிசெய்து ஏராளமான பொருளைச் சம்பாதித்தார். அக்காலத்தில் வட்டத்துக்குப் பணம் கொடுப்பது ஒரு பெரிய தொழிலாக நடந்து வந்தது. முதலியார் செல்வச் சீமானய் இருந்தபடியால், இத்தொழிலை மேற்கொண்டு, ஏராளமான ஊதியத்தை அடைந்தார்.

இவ்வாருகப் பச்சையப்ப முதலியார் பெரும் பொருளைத் திரட்டிக்கொண்டு, தஞ்சாவூரில் தமக்கெனப் பெரியதோர் அரண்மனையைக் கட்டிக் கொண்டு, அதில் சிறப்பாக வாழ்ந்துவரலானர். அவர் தமக்குப் பலவகையிலும் உதவிசெய்து தம்மை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்த பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களிடத்திலேயே தமக்குக் கிடைத்த பொருளை எல்லாம் சேர்த்து வைத்து வந்தார். பிள்ளையவர்கள் பச்சையப்ப முதலியாருடைய புத்தி நுட்பத்தையும், வியாபாரத்திற்குரிய தந்திரங்களையும், அவர் அரசியல் விஷயங்களில் நடந்து

கொள்ளும் பான்மையையும் கண்டு, தம் பெயரா லும் வியாபாரம் செய்வதற்குப் பச்சையப்பருக்கு உத்தரவு கொடுத்தார். ஆகவே, முதலியாரவர்கள் தம் பெயராலும், பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்கள் பெயராலும், மேலே கூறிய வியாபாரங் களை நடத்தி, ஏராளமான ஊதியத்தை அடைந்தார். முதலியாரவர்கள் இவ்வாறாக இருக்கையிலும் தமது பிறவிக்குணமாகிய தருமஞ் செய்தலை மறவாமல் செய்துகொண்டே இருந்தார்.

பச்சையப்ப முதலியார் அவர்கள் பொறாமை வஞ்சனை முதலான இழிகுணங்களை ஓர் அணு வேனும் உடையவரல்லர். அவர் எதையும் வெளிப் படையாக எடுத்துரைக்கும் குணத்தையே கொண் டிருந்தார். அவர் மறந்தேனும் ஒருவருக்கும் கெடுதி செய்ய மாட்டார். எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் ஓரம் பேசியதே இல்லை. அவர் சிற்சில சமயங்களில் கோபம் கொள்ளுவார். என்றாலும், அக்கோபம் விரைவினில் நீங்கி விடுவது வழக்கம். அவர் முகத் தில் எப்போதும் சந்தோஷமே குடிகொண்டிருக் கும். கடுமையான சொல் அவர் வாயிலிருந்து வராது. 'இன்சொலா லன்றி இருநீர் வியனுலகம் வன்சொலால் என்றும் மகிழாதே,' என்பதனை அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

முதலியார் அவர்கள் இயற்கையிலேயே தரும சிந்தனையுள்ளவர் என்றேமல்லவா? முதலியா ருடைய உதவியை நாடி அநேக மக்கள் அவர் வீட் டுக்கு அடிக்கடி வருவது வழக்கம். அவர்களை

முதலியாரவர்கள் மலர்ந்த முகத்துடனும், இனிய வசனங்களுடனும் வரவேற்று, அவர்களுடைய குறைகளை ஆதியோடந்தமாகக் கேட்பார். அவர்களுடைய குறைகள் முறையானவைகளாய் இருந்தால், அக்குறைகளை நீக்கி அவர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்க அவர் ஒரு சிறிதும் பின் வாங்கவே மாட்டார். அவர்களுடைய குறைகள் ஒழுங்கற்றவைகளா யிருந்தால், அவர் அவர்களை இன்சொல்லுடன் அனுப்பிவிடுவார். யாருடைய மனத்தையும் அவர் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நோகச் செய்யமாட்டார். ஆகவே, அவருக்கு விரோதிகளே இல்லை. பொறாமை காரணமாக யாரேனும் அவரிடம் விரோதம் பாராட்டினால், அவர்களுக்கும் முதலியாரவர்கள் தீமை செய்யாமல், தம்மாலான நன்மைகளையே செய்து வருவார். என்னே அவருடைய பெருந்தகைமை! இத்தகைய குணங்களையல்லவோ மனிதர்களாகப் பிறந்தவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும்! இத்தகைய குணங்களைக் கொண்டவர்களாலேதான் உலகம் சிறக்கும்.

முதலியார் அவர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்க வல்லதாகிய கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்து இருந்தார்; சமய வழிபாடு ஒன்றே மனிதனுடைய உயிரைச் செம்மைப் படுத்துமென்பதையும் உணர்ந்திருந்தார். 'தன்னுடைய சமயக் கொள்கையை அநுசரிக்காதவன் மிருகத்துக்குச் சமானமானவன்,' என்பது அவருடைய அபிப்பிராயமாகும். 'கண்டதே காட்சி; கொண்டதே கோலம்,' என்று

சிலர் இருப்பதைப்போல இராமல், முதலியாரவர்கள் பெருத்த செல்வச் சீமானுகத் தம்முடைய வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தும், தம் காலத்தின் ஒரு பகுதியைக் கல்வித் துறையிலும், சமய ஆராய்ச்சியிலும் செலவழித்து வந்தார்.

நாம் முன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் முதலியாரவர்கள் சங்கீதத்தில் பிரியங் கொண்டவர் என்று சொன்னோமல்லவா? அதற்கேற்ப, அவர் தமக்கு ஓய்வு கிடைத்த நேரங்களில் பாடிக்கொண்டு இருப்பார்; அடியார் கூட்டங்களுடன் சேர்ந்து, பெரிய புராணம் திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய சைவ சமய நூல்களைக் கேட்டு இன்புற்றிருப்பார்.

முதலியாரவர்கள் ஒரு விதத்தில் சீர்திருத்தக்காரராகவும் இருந்தார் என்பது தெரிகிறது. அவருக்கு நம் குடும்பங்களில் இருக்கும் சில அநாசார வழக்கங்கள் பிடிக்கவில்லை. அந்த அநாசார வழக்கங்களை ஒழிக்க வேண்டுமென்று அவர் பெரிதும் அவாவியிருந்தார். இந்துக்களில் அநேகர் கலியாண காலங்களிலும், வேறு சில சுப காலங்களிலும் தாசி கச்சேரி வைப்பதனுல் தம் வீடுகளுக்கு வரும் ஜனங்களை மகிழ்விப்பதாகக் கருதுகின்றனர் அல்லவா? அத்தகைய தாசி கச்சேரிகளால் சிறு பிள்ளைகளிடத்தில் ஒழுக்கக் குறைவு ஏற்படச் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்க்கின்றன என்று முதலியார் கருதினுர். தாசிகள் தங்கள் பெண்களுக்குப் பொட்டுக் கட்டும் வழக்கத்தையும் அவர் வெறுத்தார். நம்

குடும்பங்களில் யாராவது ஒருவர் இறந்துவிட்டால் பெண் மக்கள் ஒன்றுகூடி இடும் பேரிரைச்சலையும் அவர் மிகவும் கண்டித்தார். இறந்தவர்கள் வரப் போகிறதில்லை என்றும், ஆகவே, இனிமேல் சாகப் போகும் பிணங்கள் செத்த பிணத்தருகே கூடிக் கொண்டு கத்துவதனுல் வரக்கூடிய பிரயோசனம் ஒன்றுமில்லை என்றும் அவர் அடிக்கடி கூறி வந்தார்.

முதலியார் அவர்கள் தம் தமக்கையாரின் குமாரத்தியாகிய அய்யாளம்மாளை மணந்து இருந்தாரல்லவா? அவருக்கு நெடுநாள் வரையில் பிள்ளை பிறக்கவில்லை. ஆகவே, முதலியார் அவர்கள் தம்முடைய திரண்ட செல்வத்தைத் தமக்குப் பின் அநுபவிக்கப் புத்திரன் ஒருவன் பிறக்கவில்லையே என்று மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருந்தார். ஒருவன் தன் முதல் மனைவிக்குப் பிள்ளை பேறு ஏற்படாவிட்டால், மற்றொரு பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் நம்முடைய குடும்பங்களில் இருந்து வருகிறது அல்லவா? ஆகவே, முதலியாரவர்கள் இவ்வழக்கத்தை அனுசரித்துச் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த திருமறைக்காடு என்னும் பெயரைக் கொண்ட வேதாரண்யம் என்னும் திவ்விய ஸ்தலத்திலிருந்த ஒரு வேளாளருடைய பெண்ணை இரண்டாந்தரம் விவாகம் செய்துகொண்டார். அந்தப் பெண்ணின் பெயர் பழனி ஆயி என்பதாகும்.

10. மறுமணமும் கவலையும்

முதலியாரவர்கள் உலகானுபவம் நன்றாய்த் தெரிந்தவராயிருந்தும், புத்திரப்பேறு ஒன்றையே பிரதானமாகக்கொண்டு இரண்டாம் முறை ஒரு பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டாரே அல்லாமல், வேறெக்காரணங் கருதியும் அவர் இரண்டாந்தரம் கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. இரண்டு மனைவியர்களை ஒருவன் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதனால் ஏற்படக்கூடிய நஷ்டங்களையும், மன அமைதி இன்மையையும் அவர் மிகவும் உணர்ந்திருந்தார். அதற்கிணங்கவே அவருடைய இரண்டு மனைவியர்களும் தங்களுக்குள் ஒருமைப்பாடு சிறிதுமின்றிச் சண்டை இட்டுக்கொண்டே வந்தார்கள். அதனால், முதலியார் அவர்களுக்கு மனவருத்தம் ஏற்பட்டதெனினும், தமது திறமையினால் அப்பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைத்து, ஒருவாறு அவர்கள் மறுபடியும் சண்டை இடாதபடி பார்த்து வந்தார்.

முதலியாரவர்கள் மைந்தனை அடையப் பழனியாயி அம்மாள் என்பவரை மணந்துகொண்டபோதிலும், அந்த அம்மையாரிடத்தில் அவர் அன்புடன் நடந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் தம் முதல் மனைவியாரிடத்திலேயே பட்சமாயிருந்து வந்தார். அவர் தம் இரண்டாம் மனைவியாருக்குச் சிறந்த நகைகளுடன் பத்தாயிரம் வராகன் கொடுப்பதாக வரக்களித்திருந்தார் என்றும், பிறகு அவர் நகைகளை மாத்திரம் போட்டுவிட்டுத் தாம் வாக்களித்தபடி பத்தாயிரம் வராகன் கொடுக்கவில்லை என்றும்

சிலர் கூறுகின்றனர். தம் மரண சாசனத்தில் அவர் தம் சொத்துக்களைத் தம் முதல் மனைவியாரும் தம் தமக்கையாரும் அடைய வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறாரே அன்றித் தம் இரண்டாம் மனைவியாருக்குச் சொத்தில் யாதொரு சம்பந்தமும் வைக்கவில்லை.

பச்சையப்ப முதலியாருக்கு இரண்டாம் மனைவியாரிடமாக ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தையின் பெயர் சின்னாயி அம்மாள் என்பதாகும். அதற்குக் கலியாணச் செலவுக்கென ஐயாயிரம் பொன் கொடுக்கும்படியாக முதலியார் தம் மரண சாசனத்தில் எழுதினார். ஆனால், அந்தச் சின்னாயி என்னும் குழந்தை இள வயதிலேயே இறந்துவிட்டது. தம் மரண சாசனத்தில் முதலியாரவர்கள் தம் இரண்டாம் மனைவியரைப் பெயரிட்டுக் குறிப்பிடாமல், 'வேதாரணியத்துப் பெண்,' என்றே குறிப்பிடுகிறார். இதனாலும் முதலியாரவர்கள் தம் இரண்டாம் மனைவியாரை விரும்பவில்லை என்பது தெரிகிறது.

முதலியாரவர்கள் தமக்கு அந்திய காலம் சமீபிக்கும்போது இயற்கை வளங்களுக்குப் பேர்போனதும் பாடல் பெற்றதுமான பஞ்சநத க்ஷேத்திரம் என்று வியந்தோதப்படும் திருவையாறு என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் தங்கி இருந்தார். அச்சந்தர்ப்பத்திலும் அவருடைய இரண்டாம் மனைவியார் திருவையாற்றில் தம் கணவனார் வசித்துக்கொண்டிருந்த வீட்டிற்கு எதிர்வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்

எனத் தெரிகிறது. இதனாலும் முதலியாரவர்களுக்கும் அவருடைய இரண்டாம் மனைவியாருக்கும் அவ்வளவாக ஒற்றுமை ஏற்பட்டிருக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

பச்சையப்ப முதலியாரின் முதல் விணவியாருந் தம்முடைய சக்களத்தியாரை நன்ருகப் பாராட்டவில்லையென்றே தெரிகிறது. அந்த அம்மையார் பௌனி நாராயணப் பிள்ளைக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், 'சோழியச் சிறுக்கி,' என்றும், 'சோழியப் பெண்,' என்றும் எழுதியிருக்கிருர். இதனாலும் முதலியாரின் மனைவியர் இருவருக்கும் இருந்த நேச பாவம் எத்தகையதென்பது தெள்ளிதில் விளங்கும். அவர்கள் எவ்வாறு மனம் ஒருமைப்பட்டு இருப்பார்கள் ? அவர்களால் முதலியார் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். இரண்டு மனைவியர்களை மணந்துகொள்ளுவது எவருக்கும் துன்பத்தையே தரும்.

முதலியார் அவர்களுக்கு அத்தியந்த நண்பராய் இருந்தவர் குழந்தை வீரப் பெருமாள் பிள்ளை என்பவராவர். அவர் அக்காலத்தில் சென்னையில் இருந்த பிரபல ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத் துவிபாஷியாராயிருந்து அதிக பொருளும் கீர்த்தியும் சம்பாதித்தவராவர். அவருக்குச் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஹரிக்கோடி என்னும் கிராமமானது சுரோத்திரியமாகக் கிடைத்திருந்தது. அவரும் பச்சையப்ப முதலியாரைப் போலவே தரும சிந்தனை கொண்டவராயிருந்தபடியால், அவர் அநேக சத்திரங்களைக் கட்டியதுடன் அநேக தேவ

ஸ்தானங்களில் பல கைங்கரியங்களையும் செய்து கொண்டு இருந்தார். அவர் தம்முடைய சுரோத்திரியக் கிராமாத்திலிருந்து கிடைத்த வரும்படியைக் கொண்டே தான தருமங்கள் செய்து வந்தார். அவர் சென்னையைச் சேர்ந்த சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் ஒரு பெரிய மெத்தை வீட்டில் வசித்துக் கொண்டு இருந்தார். முதலியாரவர்கள் பிள்ளையவர்களுக்கு ஆப்த நண்பராய் இருந்தாராகையால், தாமும் அவர் இருப்பிடத்திற்கருகில் வசிக்க வேண்டுமென்று பிள்ளையவர்கள் வீட்டுக்கு எதிரில் ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டு, அதில் வசித்துக்கொண்டும், சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தஞ்சாவூருக்குப் போய்த் தம்முடைய காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டும் இருந்தார். இவவாறாகப் பச்சையப்ப முதலியார் அவர்களும் குழந்தை வீரப் பெருமாள் பிள்ளையவர்களும் எதிர் எதிராக உள்ள வீடுகளில் வசித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

முதலியாரவர்களுக்கு இச்சந்தர்ப் பத்திலே தான் அளவு கடந்த வருவாய் வந்துக்கொண்டிருந்தது. முதலியாரவர்கள் செல்வத்தில் திளைத்தவராய் மகா உன்னத ஸ்திதியிலிருந்த காலம் இதுவேயாகும். முதலியார் அவர்கள் இயற்கையிலேயே தரும குணம் வாய்ந்தவர் என்றேமல்லவா ? அதற்கேற்ப, அவர் தமக்கு ஏராளமான வருவாய்வந்த இக்காலத்தில் கணக்கற்ற தான தருமங்களைச் செய்து வந்தார் ; காசி முதல் ராமேஸ்வரம் வரையில் உள்ள க்ஷேத்திரங்களில் பல நிரந்தரமான கைங்கரியங்கள் நடக்கும்படி பொருள் கொடுத்தார்.

சைவ சமய தீட்சை பெற்றுக்கொண்டு தம் காலத்தை முதலியார் தெய்வ வழிபாட்டில் கழித்து வந்தார்; அடியார்களின் பசிப்பிணியை ஜாதி மதம் இனம் முதலான வித்தியாசங்களைப் பாராட்டா மல் நீக்கி வந்தார். அவர் அடியார்களுடன் இருந்து தாமும் அவர்கள் உண்ணும் ஆகாராதிகளையே உண்டு களித்தார். பின்னும் முதலியார் தம்மாலான உதவிகளை எல்லாம் ஏழை எளியவர்களுக்கும் அடி யார்களுக்கும் செய்து வந்தார். முதலியாரவர்கள் இரவில் தேவார திருவாசகங்களை வீணையில் அமைத் துப் பாடி மகிழ்வார். அவர் தினந்தோறும் பூசை செய்வதை விடுவதில்லை. பூஜா காலத்தில் அவர் சைவசமயாசாரியர்கள் பாடிய தேவார திருவாசகங் களையும், இன்னுமிவை போன்ற பிறவற்றையும் பாடுவார். அவருக்கு மதத் துவேஷம் இல்லை. அடி யார்கள் எம்மதத்தினர்களாயினும் சரியே! அவர் களை அவர் உபசரிக்கப் பின்வாங்க மாட்டார். 'என் கடவுள் பெரிது; உன் கடவுள் சிறிது,' என்ற சண்டையை அவர் அறவே வெறுத்தவ ராவர். இறைவர் அவரவர்களுடைய பரிபக்குவ நிலைக்குத் தக்கபடி காட்சியளிக்கின்றார் என்பதை முதலியார் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். ஆதலால், அவர் எவ்வித மதபேதமும் பாராட்டா மல், எல்லோருக்கும் தானதருமாதிகளைச் செய்து வாழ்ந்திருந்தார்.

11. முதலியார் அவர்கள் மரணம்

முன் அத்தியாயத்தில் நாம் முதலியார் அவர்கள் சென்னையிலும் தஞ்சாவூரிலும் வாசஞ் செய்து கொண்டு வந்தார் என்று கூறினோமல்லவா? அது காலத் தஞ்சாவூர் இராச்சியமானது ஓர் இந்து அரசரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. தஞ்சாவூர் அரசர்கள் கல்வி கேள்விகளில் வல்லுநர்களாய் இருந்ததோடு, பல புலவர்களையும் ஆதரித்துவந்தார்கள். முதலியாரவர்கள் தஞ்சைமா நகரில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்த காலையில் அமர சிங்கு என்னும் பெயருள்ள அரசர் தஞ்சாவூரை ஆண்டு வந்தார். அவர் சென்னை அரசாங்கத்துக்கு அடங்கியவராயிருந்தார். அவர் ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியா கம்பெனியாருக்கு வருடந்தோறும் கொடுக்க வேண்டிய தொகையைச் சரிவரக் கொடுக்காமல் காலங் கடத்திக்கொண்டு வந்தார். இதையறிந்த கம்பெனியார் 'இதற்கென் செய்வது?' என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறாக அவர்கள் இதைக் குறித்து ஆலோசித்துக்கொண்டு இருக்கையில் முதலியாரவர்கள் சென்னையில் கோமளேஸ்வரன் பேட்டையில் தமக்குச் சொந்தமாயிருந்த ஒரு வீட்டில் இருந்து, தம்முடைய வியாபாரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தார். அப்போது சென்னையின் கவர்னராயிருந்தவர், ஆர்ச் பெல் காமல் என்னும் பெயரினைக் கொண்ட ஆங்கிலேயராவர். அவர் இதற்கு முன்பாகவே பச்சையப்ப முதலியாரவர்களுடைய குணதிசயங்களைப் பற்றியும், செல்வச்

சிறப்புகளைப் பற்றியும் அறிந்திருந்தார். ஆகையால், அவர் முதலியார் அவர்களை வரவழைத்து, தக்க விதமாக உபசரித்துத் தஞ்சாவூர் அரசர் நெடு நாளாகக் கம்பெனியாருக்குச் சேர வேண்டிய தொகைகளைச் செலுத்தாமல் இருக்கின்றனரென்றும், ஆகவே, முதலியாரவர்கள் தஞ்சாவூரினது நெல் சாகுபடி வருமானங்களைத் தாமே வசூல் செய்து கம்பெனியாருக்குப் பணமாகக் கட்டி வர வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டார். கவர்னர் கூறியவைகளைக் கேட்ட பச்சையப்ப முதலியார் அவர்கள், கவர்னர் கூறிய விஷயத்தில் உள்ள சிக்கலை அறிந்து, அத்தகைய பெரியதொரு காரியத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு அதைச் சரிவர நிறைவேற்றி வைப்பதற்குத் தம்மால் முடியாது என்று சொல்லி, ஒருவாறாக அவ்விஷயத்தில் தலையிடாமல் விலகிக்கொண்டார். எனினும், முதலியார் அவர்கள் கம்பெனியாரால் இந்த வேலையைக் கவனிக்க நியமிக்கப்பட்ட ஒரு கனவானுக்கு உதவி புரிய வேண்டியவரானார். அதற்காக முதலியார் அவர்கள் தஞ்சையில் இருந்தபோது தஞ்சாவூர் மன்னருக்கு ஓர் இலட்சம் வராகன் கடன் கொடுத்தார். அக்கடனைக் கொண்டு தஞ்சாவூர் மன்னர் கம்பெனியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடனை ஒருவாறு தீர்த்துக்கொண்டார். தஞ்சாவூர் அரசர் கடன்காரராய் இருக்கவே, அவர் அநேக பணக்காரர்களிடத்தில் கடன் வாங்க வேண்டியவரானார். அக்கடன்களுக்கு ஈடாக அவர் கடன்காரர்களுக்குக் கிராமங்களை அடைமானமாக எழுதிவைத்தார்.

இவ்வாறாகத் தஞ்சாவூர் மன்னருக்கு அநேகர் கடன் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாக அவரிடமிருந்து அநேக கிராமங்களை எழுதி வாங்கிக்கொண்டு, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் பெருத்த அட்டகாசஞ் செய்து கொண்டு, குடிகளைக் கஷ்டத்திற்கு உள்ளாக்கி வந்தனர். குடிகள் இக்கஷ்டங்களைப் பொறுக்க முடியாமல் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். இச்சமாசாரம் கம்பெனியாருக்கு எட்டவே, அவர்கள் இதைக் குறித்து விசாரணை செய்து உண்மையைக் கண்டறிய எண்ணித் தஞ்சாவூர் மகாராசாவுக்கு ஏராளமான கடன் கொடுத்திருந்தவர்களை எல்லாம் சென்னைக்கு வரவழைத்தார்கள். பச்சையப்ப முதலியாரும் தஞ்சாவூர் மகாராசாவுக்கு மிக ஏராளமான தொகை கொடுத்திருந்தாராகையால், அந்த உத்தரவுக்கு இணங்கிச் சென்னைக்கு வரவேண்டியவரானார். சென்னைக்கு வரு முன்னர் முதலியாரவர்கள் கிழக்கிந்தியா கம்பெனியைச் சேர்ந்த பெரிய அதிகாரிகளிடம் கடித மூலம் ஆங்கிலேயர்களுடைய தூண்டுதலினாலேயே தஞ்சாவூர் மன்னருக்கு ஓர் இலட்சம் வராகன் தாம் கடன் கொடுத்ததாகவும், அதில் ஐம்பதினாயிரம் வராகன் தமக்குச் சேர்ந்துவிட்டன என்றும், இன்னும் தமக்குத் தஞ்சாவூர் மன்னரிடமிருந்து ஐம்பதினாயிரம் வராகன்கள் சேர வேண்டுமென்றும், ஆகவே தாம் தஞ்சாவூரிலேயே இருக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகிறதென்றும், தஞ்சாவூர் மகாராசாவுக்குக் கடன் கொடுத்திருக்கின்ற மற்றவர்களைப்போலத் தாம் குடிகளை வருத்துவதில்லை என்றும், இதைக்

குறித்துக் குடிகளே சாட்சி சொல்லுவார்களென்றும், ஆகவே தம்மைத் தஞ்சாவூரை விட்டு வர வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது முறையான காரியமன்று என்றும், தம் உடல் நிலைக்குத் தஞ்சாவூரே ஏற்ற வாச ஸ்தலமாய் இருக்கிறது என்றும், தெரிவித்தார். ஆனாலும், அவர் விசாரணைக் கமிட்டியின் முன் சாட்சியம் கொடுக்கச் சென்னைக்கு வரவேண்டியவரானார். சென்னைக்கு வந்த முதலியாரவர்கள் சென்னையிலேயே துவிபாஷி தொழிலை நடத்திக் காலங் கழித்துக்கொண்டு வந்தார்; இவ்வாறு இருக்கையில், மக்களால் பெரிதும் கொண்டாடப்படுவதும் சிதம்பரம் என்று சொல்லப்படுவதுமாகிய தில்லையில் பல கைங்கரியங்கள் நடத்த எண்ணி, அவற்றிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

சென்னையிலிருந்த கம்பெனி அதிகாரிகள் தஞ்சாவூர் மகாராசாவுக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களைக் குறித்து விசாரணையை ஆரம்பித்து நடத்தினார்கள். அந்த விசாரணையில் பச்சையப்ப முதலியார்மீது யாதொரு குற்றமும் ஏற்படவில்லை. பச்சையப்ப முதலியாருக்குச் சென்னை வாசம் சரிப்படவில்லை. ஆகவே, அவர் சென்னை அரசாங்க அதிகாரிகளிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, தஞ்சாவூருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

முதலியாரவர்களுக்குப் பல விதக் கஷ்டங்களினால் உடல் நிலை தளர்ந்துகொண்டு வந்தது. இவ்வாறாக அவருடைய உடல் நிலை தளர்ந்துகொண்டே

வந்து, கடைசியில் அவருக்குப் பாரிச வாயு உண்டாயிற்று. பிறகு அவருக்கு மது மேக ரோகம் என்னும் நீரிழிவு வியாதி உண்டாயிற்று. வயிற்று வலி, மூல ரோகம் முதலான வியாதிகளும் ஏற்பட்டு, அவரைப் பெரிதும் துன்பப்படுத்திக்கொண்டு வந்தன. ஆகவே முதலியாரவர்கள் இடம் விட்டு இடம் மாறினால் நன்மை உண்டாகக் கூடும் என்று கருதிக் கும்பகோணத்திற்குச் சென்றார். அவ்விடத்திற்குச் சென்ற பிறகும் அவருடைய நோய்கள் நீங்காமல் இருந்து வந்தன. ஆகவே, முதலியாரவர்கள் தமக்கு மரண காலம் சமீபித்துவிட்டதென்று கருதித் தம்முடைய மரண சாசனப் பத்திரத்தை 1794-ஆம் வருடம் மார்ச்சு மாதம் 22-ஆந் தேதி எழுதி முடித்தார். முதலியாரவர்கள் தாம் இறப்பதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன் பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுக்குத் தம் கைப்படவே ஒரு கடிதம் எழுதி, அதில் தம்முடைய கருத்துகளைத் தெரிவித்திருந்தார். அக்கடிதத்தைக் கவனிக்கும் போது முதலியாரவர்கள் தம்முடைய அந்திய காலத்தை அறிந்திருந்தாரென்பதும், பிறர் பொருள்மீது அவர் எத்தகைய ஆசையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் தெரிகின்றன.

பின்னர்ப் பச்சையப்ப முதலியார் திருவையாறு என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் உயிர்விட வேண்டுமென்று கருதியவராய், அந்த க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றார். அவர் 1794-ஆம் வருடம் மார்ச்சு மாதம் 31-ஆந் தேதி இறைவருடைய திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

பச்சையப்ப முதலியாரவர்கள் தாம் இறப்ப தற்குமுன் மரண சாசனம் ஒன்றை எழுதி, அதில் தம்முடைய சொத்துகளைச் செலவிட வேண்டிய வகையைக் குறிப்பிட்டிருந்தார் அல்லவா? அதைக் குறித்துச் சிறிது ஆராய்வோம்:

அந்த உயிலில் முதலியாரவர்கள் தமக்குப் பின்னும் தம்முடைய காரியங்களைப் பௌனி நாரா யணப் பிள்ளை அவர்களும், அவருடைய குமார ரான ஐயாப் பிள்ளை அவர்களும் பார்த்துககொள்ள வேண்டுமென்று எழுதி இருக்கிறார். தம்முடைய சொத்தில் ஓர் இலட்சம் வராகனைப் பணத்துக்கு நஷ்டமில்லாத இடத்தில் வட்டிக்குவிட்டு, அந்த வட்டியைக்கொண்டு காசி முதல் இராமேசுவரம் வரையிலுமுள்ள க்ஷேத்திரங்களில் தாம் செய்து வந்த கட்டளைகளைச் செய்துவர வேண்டுமென்றும், கட்டி முடிக்கப்படாமல் இருக்கும் சிதம்பரம் கிழக் குக் கோபுரத்தைக் கட்டி முடிக்க வேண்டுமென் றும், தம்முடைய இரண்டாம் மனைவியாரின் பெண் ணுக்குக் கலியாணத்திற்காக ஐயாயிரம் பொன் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், தம்முடைய சகோதரி யார் அச்சம்மாளின் மைந்தராகிய 'முத்தையா முதலி என்னும் புத்தியில்லாத பிள்ளையாண்டா னுக்கு' ஐயாயிரம் பூவராகன் கொடுக்க வேண்டு மென்றும், பௌனி நாராயணப் பிள்ளை குமாரர் ஐயாப் பிள்ளைக்கும், அவர் குழந்தைகளுக்கும் பதினாயிரம் வராகன் ரொக்கங் கொடுக்க வேண்டு மென்றும், மிகுதிப் பணத்தைக்கொண்டு தம்முடைய மனைவியாரும் தமக்கையாரும் சொல்லுகிறபடி

நாராயணப் பிள்ளையவர்கள் காரியங்களை நடத்திக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றும் எழுதி இருந்தார்.

முதலியார் அவர்கள் நன்றி மறவாதவர். ஆகையால், தம் குருக்கள் ஐயாவையும், தம் கணக்குப் பிள்ளையையும் மறவாமல், அவர்களுக்கும் தம் சொத்தில் கொஞ்சம் தொகை கிடைக்கும்படியாகத் தம் உயிலில் எழுதி வைத்திருந்தார்.

பச்சையப்ப முதலியாரவர்கள் தம்முடை உயிலில் தம் சகோதரியாரின் குமாரராகிய முத்தையா முதலியாரைப் 'புத்தியில்லாத பிள்ளையாண்டான்,' என்று குறிப்பிட்டிருத்தல் பலவகையிலும் பொருத்தமானதேயாகும் என்பது பின்னல் கூறப்படும் விஷயங்களால் நன்கு விளங்கும்.

'ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்,' என்பது பழமொழி அல்லவா? அதற்கு இணங்கப் பச்சையப்ப முதலியார் இறந்த பிறகு அவருடைய குடும்ப விஷயங்கள் போன போக்கைக் கவனிக்குங்கால், அவை மனத்துக்கு அவ்வளவு ஆறுதலை அளிக்கக் கூடியவைகளாய் இல்லை. முதலியாரவர்கள் முதல் மனைவியார் இருக்கும் போதே புத்திர சந்தானத்தைக் கருதி இரண்டா முறை ஒரு பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டாரென்றும், அந்தப் பெண்ணும், முதலியாரின் முதல் மனைவியாரும் தங்களுக்குள் ஒற்றுமை இன்றிக் கலகம் விளைவித்துக்கொண்டிருந்தார்களென்றும், அதனல் முதலியாரவர்கள் சில சந்தர்ப்

பங்களில் வருந்துவதுண்டென்றும் நாம் முன்னே கூறியிருக்கிறோம் அல்லவா? கணவர் இருந்த போதே மனைவியர் இவ்வாறாக இருந்தாரென்றால், கணவர் போய்விட்ட பிறகு, அதிலும் ஏராளமான சொத்துகளை வைத்துவிட்டுப் போன பிறகு, அவருடைய மனைவியர்களுக்குள் ஏற்பட்ட கலகங்களையும், சண்டைகளையும், இவைபோன்ற பிறவற்றையும் கேட்டு நாம் வருந்தாமலிருக்க முடியாது.

12. தலைவரை இழந்த குடும்பம்

பச்சையப்ப முதலியார் இறந்த பிறகு அவருடைய மனைவியர்களுக்குள் அவருடைய சொத்துகளைக் குறித்துப் பெருத்த விவாதங்கள் ஏற்பட்டு, அவை நாளடைவில் மிகவும் வருந்தத்தக்க நிலைக்கு வந்துவிட்டன. முதலியாரவர்கள் தம்முடைய மரண சாசனத்தில் தம்முடைய இரண்டாம் மனைவியாருக்கு ஒருவிதச் சொத்தும் எழுதி வைக்காமல் போய்விட்டது வருந்தத்தக்க விஷயமாகும்.

பச்சையப்ப முதலியாருக்கு இரண்டு சகோதரிமார்கள் உண்டென்றும், அவர்களில் ஒரு சகோதரியாராகிய சுப்பம்மாள் என்பவருக்கு அய்யாளம்மாள் என்ற ஒரு புத்திரியார் இருந்தனரென்றும், அந்த அம்மையாரைப் பச்சையப்ப முதலியார் பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களது ஆலோசனைக்கு இணங்கி மணந்துகொண்டார் என்றும் கூறினோமல்லவா? பச்சையப்ப முதலியாரின் மற்றொரு சகோதரியாரின் பெயர் அச்சம்மாள் என்

றும், அந்த அம்மாள் கூடலூர்த் தெய்வ நாயக முதலியார் என்பாரை மணந்துகொண்டாரென்றும் கூறினேமல்லவா? இவர்களுக்கு முத்தையா முதலியார் என்ற ஒரு குமாரர் பிறந்திருந்தார். அவர் தக்க வயதடைந்தவுடன் அழகம்மாள், காமாட்சி அம்மாள், பெருந்தேவியம்மாள், காமாட்சி அம்மாள்,* சிவகங்கையம்மாள் எனும் ஐந்து மங்கையர்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்களில் முதல் மனைவியாராகிய அழகம்மாளுக்குக் காமம்மாள் என்ற பெண் குழந்தையும், இரண்டாம் மனைவியாராகிய காமாட்சி அம்மாளுக்கு ஐயாசாமி என்ற ஆண் குழந்தையும், பொன்னுயி அம்மாள் என்ற பெண் குழந்தையும் பிறந்திருந்தன.

முதலியார் அவர்கள் இறந்த பிறகு நாம் மேற் கூறிய முத்தையா முதலியார் என்பவர் முதலியார் அவர்களின் இரண்டாம் மனைவியார் பக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டு கலகம் விளைவித்துக்கொண்டிருந் தார். முத்தையா முதலியார், முதலியார் அவர் களின் இரண்டாம் மனைவியாருக்குச் சரிபாதிப் பங்கு கிடைத்தால், அதனுல் தமக்கு அந்த அம்மை யார் மூலமாக ஏதேனும் சொத்துக் கிடைக்கும் என்ற சுய நலத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டு, காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போனுர். முதலியார் அவர்கள் இறந்த உடனே அவருடைய இரண்டு மனைவியர்களுக்குள்ளும் பெருத்த கலகங்கள் உண் டாயின. ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டமல்லவா? அதற்கேற்பக் கலகப்பட்ட

* இப் பெயர் கொண்ட மனைவியர் இருவர்.

அம்மனைவியர்களுக்கு இடையில் இருந்தவர்களுடை ஆர்ப்பாட்டங்கள் சொல்லத் தேவையில்லை. ஆகவே, முத்தையா முதலியார், முதலியாரவர்களுடை இரண்டாம் மனைவியாருடன் சேர்ந்துகொண்டு, தம்முடைய பெரிய தாயாருக்கும், முதலியாரவர்களுடைய முதல் மனைவியாருக்கும் விரோதமாகக் காரியங்களைச் செய்துகொண்டு போகவே, முதலியாரவர்களுடைய தமக்கையாரும், மனைவியாரும் தம்முடைய நிலைமையை விளக்கிப் பௌனி நாராயணப் பிள்ளையவர்களுக்குக கடிதம் எழுதி அனுப்பினர். அக்கடிதத்தில் எழுதியிருந்த விஷயங்களைக் கண்ட பிள்ளையவர்கள், முதலியாரவர்களுடைய இரண்டாம் மனைவியாரும் முத்தையா முதலியாரும் கலகம் செய்துகொண்டு போகாமல் இருக்கவேண்டியதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, அவர் முதலியார் அவர்களுடைய முதல் மனைவியாரையும் சகோதரியாரையும் சென்னைக்கு வரவழைத்து, அவர்களைக் கொண்டு முதலியாரவர்களுக்கு நடத்த வேண்டிய கருமங்களை விசேஷமான பணச் செலவில் நடப்பித்தார்.

முதலியாரவர்களுக்குக் கரும காரியங்கள் நடந்தேறிய பிறகு, பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்கள் முதலியாரவர்கள் எழுதிவைத்த மரண சாசனத்துக்கேற்பக் காரியங்களைச் செய்துகொண்டுபோக, 'ப்ரொபேட்டு'* என்னும் அதிகாரப் பத்திரத்தைத் தமக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். ஆனால், முதலியா

---

* Probate.

ரவர்களின் இரண்டாம் மனைவியாராகிய பழநியாயி அம்மாள் தம் கணவருடைய சொத்தில் தமக்குச் சரிப்பாதிப் பங்கு உண்டென்று வழக்காடினர். ஆனல், அந்த அம்மாள் தொடுத்த வழக்குத் தோற்றுப் போய்விட்டது. பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுக்குப் 'ப்ரொபேட்டு' என்னும் அதிகாரப் பத்திரம் கொடுக்கப்பட்டது. பிறகு முதலியாரவர்களின் இரண்டாம் மனைவியார், தம்முடைய வழக்குத் தோற்றுப் போய்விட்டதே என்ற மனக்கவலை ஒன்றினலேயே நோய்வாய்ப்பட்டு, 1794-ஆம் வருஷக் கடைசியில் இறந்துவிட்டார். அந்த அம்மாள் இறந்த பிறகு, அந்த அம்மாளுக்கு இருந்த ஒரு பெண் குழந்தையும் இறந்துவிட்டது.

நாம் மேற்கூறிய விவாதங்கள் எல்லாம் தீர்ந்த பிறகு, பௌனி நாராயணப்பிள்ளை அவர்கள் முதலியார் அவர்களுடைய சொத்துகளுக்கு வாரிசுதாரர்களான அவருடைய முதல் மனைவியாரிடமும் தமக்கையாரிடமும் முதலியாருடைய ஆஸ்தியில் ரொக்கக் கையிருப்பாக இருப்பது இலட்சத்துப் பதினறு ஆயிரத்து மூந்நூறு *பூவராகன் என்றும், 'இலேவாதேவியில்' வரவேண்டியது இலட்சத்து இருபதினயிரத்து இருநூற்றுப் பதினறு பூவராகன்கள் ஆகுமென்றும் தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்ட அவர்கள், பௌனி நாராயணப் பிள்ளையவர்களும், அவர்களுடைய சந்ததியார்களும் முதலியார் அவர்களுடைய தரும காரியங்களை நடத்

---

* ஒரு பூவராகன் என்பது மூன்றரை ரூபாய்.

திக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று ஓர் ஏற்பாடு செய்துகொண்டார்கள். விஷயங்கள் இவ்வாறாக இருந்து வருகையில், முதலியார் அவர்களுடைய தமக்கையாராகிய சுப்பம்மாளும், பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களும் 1802-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்திலும், கடைசியிலும் முறையே ஒருவர் பின் ஒருவராக இறந்துவிட்டனர்.

பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுக்கு ஒரு குமாரர் இருந்தார். அவருடைய பெயர் ஐயாப் பிள்ளை. அவர் தம் தகப்பனாரைப்போலவே எல்லா வித நற்குணங்களுக்கும் உறைவிடமானவர். பௌனி நாராயணப் பிள்ளைக்குப் பிறகு ஐயாப் பிள்ளை அவர்களே முதலியார் அவர்களுடைய காரியங்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தார். விஷயங்கள் இவ்வாறாக இருக்கையில், முதலியாரவர்களுடைய முதல் மனைவியார் சிவசிதம்பரம் என்னும் ஒருவனைச் சுவீகாரமாக எடுத்துக்கொண்டார். பிறகு அந்தச் சுவீகாரம் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. பின்னர் அய்யாளம்மாள் 1817-ஆம் வருஷம் கும்பகோணத்தில் மரணமடைந்தார்.

அந்த அம்மாள் இறந்த பிறகு சுவீகாரப் பிள்ளையாகிய சிவ சிதம்பரம் என்பவன் முதலியாரவர்களுடைய சொத்துக்கள் தனக்கே சொந்தமாகுமென்று ஐயாப் பிள்ளையுடன் வாதாடினான். அதனால் ஒன்றும் பயன் ஏற்படவில்லை. இவ்வாறு இருக்கையில், ஒருவர் பின் ஒருவராகச் சிவசிதம்பரமும் அவன் மனைவியும் இறந்தனர்.

பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுடைய குமாரராகிய ஐயாப் பிள்ளை அவர்களும் கால கதியால் இறந்துபோனார். அவருக்கு அண்ணாசாமிப் பிள்ளை என்ற ஒரு குமாரர் இருந்தார். அவர் மிகவும் இளவயதினராயிருந்தபடியால், அவருடைய காரியங்களை ஸ்ரீமான் தெளிசிங்கப் பிள்ளை என்பவர் பார்த்து வந்தார். அவர் பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுடைய மூத்த குமாரத்தியை மணந்திருந்தார்.

விஷயங்கள் இவ்வாறு இருந்து வருகையில் பச்சையப்ப முதலியார் பந்துக்களில் உயிருடன் இருந்தவர், அவர் தமக்கையார் குமாரராகிய முத்தையா முதலியார் என்னும் 'புத்தியில்லாப் பிள்ளையாண்டானே' ஆவர். அவர் தம் அம்மானாகிய பச்சையப்ப முதலியாருடைய ஆஸ்தி முழுவதும் தமக்கே சேரவேண்டும் என்று அண்ணாசாமிப் பிள்ளைமீது வழக்குத் தொடர்ந்தார். எனினும், வழக்கு விசாரணைக்கு வரும் முன்னரே அவர் இறந்துவிட்டார். பிறகு அவருடைய குமாரத்தியாகிய காமம்மாளும், புத்திரனாகிய ஐயாசாமியும் அண்ணாசாமிப் பிள்ளைமீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். அதனால் ஒன்றும் பயன் உண்டாகவில்லை. கடைசியில் அண்ணாசாமிப் பிள்ளையவர்கள் 1816-ம் வருஷத்தில் கோர்ட்டில் 2,42,080 ரூபா பெறுமானமுள்ள பத்திரங்களையும், தஞ்சாவூர் அரசர் முதலியார் அவர்களிடம் அடைமானம் வைத்து மீட்காமல் போன நகைகளையும் முதலியாரவர்களுடைய ஆஸ்தி என்று ஒப்படைத்தார். முத்தையா முதலியா

ருடைய குமாரத்தியாகிய காமு அம்மாளிடம் பச்சையப்ப முதலியாருடைய நகைகளில் பெரும் பாகம் இருந்தன என்று தெரிகிறது.

நாம் முன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் முதலியாரவர்கள் தஞ்சாவூர் மகாராசாவுக்குப் பெருந்தொகை கொடுத்து இருந்தாரென்றும், அத்தொகையைக் கொண்டு தஞ்சாவூர் மகாராசா கிழக்கிந்தியா கம்பெனியாருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனைத் தீர்த்தாரென்றும், தாம் கடனாகக் கொடுத்த பணத்துக்குப் பாதகம் நேரிடாமல் இருப்பதற்காக முதலியாரவர்கள் தஞ்சாவூரில் இருந்துகொண்டு 'ரொக்க லேவாதேவி' வியாபாரம் செய்துகொண்டு வந்தார் என்றும் கூறினோமல்லவா? இவ்வாறாக முதலியாரவர்கள் தஞ்சைமா நகரில் வாசமாயிருக்கையில், மகாராசா அவர்கள் முதலியாரவர்களுக்குத் தென்னங்குடி என்னும் கிராமத்தைச் சுரோத்திரியமாகக் கொடுத்திருந்தார். அந்தக் கிராமத்தினுடைய வருமபடியைக் கொண்டு சிதம்பரம் நடராஜப் பெருமானுக்கு மாலைக் கட்டளை நடைபெற வேண்டுமென்று முதலியார் எழுதி இருந்தார். அதன்படியே திருப்பனந்தாள் மடத்தினர் அந்தத் தருமத்தை நடத்திக்கொண்டு வர ஏது உண்டாயிற்று. மற்றத் தருமங்களெல்லாம் நின்றுவிட்டன.

பச்சையப்ப முதலியார் பந்துக்களான ஐயாசாமியும், காமு அம்மாளும் நாளடைவில் மாண்டனர். அவர்களுக்குப் பிறகு முத்தையா முதலியாரின் கடைசி மனைவியாராகிய சிவகங்கை அம்மாள்

பச்சையப்ப முதலியார் ஆஸ்தி தமக்குச் சேர வேண்டுமென்று வழக்காடினர். அதனாலும் ஒன்றும் பிரயோசனம் உண்டாகவில்லை.

விஷயங்கள் இவ்வாறு இருக்கையில், 'ஒரு கொழுத்த வக்கீல் துவிபாஷி' தோன்றிக் கோர்ட்டில் திக்கில்லாத முதலியார் ஆஸ்தி என்று ரூபா கட்டப்பட்டிருப்பதைக் குறித்து அண்ணாசாமிப் பிள்ளையிடம் பேசி அச்சொத்தின் பெரும்பகுதியைத் தாம் அடைய வேண்டுமென்று கருதினர். இந்த ஏற்பாட்டுக்கு அண்ணாசாமிப் பிள்ளை இணங்காமல் போகவே, அந்த வக்கீல் துவிபாஷி அண்ணாசாமிப் பிள்ளை அவர்கள் காலஞ் சென்ற பச்சையப்ப முதலியார் அவர்களுடைய மரண சாசனத்தில் குறித்தபடி தருமங்களை நடத்தவில்லையென்று பிள்ளையவர்கள்மீது கோர்ட்டில் ஒரு வழக்குத் தொடங்கினர்.

13. ஜார்ஜ் நார்ட்டன் துரை

சென்னையில் வெம்பாக்கம் போலீஸ் இராகவாசாரியார் என்ற ஒரு பெரியார் இருந்தார். பச்சையப்ப முதலியாருடைய சொத்துகளைக் குறித்துப் பற்பல வியாச்சியங்கள் ஏற்படவே, அவர் அதைப் பற்றி அப்போது அட்வகேட்டு ஜெனரலாயிருந்த சர் ஹெர்பர்ட்டு காம்டன் என்பாரிடம் பிரஸ்தாபித்தார். அதன்மேல் அவர் கோர்ட்டில் வியாச்சியம் தொடுத்துப் பச்சையப்ப முதலியாருடைய தரும கைங்கரியங்கள் செய்வதற்குத் தரும கர்த்தராய் நியமிக்கப்பட்டிருந்தவருடைய சந்ததியில் அப்

போது தருமகர்த்தராயிருந்தவரிடமிருந்து தருமங்களைப் பற்றிய விவரங்களுக்கும், சொத்துகளுக்கும் கணக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டார். விஷயங்கள் இவ்வாறு இருக்கையில், அட்வகேட்டு ஜெனரலான சர் ஹெர்பர்ட்டு காம்டன் சீமைக்குச் சென்றுவிட்டார். அவருக்குப் பதிலாக ஜார்ஜ் நார்ட்டன் அட்வகேட்டு ஜெனரலானார். கோர்ட்டார் மேற்கூறிய தொகையைப் பச்சையப்ப முதலியாருடைய தருமங்களை நடத்தி வந்தவர்களிடமிருந்து பூராவும் பெறக்கூடவில்லை. கடைசியில் கோர்ட்டார் பச்சையப்ப முதலியார் ஆஸ்தி யென்று அண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்கள் பொதுக் கட்டின தொகை, தஞ்சாவூர் மன்னரிடமிருந்து அவருக்கு வரவேண்டிய தொகை, நகைகள் விற்பனையால் வந்த தொகை, இடையில் ஏற்பட்ட வட்டித் தொகை ஆகிய இவைகளின் மூலமாகப் பச்சையப்ப முதலியாருடைய ஆஸ்தி நான்கு இலட்சம் ரூபாய்க்குமேல் ஆகுமென்று முடிவு கட்டினார்கள். பின்னும் முதலியாரவர்களுடைய தருமங்களைப் பற்றிய விவரங்கள், எக்ஸிகியூட்டர்கள் என்று சொல்லப்படும் நிருவாகிகளிடமிருந்து கோர்ட்டாருக்குக் கிடைத்தன. இவைகளையெல்லாம் ஆதாரமாகக் கொண்டு, 1832-ஆம் வருஷத்தில் கோர்ட்டார் ஓர் உத்தரவு பிறப்பித்துப் பச்சையப்ப முதலியாருடைய தரும கைங்கரியங்களை நடத்துவதற்காக, ஜார்ஜ் நார்ட்டன் துரையவர்களுடைய ஆலோசனைக்கிணங்க, இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஒன்பது பேரைத் தருமகர்த்தர்களாக நியமித்தனர். அவர்

கள் பச்சையப்ப முதலியாரவர்களுடைய தருமங் களைக் குறைவின்றி நடத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். நார்ட்டன் துரையவர்கள் அப்போது சென்னைக் கவர்னராயிருந்த எல்பின்ஸ்டன் பிரபுவினிடத்தில் சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் கல்வியின் அவசியத் தைக் குறித்துச் சொல்லி வந்தார். கவர்னர் அவர் களுக்கும் சென்னை ராஜதானியில் கல்வியை அபி விருத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்து அதற்கு முன்னரே இருந்தது. ஆகவே, நார்ட்டன் துரை யவர்கள் அதைக் குறித்து அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கூறி வந்தமை சிறந்த தூண்டுகோலாய் இருந்து வந்தது. கடைசியில் எல்பின்ஸ்டன் பிரபு, ஜார்ஜ் நார்ட்டன் ஆகிய இவர்களுடைய பெருமுயற்சியால், கோர்ட்டார் 1841-ஆம் வருஷத்தில் ஒ சட்டம் பிறப்பித்து, அதன் மூலம் பச்சையப்ப முதலியார் ஆஸ்தியில் நாலரை இலட்ச ரூபாய்களில் தருமத் திற்கு வேண்டியது போக, மற்றத் தொகையைக் கொண்டு சிறப்பாகச் சென்னையிலும், பொதுவாகச் சென்னை மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பிற இடங்களி லும் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். நான்கு இலட்சம் ரூபாய் 1832—1841-ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில், வட்டி யோடு சுமார் எட்டு இலட்சம் ரூபாய்க்கு மேலா யிற்று. அதில் தருமத்திற்கு நாலரை இலட்ச ரூபாய்போக, மிகுந்து இருந்த மூன்றரை இலட்சம் ரூபாய் தென்னிந்தியாவில், சிறப்பாகச் சென்னை நகரில், கல்வியை அபிவிருத்தி செய்ய ஒதுக்கிவைக் கப்பட்டதென்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது.

ஜார்ஜ் நார்ட்டன் அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் கல்வியைப் பரப்ப அரும்பாடு பட்டவர் ஆவர். அவருடைய அரிய முயற்சியினாலேதான் சென்னையில் பச்சையப்பன் கல்லூரி ஏற்பட்டது. அவருடைய புண்ணியத்தினால் இப்போது ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் கல்வியின் பயனை அடைய ஏது ஏற்பட்டிருக்கிறது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள கல்வியறிவாளர்களில் பலர் ஜார்ஜ் நார்ட்டனுக்குப் பெரிதும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனர்.

14. பச்சையப்பன் கல்லூரி

கோர்ட்டார் 1841-ஆம் வருஷத்தில் ஏற்படுத்திய கட்டளைக்கிணங்க, 1842-ஆம் வருஷத்தில், 'பச்சையப்பன் மத்திய தரப் பாடசாலை,' என்ற பெயருடன் ஒரு கல்விச் சாலை சென்னையில் ஏற்பட்டது. ஏழைகளாயுள்ள இந்து சிறுவர்களுக்கு இப்பள்ளிக்கூடத்தில் முதன் முதலாக இலவசமாகக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. பின்னர், சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்த பிள்ளைகளிடமிருந்து சம்பளம் வாங்கப்பட்டது. இப்பள்ளிக்கூடத்தில் ஆங்கிலமும், பூதபௌதிக சாஸ்திரமும், தமிழும், தெலுங்கும் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. இவ்வாறு இருக்கையில் இப்போது கட்டப்பட்டிருக்கும் கல்லூரிக்கு 1846-ஆம் வருஷத்தில் ஜார்ஜ்நார்ட்டன் துரையவர்களால் பெருத்த கூட்டத்திற்கு இடையில் அஸ்திவாரக் கல் நாட்டப்பட்டது. அப்போது நார்ட்டன் துரை அவர்கள் கல்வியின் அத்தியாவசியத்தைக் குறித்து மிகவும் உருக்கமானதொரு

பிரசங்கம் செய்தார். கல்லூரிக்கென்று ஒரு பெரிய மண்டபமும் கட்டப்பட்டது. இக்கட்டடம் 1850-ஆம் வருஷம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இக்கட்டடத்தை அப்போது கவர்னராயிருந்த சர் ஹென்றி பாடின்சன் என்பார் திறந்து வைத்துக் கல்வியின் அவசியத்தைக் குறித்துப் பேசினர். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நார்ட்டன் துரையவர்களும் கல்வியினல் ஏற்படக்கூடிய நன்மையைக் குறித்து நீண்டதொரு பிரசங்கம் செய்தார்.

1858-ஆம் வருஷம் முதற்கொண்டு பள்ளிக்கூட அதிகாரிகள் பிள்ளைகளைச் சர்வ கலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சைக்கு அனுப்பி யிருக்கிறார்கள்; உயர்தரப் படிப்பைப் பெற ஆசை கொண்ட பிள்ளைகளுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்து, பிரஸிடென்சிக் கல்லூரிக்கு அனுப்பி வந்தார்கள். 1865-ஆம் வருஷத்தில் தரும கர்த்தர்கள் பள்ளிக்கூடத்தை ஒழுங்குபடுத்திப் பிரைமெரி டிபார்ட்மெண்டைக் கோவிந்து நாயகர் என்பவருடைய பெயரால் ஸ்தாபித்தார்கள். கோவிந்து நாயகர் சென்னையில் பிரபலப் பணக்காராயிருந்தவர். அவர் கல்வி அபிவிருத்தியின் அவசியத்தை உணர்ந்து, தம் சொத்துகளைக் கல்வி அபிவிருத்திக்கெனப் பச்சையப்பன் தரும பரிபாலகரிடம் ஒப்படைத்தார். இத்தகைய புண்ணிய சீலர்களல்லவோ நமது நாட்டுக் கல்வி அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாதவர்களாவார்கள்!

இச் சந்தர்ப்பத்தில், மிஸ்டர் பேசில் லவ்ரி என்பார் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் தலைமை

உபாத்தியாயராய் அமர்ந்து, பள்ளிக்கூடத்தை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதில் அரும்பாடுபட்டார். பச்சையப்பன் கல்லூரியின் உபயோகத்தைப் பாராட்டி அப்போது கல்வி இலாக்கா அதிகாரியாய் இருந்த மிஸ்டர் பவல் துரையவர்கள் பேசியிருக்கிறார்.

1880-ஆம் வருஷத்தில் பச்சையப்பன் கல்லூரி இரண்டாந்தரக் காலேஜ் ஆக்கப்பட்டது. 1889-ஆம் வருஷத்தில் பி. ஏ. வகுப்பும் ஏற்படுத்தப்பட்டது; 1890-91-ஆம் ஆண்டில் பி. ஏ. பரீட்சைக்குச் சென்ற இருபத்திரண்டு மாணவர்களில் 19 பேர் மெச்சத் தக்க விதமாகத் தேறினார்கள். மிஸ்டர் லெப்பர் என்பவர் இந்தக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியராய் இருந்த போதும் இக்கல்லூரீ பற்பல துறைகளில் விருத்தி அடைந்தது: புத்தகாலயச் சம்பந்தமான சீர் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. இவர், விளையாடும் இடம் இருக்க வேண்டுவதன் அவசியத்தைக் குறித்து, அரும்பாடுபட்டிருக்கிறார். இப்போது 1915-ஆம் வருஷத்தில் அரசாங்கத்தார் சேத்துப்பட்டில் பத்து ஏக்கர் விஸ்திரணம் உள்ளதுமான நிலத்தை இலவசமாகப் பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு அளித்தனர். மிஸ்டர் லெப்பர், மாணவர்கள் விடுதிச் சாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இப்போது சேத்துப் பட்டில் மாணவர்களுக்கெனப் பெருந்தொகை செலவிட்டுப் பெரியதொரு விடுதிச் சாலை கட்டடப்பட்டு இருக்கிறது.

மிஸ்டர் ஜே. ஏ. ஏட்ஸ் அவர்களும் இந்தக் கலாசாலை விருத்தியைக் கருதிப் பாடுபட்டிருக்கிறார்.

அவர் வித்தியா சம்பந்தமான முறைகளிலும் அநேக சீர்திருத்தங்களைச் செய்திருக்கிறார். அவருடைய காலத்தில் மாணவர்களுடைய தொகையும் அதிகரித்தது. புத்தகாலயச் சம்பந்தமான சீர்திருத்தங்களையும் அவர் செய்தார். ஆகவே, இப்போது பச்சையப்பன் கல்லூரிப் புத்தகாலயமானது தென்னிந்தியாவிலுள்ள பள்ளிக்கூடப் புத்தகாலயங்களில் சிறந்து விளங்குகின்றது. ஏட்ஸ் அவர்கள் சிறுவர்கள் கல்லூரி விஷயத்தில் ஆர்வங் கொள்ளுவதற்கான வேலைகளைச் செய்து வந்தார். அவர் மாணவர் தேகப் பயிற்சிச் சங்கத்தையும், நடன சபையையும் * ஏற்படுத்தினார். பச்சையப்பன் கல்லூரிச் சபையையும் ஏற்படுத்தினார். பச்சையப்பன் கல்லூரி ஸ்தாபனநாளைக் கொண்டாடவும், ஆண்டுதோறும் விளையாட்டுகளை நடப்பிக்கவும், கல்லூரி சம்பந்தமான விஷயங்களை அறிவிக்கும் பஞ்சாங்கத்தை § ஆண்டுதோறும் வெளி இடவும், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களை நடிக்கவும் ஏற்பாடு செய்து, அவைகளைச் செவ்வையாக நடத்தி வந்தார். அவருக்குப் பின் வந்த பிரின்ஸிபால்கள் காலத்திலும் அநேக சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. சிறப்பாக மிஸ்டர் ஜே. ஸி. ரோலோ, மிஸ்டர் ரென், மிஸ்டர் இரத்தினசாமி ஆகிய இவர்கள் பிரின்ஸிபால்களாக இருந்த போது அநேக சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. சமீபத்தில் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் பிரின்ஸிபாலாக விளங்கியவர் ஸ்ரீமான் சின்னதம்பி பிள்ளை அவர்கள் ஆவர்.

---

* College Council. § Calender.

இவர் கல்லூரியின் அபிவிருத்திக்காக அரிய பல வேலைகளைச் செய்து வந்தார். இப்போது கல்லூரியில் எம். ஏ. வகுப்பும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இக் கல்லூரியானது இப்போது சென்னையில் உள்ள கல்லூரிகளில் தலை சிறந்து விளங்குகிறதென்றே கூறலாம்.

சென்னை இராசதானியைச் சேர்ந்த சில முக்கிய இடங்களிலும் கல்விச் சாலைகளை ஏற்படுத்தப் பச்சையப்பன் தரும பரிபாலன சபையின் தருமகர்த்தர்கள் முயற்சி செய்யாமல் இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய முயற்சியின் பலனாக 1846-ஆம் ஆண்டில் காஞ்சீபுரத்தில் ஒரு பாடசாலையும், 1850-ஆம் ஆண்டில் சிதம்பரத்தில் ஒரு பாடசாலையும் ஏற்பட்டன. அவை இரண்டும் நாளடைவில் விருத்தியடைந்து, இப்போது சிறந்த ஹைஸ்கூல்களாக விளங்கி வருகின்றன.

சென்னையில் பெருமாள் நாயகர் என்ற ஒரு கனவான் இருந்தார். அவருக்கு இரண்டாம் பிள்ளையாகப் பிறந்தவர் பி. டி. லீ. செங்கல்வராய நாயகர் என்பவர். பெருமாள் நாயகர் தாம் இறக்கும்போது தம்மைந்தருக்கென அதிகமாக சொத்துகளை வைக்கவில்லை. ஆகவே, நாயகர் அவர்கள் தம் கவனத்தை வியாபாரத் துறையில் செலுத்தி, அளவற்ற பொருள்களைத் தம்முடைய திறமையினாலும் புத்திசாலித்தனத்தாலும் சம்பாதித்துத் தான தருமங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தார். அவர் சிறந்த வைஷ்ணவ பக்தர். அவர் தமக்கு அந்திம காலம் நெருங்கியதைக் கண்டு, தம்முடைய சொத்து

கள் பிறருக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற சீரிய நோக்கம் கொண்டு, அவைகளைத் தருமத்திற்கு எழுதி வைத்துவிட்டார். அதன் மேற்பார்வையா ளர்களாகப் பச்சையப்பன் தருமபரிபாலன சபைத் தரும கர்த்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அந்தச் சொத்தைக் கொண்டு பச்சையப்பன் தரும விசார ணைக் கர்த்தர்கள் 1886-ஆம் வருஷத்தில் செங்கல்வ ராய நாயகருடைய பெயரால் வியாபாரம் தொழிற் கல்வி ஆகிய இவைகளைக் கற்றுக்கொடுக்கும் ஒரு பாடசாலையை ஏற்படுத்தினார்கள். மிஸ்டர் ஜான் ஆடம் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் பிரின்ஸிபாலாக இருந்தபோது வியாபாரம் தொழிற் கல்வி ஆகிய இவைகளின் அவசியத்தை உணர்ந்து, இவற்றிற் காகப் பாடுபட்டார். ஆகவே, தரும கர்த்தர்கள் 1906-ஆம் வருஷத்தில் செங்கல்வராய நாயகர் தரும வித்தியா சாலையை எல்லாவித உபகரணங்க ளோடும் கூடிய முதல்தரமான தொழிற்சாலைப் பள்ளிக்கூட மாக்கினார்கள். இப்போது அத் தொழிற்சாலையில் மெக்கானிக்கல் இஞ்சினீயரிங் சிவில் இஞ்சினீயரிங், ஜமுக்காளம் நெய்தல் முத லிய வேலைகளோடு வேறு பல வேலைகளும் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இப்பள்ளிக்கூடம் சென்னை இராசதானியிலுள்ள மற்றத் தொழிற் பள்ளிக் கூடங்களிலும் மிக மேலாகச் சிறப்புற்று விளங்கு கின்றது.

நம்முடைய தேச முன்னேற்றத்திற்கு இத்த கைய புண்ணிய சீலர்களல்லவோ வேண்டும்! நாயக ரவர்கள், தம் குலத்தினரையும் மறவாமல், அவர்

களின் கல்வி அபிவிருத்திக்காகவும் ஏற்பாடு செய்திருத்தல் மெச்சத் தக்கதாம்.

காலக்கிரமத்தில் கோவிந்து நாயகர், பி. டி. வீ. செங்கல்வராய நாயகர் ஆகிய இவர்களுடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றி, இன்னும் அநேக கனதனவான்கள் அநேக தருமங்களைப் பச்சையப்பன் தரும பரிபாலன சபையினர் வசம் ஒப்படைத்திருக்கின்றனர் என்பதும் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

சமீபத்தில் ஸ்ரீமதி செல்லம்மாள் என்ற ஒரு மாது சிரோமணி கல்வி அபிவிருத்திக்காகப் பச்சையப்பன் தரும பரிபாலன சபையினர் வசம் தம்முடைய சொத்துக்களை ஒப்படைத்திருக்கின்றார். அவற்றிலிருந்து அநேக ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு உபகாரச் சம்பளமும், சாப்பாட்டுக்குப் பணமும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

நம் நாட்டினர் கல்வியில் அபிவிருத்தி அடைவதற்கு இத்தகைய புண்ணிய சீலர்களும் புண்ணியவதிகளும் நூற்றுக்கணக்காக முன் வருதல் வேண்டும். அவர்கள் செய்யும் தருமங்கள் பூலோகம் உள்ள வரையில் நிலைத்துநின்று வளர்மதி போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒரு சாரார் பச்சையப்ப முதலியார் தம்முடைய சொத்துக்களைப் பல கோயில்களுக்கும் கோயில் திருப்பணிகளுக்கும் எழுதி வைத்தாரென்றும், அவர் தம்முடைய மரண சாசனத்தில் கல்வி அபி

விருத்தியைக் குறித்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்றும் கூறுகின்றனர். எஃது எப்படியாயினும், ஆருக. அவருடைய சொத்தைக்கொண்டு வெம்பாக்கம் இராகவாசாரியார், சர் ஹெர்பர்ட்டு காம்டன், மிஸ்டர் ஜார்ஜ் நார்ட்டன் ஆகிய இவர்கள் தென்னிந்தியாவில் கல்வி அபிவிருத்திக்கு வழி தேடியது நம்மனோர் அனைவராலும் பாராட்டத் தக்கதாகும். இவர்களுடைய பெயர்களும் பச்சையப்பன் கல்லூரியுடன் சம்பந்தப்பட்டு மண்டபத்தின் முன் பச்சை எழுத்துக்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பச்சையப்பன் என்ற பெயருடன் என்றும் பசுமையாகவே நின்று விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை.

பச்சையப்ப முதலியாருடைய தருமங்கள் காசி முதல் இராமேசுவரம் வரையில் நடைபெற்று வருகின்றன.

பசசையப்பர் தரும பரிபாலன சபையின் அங்கத்தினர்களாயிருந்த திவான் பகதூர் இராசரத்தின முதலியார், சர். ஸி. பி. இராமசாமி ஐயர், திவான் பகதூர் மாசிலாமணிப் பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் பச்சையப்பர் தரும பரிபாலனத்திற்கு அதிக நன்மை செய்து இருக்கிறார்கள். பச்சையப்பன் ஹாஸ்டல் ஏற்படுத்தும் விஷயத்தில் சர். ஸி. பி. இராமசாமி ஐயர் எடுத்துக்கொண்ட ஊக்கமானது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் சர். பிட்டி தியாகராய செட்டியாரவர்களும், திவான் பகதூர் திருமலைப் பிள்ளையவர்களும்

பச்சையப்பன் தரும பரிபாலன சபை அங்கத்தினர்களாய் இருந்து அரிய பெரிய வேலைகளைச் செய்தார்கள் என்பதை மறத்தல் கூடாது.

பச்சையப்பன் மண்டபத்தில் அநேக படங்கள் சுவர்களில் மாட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று பச்சையப்ப முதலியாருடைய உருவப் படமாகும். பச்சையப்பரை ஆதரித்த பௌனி நாராயணப் பிள்ளை அவர்களுடைய படமும், மிஸ்டர் ஜார்ஜ் நார்ட்டனுடைய படமும், இன்னும் அநேக புண்ணியசீலர்களுடைய படங்களும் மண்டபத்திற்கு அழகு செய்வதோடு, அம்மண்டபத்திற்குள் வருவோர் நல்ல எண்ணம் உள்ளவர்களாகத் தேச முன்னேற்றத்திற்கு உரிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

2. சர். தி. முத்துசாமி ஐயர்

---

1. ஆரம்பம்

மக்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு இன்றியமையாததாக வேண்டப்படுவது முயற்சியே ஆகும். முயற்சியை மேற்கொள்ளாதவர்கள் ஒன்றுக்கும் பிரயோசனப்பட மாட்டார்கள். இதனாலன்றோ, 'ஊக்கமது கைவிடேல்,' 'முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சி அடையார்,' 'தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும், முயற்சி தன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்,' என்பன போன்ற வாக்கியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன? முயற்சி உள்ளவர்களாலேதான் நாடு முன்னேற்றமடையும், ஒரு நாடு முன்னேற்றமடைய வேண்டுமானால், அந்நாட்டிலுள்ளவர்கள் இடையறாத முயற்சியை மேற்கொண்டு இருத்தல்வேண்டும். முயற்சி இல்லாதவன் தனக்கு மாத்திரமல்லாமல், தன் நாட்டுக்கும் பிரயோசனம் அற்றவனாகிறான். முயற்சி உடையவனே, தான் தன்னை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச்செய்து கொள்வதோடு தன் நாட்டையும் முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து, அதைச்சிறப்புறச் செய்கிறான். முயற்சியை மேற்கொண்டவர்களாலேயேதான் நாட்டின் செல்வம் பெருகும். நாட்டின் செல்வம் பெருகப் பெருக, ஜனங்கள் சௌக்கியத்துடன் வாழ ஏது ஏற்படும்.

மேல் நாடுகளும், அவற்றிலுள்ள ஜனங்களும் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் அந்த நாடுகளில் உள்ளவர்கள் சோம்பலை அறவே ஒழித்து, இடையறா ஊக்கத்தை மேற்கொண்டு, காரியங்களைச் செய்வதே ஆகும். அவர்கள் அத்தகைய ஊக்கத்தை மூலதனமாகக்கொண்டே தங்களுடைய நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு வருவதோடு பிற நாடுகளையும் தங்களை அடி பணியச் செய்து வருகிறார்கள். ஜப்பானியர் ஊக்கம் ஒன்றையே பிரதானமாகக் கொண்டு வருகிறார்களாகையால், அவர்கள் ஐரோப்பியர்களுக்குச் சமமாக எல்லாத் துறைகளிலும் போட்டி போட முன் வந்து இருக்கிறார்கள். அத்தகைய ஊக்கத்தை நமது நாட்டில் உள்ளவர்களும் மேற்கொண்டு நடப்பார்களானால், நம் நாடு சிறப்புற்றோங்கும். நம் நாடு இயற்கை வளங்களுக்குப் பேர் போனது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அவ்வாறு இயற்கை வளங்களுக்கு உறைவிடமாயுள்ள நம் இந்திய நாடு க்ஷீண நிலையில் இருப்பதற்குக் காரணம் நம் நாட்டினர் தம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கான முயற்சியைச் செய்யாமல் இருத்தலே ஆகும். எனினும், நம் நாட்டினரில் சிலர், முயற்சியே உருவெடுத்தாற் போலத் தோன்றி, அரிய பல காரியங்களைச் செய்து, முன்னுக்கு வந்திருக்கின்றனர் என்பதொன்றே நமக்கு ஒரு சிறிது ஆறுதலை அளிக்கின்றது. நம்மவர் பலர் இனியேனும், அம்முயற்சியாளரைப் பின்பற்றியாவது, ஊக்கத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகுவாராக.

இனி, தென்னிந்தியாவில் முயற்சியினுல் சிறப் புற்றோங்கிய ஒரு பெரியாரின் சரிதத்தை ஆராய் வோம்.

2. பெற்ரோர்

'தென்னிந்தியாவின் நெற்களஞ்சியம்' என்று வழங்கப்படுவது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவாகும். இது கங்கையில் புனிதமாய காவிரி நதியின் பாய்ச்சலால் வளம் பெற்று ஓங்குவதாகும். இத்தகைய சிறப் பினைக் கொண்ட தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் திருவாரூர் என்னும் பெயரினைக் கொண்ட ஓர் அழகிய நகரம் உண்டு. இந்நகரமானது பண்டைப் பெருமையைத் தன்னகத்துக் கொண்டதாகும். நாயன்மார்களிற் பலர் இந்நகரைப் பெரிதும் போற்றிக் கொண்டாடி இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் தம்முடைய அன்பு மேலீட்டால், 'திருவாரூர்ப் பிறந்தார் எல் லார்க்கு மடியேன்,' என்று கூறியுள்ளார். இத் தகைய சிறப்பைப் பெற்ற திருவாரூருக்கு அருகில் உச்சுவாடி என்னும் ஒப்பற்ற ஒரு கிராமம் இருக் கிறது. அந்தக் கிராமம் திருவாரூருக்கு இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அதில் வேங்கட நாராயண சாஸ்திரியார் என்ற பிராமணோத்தமர் ஒருவர் வசித்து வந்தார். அவருடைய மனைவியார் கற்பு, அன்பு, அருள், அடக்கம், ஜீவ தயை, உண்மை முதலான நற்குணங்களைக் கொண்ட உத்தமியா ராவர். கணவரும் மனைவியாரும் பரம ஏழைகளாய் இருந்தாலும், தெய்வ பக்தியுடன் தங்கள் குடும்ப காரியங்களைத் தங்களுக்குள் மாறுபாடொன்றுமின்றி

இனிது நடத்தி வந்தார்கள். வேங்கட நாராயண சாஸ்திரியார் அவர்களுக்குக் கண் பார்வை கொஞ்சம் மங்கி இருந்ததென்று தெரிய வருகின்றது. ஆகவே, அவருடைய மனைவியார் மிகவும் செட்டாகக் குடும்ப காரியங்களை நடத்த வேண்டியவரானார். அந்த அம்மையார் அறிவும் ஆற்றலும் நிரம்பப் பெற்றவராயிருந்தார்.

வேங்கட நாராயண சாஸ்திரியார் அவர்களுக்குக் காலக் கிரமத்தில் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் ஒரு பிள்ளையின் பெயர் வைத்தியநாத சுவாமி ஐயர் என்பதாகும். மற்றொருவர் நமது சரித்திரத் தலைவராகிய முத்துசாமி ஐயர் அவர்களே ஆவர்.

3. ஐயரவர்களின் இளமைப் பருவம்

முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் சிறுவராயிருக்கும் போதே அவருடைய தகப்பனாராகிய வேங்கட நாராயண சாஸ்திரியார் இறந்துவிட்டார். ஆகவே, அவர்களுடைய குடும்பத்தை ஆதரிப்பவர் ஒருவரும் இலராயினர். குடும்பம் இவ்வாறாகவே, வைத்தியநாத சுவாமி ஐயரும், முத்துசாமி ஐயரும் தங்களுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியவர்களானார்கள். ஆகவே, அவர்களுடைய தாயார் உச்சுவாடி என்னும் கிராமத்தை விட்டுத் தம்முடைய இரண்டு புதல்வர்களுடன் திருவாருருக்கு வந்து சேர்ந்தார். வேங்கட நாராயண சாஸ்திரியாரின் மனைவியார் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்திருந்தாராகையால், தம் வறுமையையும்

பொருட்படுத்தாமல், தம் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியை ஓரளவுக்குக் கற்பிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்: ஆகவே, பிள்ளைகள் தமிழில் ஓரளவுக்குப் பயிற்சி பெற்றனர்கள். அப்பயிற்சியுடன் அவர்கள் திருப்தியடைந்து குடும்பத்தை நிர்வகிப்பதற்காக ஏதாவதொரு வேலையை மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களானர்கள். நம் நாட்டில் அநேக சிறுவர்கள் கல்வி கற்க வேண்டிய பருவத்திலேயே தங்களுடைய குடும்ப கஷ்டங்கள் காரணமாகத் தொழிலில் பிரவர்த்தித்துக் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்ய வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அந்தோ! பரிதாபம்!

முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் ஒரு கிராமக் கணக்கப் பிள்ளையினிடத்தில் மாதம் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய்' சம்பளத்திற்கு வேலையிலமர்ந்தார். அவர் தம்முடைய பன்னிரண்டாவது வயது வரையில் அந்தக் கிராமக் கணக்கப் பிள்ளையினிடத்தில் குமஸ்தாவாகவே இருந்து வந்தார். அவர் இவ்வாறு இருந்துகொண்டிருக்கையில் அவருடைய பந்துக்களில் ஒருவர் ஒரு நல்ல நாளில் முத்துசாமி ஐயர் அவர்களுக்கு வழக்கம்போலப் புதிய வேஷ்டி ஒன்றை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வந்து பரிசளித்தார். முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் அதைக் கவனித்துப் பார்த்தார். அவருக்கு அந்த வேஷ்டி நல்ல வேஷ்டி அல்லவென்று தோன்றியது. ஆகவே, அவர் அதைக் குறித்துத் தம் பந்துவுடன் தர்க்கித்துப் பேசினர். இவ்வாருக ஐயர் அவர்கள் பேசியதைக் கண்ட அந்த உறவினர் ஐயருடைய ஏழைமைத்தனத்தைப் பழித்துக் கூறிப் 'பிறரிடமிருந்து

நன்மையை எதிர்பார்ப்பவர்கள் இவ்வாறெல்லாம் பேசுதல் அழகல்ல,' என்று கடுகடுத்த முகத்துடன் சொன்னார். அதைக் கேட்ட ஐயரவர்கள் சினங் கொண்டு, அந்த வேஷ்டியை நன்றாக முறுக்கி, அதைத் தம் பந்துவின்மீது வீசி எறிந்தார். அதனால், அவருக்கு அந்த வேஷ்டி கிடைக்காமல் போய்விட்டது. ஆகவே, ஐயரவர்கள் தமக்கு உடுத்துக்கொள்ள வேஷ்டி ஒன்று இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து, தமக்கு ஓய்வு நேர்ந்தபோது எல்லாம் வேறு வேலைகளைச் செய்து, அதனால் கிடைத்த பணத்தைக்கொண்டு, தமக்கெனப் புதியதொரு வேஷ்டியைத் தாமே வாங்கிக் கொண்டார்.

4. முத்துசாமி நாயகரும் ஐயரவர்களும்

முத்துசாமி ஐயர் கிராமக் கணக்கப் பிள்ளையினிடத்தில் குமஸ்தாவாக இருந்தபோது திருவாரூரில் முத்துசாமி நாயகர் என்பவர் ஒருவர் தாசில்தாராக இருந்து வந்தார். அவரை ஜனங்கள் மிகவும் கொண்டாடி வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் பக்கத்துக் கிராமம் ஒன்றில் உடைப்புகள் ஏற்பட்டன என்று தாசில்தாருக்குச் சமாசாரம் கிடைத்தது. அதைப் பார்த்து வருவதற்காக ஒரு குமஸ்தாவை அனுப்ப எண்ணித் தாசில்தார் கச்சேரிக்கு ஓர் ஆளை அனுப்பிக் கச்சேரியில் குமஸ்தா யாராவது இருந்தால் அவரை அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார். தாசில்தார் அனுப்பிய ஆள் கச்சேரிக்குப் போனான். அவ்விடத்தில்

முத்துசாமி ஐயரைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் அவன் காணவில்லை. முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் தைரியமாகத் தாசில்தார் அவர்கள் முன்னேபோய் நின்றார். தாசில்தார் முத்துசாமி ஐயரைத் தாம் கருதிய இடத்திற்குப்போய் விஷயங்களைப் பார்த்து வரச் சொன்னார். அவர் கட்டளைப்படியே முத்து சாமி ஐயர் அவர்கள், அவர் குறிப்பிட்ட இடத்திற் குச்சென்று, உடைப்பைப் பற்றிய விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவற்றை ஒழுங்கு செய்ய என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்பதையும், அதற்கு எவ்வளவு செலவு பிடிக்கும் என்பதையும், குறித்த திட்டம் ஒன்றையும் தயாரித்துக்கொண்டு வந்து, அதைத் தாசில்தாரிடம் சமர்ப்பித்தார். முதலில் தாசில்தார் அவர் குறிப்பை நம்பவில்லை; பின்னர், தம் கச்சேரித் தலைமைக் குமஸ்தா வந்த வுடனே அவரிடம் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லி, அவரை உடைப்பு ஏற்பட்ட இடத்திற்குப்போய்ப் பார்த்து வருமாறு அனுப்பினார். தலைமைக் குமஸ்தா உடைப்பு ஏற்பட்ட இடத்திற்குச்சென்று பார்த்து, முத்துசாமி ஐயரவர்கள் கூறியவை அனைத்தும் முறையானவை என்றும், அவற்றில் பிசகு ஒன்றும் இல்லையென்றும் தாசில்தாரிடம் கூறினார். ஆகவே, தாசில்தார் ஐயரவர்களுடைய புத்திசாலித்தனத்திற்காக அவரை மெச்சினார்.

மற்றொரு சமயத்தில் பெரிய பணக்காரராகிய மிராசுதார் ஒருவர் தாசில்தாரை அணுகித் தாம் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்தித் தொகை எவ்வள வென்று கேட்டார். அந்த மிராசுதாருக்கு அறு

பது கிராமங்களில் நிலங்கள் இருந்தன. தாசில்தார் புத்தகங்களைப் பார்க்காமல் எதையும் சொல்லக் கூடாத நிலையில் இருந்தார். ஆனால், முத்துசாமி ஐயரோ, அதைக் கண்டு, தாம் சொல்லலாமா என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அச்சந்தர்ப் பத்தில் தாசில்தார் முத்துசாமி ஐயரை நோக்கி, 'உனக்குத் தெரியுமா?' என்று கேட்டார். உடனே முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் அந்த மிராசுதார் அர சாங்கத்தாருக்குச் செலுத்த வேண்டிய கிஸ்திப் பணத்தைக் கணக்குப் புத்தகங்களைப் பார்க்கா மலே தம்முடைய ஞாபகச் சக்தியைக்கொண்டு இவ் வளவு என்று சரியாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்ட தாசில்தார் ஐயரவர்களின் புத்திசாலித் தனத்துக்கும், அபாரமான ஞாபக சக்திக்கும் மெச்சி, அவரைப் பாராட்டினர். பிறகு, புத்த கத்தை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஐயரவர்கள் சொல்லிய தொகையும், புத்தகத்தில் காணப்பட்ட தொகையும் சரியாய் இருந்தன.

திருவாரூரில் சொக்கலிங்கம் என்னும் பெய ரினைக் கொண்ட ஓர் உபாத்தியாயர் இருந்தார். அவர் அந்த ஊரிலேயே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை வைத்து நடத்திக்கொண்டிருந்தார். ஐயரவர்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் விருப்பம் அதிகமாய் இருந்தபடியால், அவர் தமக்கு ஓய்வு கிடைத்த போதெல்லாம் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் சென்று வருவார். இவ்வாறாக அவர் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போய் ஆங்கில

மொழி எழுத்துக்களையெல்லாம் கற்றுக்கொண்டார்.

நாம் மேற்கூறிய தாசில்தாருக்கு ஒரு மருமகனர் இருந்தார். அவரும் முத்துசாமி ஐயரும் ஏறக்குறைய ஒரே வயதினராய் இருந்தனர். அவ்விருவருக்கும் தாசில்தார் இங்கிலீஷ் முதல் புத்தகம் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்து, அதைக் கற்பித்து வந்தார். சில தினங்களான பிறகு தாசில்தார் அப்புத்தகத்தை அவர்களே படித்து முடிக்க வேண்டுமென்று சொன்னர். சில தினங்களான பிறகு தாசில்தார் சிறுவர் இருவரையும் அழைத்து, 'எவ்வளவு தூரம் படித்து இருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அவருடைய மருமகனர் புத்தகத்தில் ஒரு சில பாடங்களே படித்து முடித்திருக்க, முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் புத்தகம் முழுவதையும் படித்து முடித்திருந்ததைக் கண்டார். இதனலும் தாசில்தார் முத்துசாமி ஐயரவர்களிடத்தில் விசுவாசம் கொண்டு, அவருக்குத் தம்மாலான உதவியைச் செய்து, அவரை முன்னுக்குக் கொண்டுவர முயன்றார். ஆகவே, தாசில்தார் முத்துசாமி ஐயரவர்களை நாகப்பட்டினத்தில் இருக்கும் வெஸ்லியன் மிஷன் பாடசாலைக்கு அனுப்பினர். அங்கே ஐயரவர்கள் பதினெட்டு மாத காலம் தங்கிப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இங்குக் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் நம் நாட்டுக் கல்வி அபிவிருத்தி விஷயத்தில் எவ்வளவு சிரத்தை கொண்டு உழைத்திருக்கிறர்கள் — இன்னும்

உழைத்து வருகிறார்கள் என்பது கவனிக்கத் தக்க தாகும். ஆங்கிலக் கல்வி நமது நாட்டில் பரவிய தற்கு அவர்களே மூல காரணர்களாயிருந்திருக் கிறார்கள்என்பது உண்மை

5. ஐயரவர்கள் சென்னை சேர்தல்

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் நாகப்பட்டினத்தில் வெஸ்லியன் மிஷன் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு இப்போது சென்னையில் பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் என வழங்குவதும் அப்போது ஹைஸ்கூலாக இருந்ததுமான கல்விச் சாலைக்கு வந்து, அதில் வாசிக்கலானார். அவர் சென்னைக்கு வந்தபோது ராஜா சர் மாதவ ராவ் அவர்களுக்கும்,சர் ஹென்றி மாண்ட்கோமரி என்னும் துரை மகனுருக்கும் சிபாரிசுக் கடிதங்கள் பெற்றுக்கொண்டு வந்து அவர்களைக் கண்டார்; அவர்களுடைய முயற்சி யினால் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் சேர்ந்து வாசிக்க லனார். ராஜா சர் மாதவ ராவும், சர் ஹென்றி மாண்ட்கோமரி துரைமகனாரும் முத்துசாமி ஐயர் கல்வி அபிவிருத்தி விஷயத்தில் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள்.

முத்துசாமி ஐயர் படித்துக்கொண்டிருந்த கலாசாலை அவர் படித்த போது பிரின்ஸிபாலாக இருந்தவர் மிஸ்டர் பவல் என்னும் துரை மகனா ராவர். அவர் தென்னிந்தியாவில் கல்வி அபிவிருத்தி அடைவதற்காக அரும்பாடுபட்டு வந்தார். அவர் முத்துசாமி ஐயருடைய அறிவாற்றலைக் கண்டு, அவரிடத்தில் அதிக அன்பு பாராட்டி வந்தார்.

முத்துசாமி ஐயரும் தாம் அவ்வன்புக்குப் பாத்திரரா யிருக்கவேண்டுமென்று கருதி மிகவும் நன்ருகப் படித்துத் தம் கலாசாலைப் பிரின்ஸிபாலுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கி வந்தார். ஐயரவர்கள் கலாசாலையில் இருந்த போது ஆண்டு தோறும் பரிசுகளும், ஸ்காலர்ஷிப்புகளும் தவருமல் பெற்றுக்கொண்டு வந்தார்.

இளமை முதற்கொண்டே முத்துசாமி ஐயரவர்கள் கணக்கில் மிகவும் கெட்டிக்காரராய் இருந்தார். அவருக்கு வான தத்துவ சாஸ்திரத்தில் அதிக ஆர்வம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவ்விஷயத்தில் அவர் தம் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தி வந்தார். டிரிக்னமெட்ரி என்னும் சாஸ்திரத்திலும் அவருக்கு விசேஷப் பயிற்சி ஏற்பட்டிருந்தது.

முத்துசாமி ஐயரிடத்தில் பவல் துரையவர்களுக்கு மிக்க மதிப்பு ஏற்பட்டு இருந்தது. ஆகவே, ஐயரவர்கள் துரைக்கு மிகவும் வேண்டிய மாணவராய் இருந்து வந்தார். பவல் துரை அவர்கள் முத்துசாமி ஐயரவர்களுக்கு வான தத்துவ சாஸ்திர பாடங்களைச் சில சமயங்களில் இரவு ஒன்பது மணி வரையில் கற்றுக்கொடுப்பார்; பிறகு ஐயரவர்களைத் தம் வண்டியிலேயே அழைத்துக்கொண்டுபோய், மைலாப்பூரிலுள்ள ஐயரவர்களுடைய இல்லத்தில் சேர்த்துவிட்டுத் தமது இடத்திற்குச் செல்லுவார்.

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் இவ்வாருகத் தம்முடைய உபாத்தியாயர்களின் நன்மதிப்புக்குப் பாத்திரராகித் தம் கல்வியை அதிகமாக விருத்தி

செய்துகொண்டு வந்தார். வித்தியா இலாக்கா சங்கத்தார் 1854-ஆம் ஆண்டில், 'துர்ப்பழக்கங்களும் அவைகளை ஒழிக்கும் வழியும்,' என்பதைக் குறித்து நல்ல வியாசம் எழுதும் மாணவருக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் பரிசு அளிக்கப்படும் என்று விளம்பரப்படுத்தி இருந்தனர். அப்பரிசைப் பெற மாகாணத்தைச் சேர்ந்த அநேக மாணவர்கள் போட்டி போட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் நம் ஐயரவர்களாவர். ஐயரவர்கள் எழுதிய வியாசம் மற்றெல்லா வியாசங்களையும் தோற்கடிக்கக் கூடியதாய் இருந்தபடியால், அந்த ஐந்நூறு ரூபாய்ப் பரிசு ஐயரவர்களுக்கே அளிக்கப்பட்டது. ஐயரவர்களுடைய வியாசத்தை நீதிபதி ஹாலோவே பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது. அவ்வியாசத்தின் மாண்பைக் கண்ட அந்நீதிபதி ஐயரவர்களுடைய அறிவாற்றல்களைக் குறித்துச் சொல்லுகையில், 'ஐயரவர்களுடைய வியாசத்தில் உள்ள விஷயத்தைக் கடைப் பிடித்தால், எந்தத் தேசத்தினரும் பெருமை அடையலாம்,' என்று கூறியுள்ளார்.

மேற்கூறிய வித்தியா இலாக்கா சங்கத்தின் காரியதரிசிகளாய் இருந்த வந்த சர் அர்பத்நட்டுத் துரையவர்களும், நீதிபதி ஹாலோவே அவர்களும் முத்துசாமி ஐயரவர்களைக் கொண்டாடினார்கள்.

முத்துசாமி ஐயர் அவர்களுக்கு ஐந்நூறுரூபாய் வெகுமதி கொடுக்கப்பட்டது. அவருடைய பெயர் கெஜட்டில் பிரசுரிக்கப்பட்டுக் கவர்ன்மெண்டில் எந்த வேலையைச் செய்யவும் அவர் தகுந்தவராவர் என்று குறிக்கப்பட்டது: பவல் துரையவர்கள்

ஐயரவர்களிடம் பரிசைக் கொடுக்கும்போது பிற்காலத்தில் ஐயரவர்கள் பெறப்போகும் பெருத்த செல்வத்துக்கு அஃது ஆரம்பமாகுமென்றுசொல்லி ஆசீர்வதித்துக் கொடுத்தார். அவர் ஆசீர்வாதத்திற் கேற்ப, ஐயரவர்கள் உயர்தர உத்தியோகங்களை வகித்து, அவைகளின் மூலமாகத் திரண்ட செல் வத்தைத் திரட்டிப் பெருத்த பணக்காரர் ஆனார் என்பதும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கதே. ஐயரவர் கள் தாம் பரிசாகப் பெற்ற ஐந்நூறு ரூபாயைச் செலவழிக்காமல், தம்முடைய மரண பரியந்தம் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு இருந்தார்.

முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் எப்போதும் படித்துக்கொண்டிருப்பார். எனினும், அவருக்குச் சில புத்தகங்களின் மீதுதான் விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட்டு இருந்தது. ஷேக்ஸ்பியர் மகா கவியினிடத் தில் அவருக்கு விருப்பம் உண்டு. ஷேக்ஸ்பிய ருடைய நாடகங்களை அவர் பெரிதும் விரும்பிப் படித்து வந்தார். அவர் தம் நண்பர்களுடன் சம்பாஷிக்கும் போதும் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங் களைக் குறித்துச் சம்பாஷித்து இன்புறுவார். கார்லைல் எழுதிய நூல்களையும் ஐயரவர்கள் படித்து வருவார். ஆனாலும், ஆலிவர் கோல்ட்ஸ்மித்து இடத்திலேதான் அவருக்கு அதிக மதிப்பு ஏற்பட்டு இருந்தது. கோல்ட்ஸ்மித்து என்பவரால் எழுதப் பட்ட விக்கார் ஆப் வேக்பீல்டு என்ற நவீனத்தை ஐயர் தம் மரண காலத்திற்குள் ஐம்பதுமுறை படித் திருக்கிறார். தாம் இறக்கும்போது அவர் அந்தப் புஸ்தகத்தை ஐம்பத்தோராவது முறையாகப்

படித்துக்கொண்டிருந்தார் எனத்தெரிகின்றது. இவ்வாறே ஒவ்வொரு கல்வியாளருக்கும் ஒவ்வோர் ஆசிரியரிடத்தில் விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. உதாரணமாகப் பூண்டி அரங்கநாத முதலியாருக்கு ஏற்ற கவியாய் இருந்தவர் ஷேக்ஸ்பியர் என்றும், ராஜா சர் மாதவ ராவுக்கு ஏற்றவராயிருந்தவர் கிப்பன் என்றும், சேஷைய சாஸ்திரியாருக்கு ஏற்றவராயிருந்தவர் அடிஸன் என்றும், ராவ்பகதூர் கோபால ராவுக்கு ஏற்றவராயிருந்தவர் ஷெல்லியும் ஷேக்ஸ்பியரும் என்றும் தெரிய வருகின்றது.

6. ஐயரவர்கள் உத்தியோகம் வகித்தல்

முத்துசாமி ஐயரவர்களுடைய சிறந்த அறிவாற்றல்களைக் கண்ட பவல் துரையவர்கள், அவரை ஐ. சி. எஸ். பரீட்சைக்குப் படிக்க இங்கிலாந்துக்குப் போகச் சொன்னார். அப்போது ஐயரவர்கள் கலியாணஞ் செய்துகொண்டவராய் இருந்தபடியாலும், குடும்பத்தைக் காப்பாற்றத் தம்மைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லாதபடியாலும், சமுத்திரப் பிரயாணத்தில் அவருக்கு விருப்பமில்லாமல் இருந்தபடியாலும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று ஐ. சி. எஸ். பரீட்சைக்குப் படிக்க அவர் இஷ்டப்படவில்லை.

ஐயரவர்கள் பீ. ஏ. படித்த பிறகு பிரஸிடென்ஸி காலேஜிலேயே அறுபது ரூபாய் சம்பளத்தில் ஓர் உபாத்தியாயராக நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வேலையை அவர் மிகவும் திறமையாகச் செய்து கொண்டு வந்தார். அதனாலும் அதிகாரிகளுக்கு அவரிடத்தில் அதிக விசுவாசம் ஏற்பட்டது. இந்த

வேலையில் ஐயரவர்கள் அதிக காலம் இருக்கவில்லை. அவர் சர் ஹென்றி மாண்ட்கோமரி என்னும் துரை மகனுருடைய சிபாரிசின்மீது தஞ்சாவூர்க் கலெக்டர் ஆபீசில் ரிக்கார்டு கீப்பராக நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வேலையை முத்துசாமி ஐயரவர்கள் திறம்பட நிருவகித்து, அதிகாரிகளுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்று, இவ்வேலையில் 1856-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் வரையில் இருந்தார்.

அப்போது வித்தியா இலாக்காத் தலைவராக இருந்தவர்* அலெக்ஸாண்டர் அர்பத் நட்டுத்துரை மகனுராவர். அவருக்கு ஐயரவர்களைக் குறித்து ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தபாடியால், அவர் ஐயரவர்களை நூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் பாடசாலைகளின் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டராக நியமித்தார். ஐயரவர்கள் பாடசாலை டெபுடி இன்ஸ்பெக்டராய் இருந்த போது அநேக அரிய வேலைகளைச் செய்தார். அதனுல் அதிகாரிகளுக்கு அவரிடத்தில் அதிக விசுவாசம் ஏற்பட்டது. அவர் தம் திறமையினுல் கல்வி இலாக்காவில் பல சீர்திருத்தம் செய்தார். இந்த உத்தியோகத்தை ஐயரவர்கள் பதினைந்து மாத காலம் வகித்து, அதிகாரிகள் புகழும்படி திறம்படக் காரியங்களைச் செய்து வந்தார்.

இவ்வாறு இருக்கையில், சென்னை அரசாங்கத்தார், பிளீடர்ஸ் டெஸ்ட் பரீட்சை என்னும் வக்கீல் பரீட்சையை ஏற்படுத்தி, அதில் தேறுகிறவர்கள் ஜில்லாக் கோர்ட்டுகளிலும், பிற கோர்ட்டுகளிலும்

* Director of Public Instruction.

வழக்குகளை வாதிக்கலா மென்று விளம்பரப்படுத்தி இருந்தார்கள். அப்பரீட்சைக்கு அநேகர் அபேட்சகராக முன் வந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர் முத்துசாமி ஐயரும் இரகுநாத ராயரும் ஆவர். அப்பரீட்சை சென்னை இராசதானியின் பற்பல இடங்களில் நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட இடங்களில் கும்பகோணமும் ஒன்றாகும். கும்பகோணத்தில் அப்போது பீச்சம் துரையவர்கள் நீதிபதியாக இருந்தார். அவருடைய மேற்பார்வையிலேதான் கும்பகோணத்தில் நாம் மேற்கூறிய வக்கீல் பரீட்சை 1856-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதம் நடைபெற்றது. அப்பரீட்சைக்கு வரும் அபேட்சகர்களுக்கு ஒரு வழக்கைப் பற்றிய விஷயங்கள் எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லப்படும். அந்த விஷயங்களைப் பரிசீலனை செய்து அவ்வழக்கின் தீர்ப்பை அபேட்சகர்கள் எழுதவேண்டும். அதற்கு இணங்கிப் பரீட்சைக்கு எல்லோரும் உட்கார்ந்தனர். கும்பகோணம் சிரஸ்தாதார் ஒரு வழக்கைப்பற்றிய விஷயங்களை அபேட்சகர்களுக்கு மிகவும் விரைவாக எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு போனார். அபேட்சகர்களால் அவர் சொல்லிக்கொண்டு போன விஷயத்தைப் பின்பற்ற முடியவில்லை. ஆகவே, முத்துசாமி ஐயருக்கும், அந்தச் சிரஸ்தாதாருக்கும் கொஞ்சம் பேச்சு ஏற்பட்டது. ஏற்படவே பீச்சம் துரை அவ்விடத்திற்கு வந்து, விஷயங்களைச் சரிப்படுத்தினர். பிறகு அவ்வழக்கைப் பற்றிப்

* Pleaders test Examination.

பீச்சம் துரை எழுதி வைத்திருந்த தீர்ப்பும், முத்து சாமி ஐயரவர்களுடைய தீர்ப்பும் ஒரே விதமாயிருந் தன. ஆகவே, பீச்சம் துரையவர்களுக்கு முத்து சாமி ஐயரவர்களிடத்தில் விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட் டது. அப்பரீட்சையில் முத்துசாமி ஐயரவர்கள் முதல்வராகவும், இரகுநாத ராயர் இரண்டாமவராக வும் தேறினர்கள்.

அதிகாரிகள் முத்துசாமி ஐயரவர்களைத் தரங் கம்பாடி ஜில்லா முனிசீப்பாக நியமித்தார்கள். இந்த உத்தியோகத்தை அவர் திறம்பட வகித்து, அதிகாரிகளினுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்றார். ஜில்லா நீதிபதியான பீச்சம் துரையவர்கள், முத்து சாமி ஐயரவர்களுடைய வேலைத் திறனைத் தாமே நேரில் கண்டு களிக்கக் கருதி, ஒரு நாள் திடீரென்று தரங்கம்பாடிக்குச் சென்றார். ஐயரவர்களோ, சில முனிசீப்புகளைப் போலப் பெரிய நீதிபதியைக் கண்ட தும் நடுங்கும் குண முடையவரல்லர். அவர் தைரி யத்தையே தமக்குரிய பூஷணமாகக் கொண்டவர் ஆகவே, அவர் பீச்சம் துரை அவர்களைத் தைரிய மாக வரவேற்றுத் தம்முடன் இருந்து தாம் விசாரிக் கும் வழக்குகளைக் கவனித்துத் தமக்கு உற்சாகம் அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அவரைத் தம் பக்கத்திலேயே அமரச் செய்து, தாம் எப்போதும் போல வழக்குகளை விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். பீச்சம் துரையவர்களும், ஐயரவர்களுடைய அவ்வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி, வழக்குகளின் விசாரணையைக் கவனித்துக்கொண்டு வந்தார். பின்னர்ப் பீச்சம் துரையவர்கள் ஐயரவர்களுடைய திறமையைப்

பற்றிப் புகழ்ந்துரைத்ததோடு, ஐயரவர்கள் தம் முடன் உட்கார்ந்து வழக்குகளை விசாரிப்பதற் கேற்ற திறமையைக் கொண்டவர் ஆவர் என்றும் கூறினர்.

இனுந்தார்கள் சம்பந்தமான விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்த அரசாங்கத்தார் இனும் கமிஷன் என்ற ஒரு கமிஷனை ஏற்படுத்தி, அதன் சார்பில் சிலரை டெபுடி கலெக்டர்களாக நியமித்தனர். அவ்வாறு நிமமிக்கப்பட்டவர்களில் நம் ஐயரவர் களும் ஒருவராவர். முதலில் அரசாங்கத்தார் ஐயர வர்களைத் தஞ்சாவூர் டெபுடி கலெக்டராக நியமித் தனர். இவ்வேலையையும் அவர் திறம்படவே நிரு வகித்து வந்து, அதிகாரிகளுடைய கருணைக்குப் பாத்திரரானுர். பின்னர் அதிகாரிகள் அவருக்கு மாஜிஸ்ட்ரேட்டு அதிகாரத்தையும் கொடுத்து, முறையே தென்னுற்காட்டிலும், தஞ்சாவூரிலும் டெபுடி கலெக்டராக நியமித்தார்கள். ஐயரவர்கள் டெபுடி கலெக்டர் உத்தியோகத்தை மூன்று வருஷ காலம் அதிகாரிகள் மெச்சும்படி பார்த்து வந்தார்.

இவ்வாறு ஐயரவர்கள் மாஜிஸ்ட்ரேட்டு அதி காரத்துடன் கூடிய டெபுடி கலெக்டராகத் தஞ்சா வூரில் இருந்தபோது ஒரு பெரிய பணக்காரர்மீது நம்பிக்கைத் துரோக வழக்கு ஒன்று ஏற்பட்டு, அஃது ஐயரவர்கள் முன் விசாரணைக்கு வந்தது. பணக்காரர் பக்கமாகப் பிரபல பாரிஸ்டரான ஜான் புரூஸ் நார்ட்டன் ஆஜராகி, வழக்கை நடத் தினர். நார்ட்டன் அவர்கள் அவ்வழக்கின்போது ஐயரவர்களுடைய அறிவாற்றல்களைக் கண்டு மிக

வும் மெச்சினர். அவர் சென்னைக்குத் திரும்பி வந்ததும், தம் நண்பர்களான நீதிபதி ஹாலோவே அவர்களையும், அர்பத்நட்டுத் துரையவர்களையும் கண்டு, அவர்களிடத்தில் முத்துசாமி ஐயருடைய திறமையைப் பற்றிப் புகழ்ந்துபேசி, 'ஐயரின் உயர்ந்த நீதிபதிகளுக்குரிய சாமர்த்தியங்கள் எல்லாம் ரெவினியூ இலாக்காவில் இருந்தலால் பாழடைந்து போகின்றன,' என்றார்.

7. நீதிபதியாதல்

அதிகாரிகள் முத்துசாமி ஐயரவர்களை 1865-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்தில் தென்கன்னடம் ஜில்லாவின் சப் ஜட்ஜாக நியமித்தார்கள். இந்த உத்தியோகத்தை ஐயரவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு முன் அரசாங்கத்தினர் அப்பதவிக்குத் தகுதியுள்ள மூவர் பெயர்களைத் தங்களுக்குச் சிபாரிசு செய்யும்படி நீதிபதி ஹாலோவே என்பவரைக் கேட்டனர். அதற்கிணங்கிய நீதிபதி ஹாலோவே அவர்கள், வெவ்வேறு மூன்று பெயர்களைக் குறிப்பிடுவதற்குப் பதிலாக, ஐயரவர்களுடைய பெயரையே முத்துசாமி ஐயர், முத்துசாமி ஐயர், முத்துசாமி ஐயர் என்று மூன்றுதரம் குறிப்பிட்டு அரசாங்கத்தாருக்கு அனுப்பினர். இதனாலும் நீதிபதி ஹாலோவே அவர்கள் ஐயரவர்களிடத்தில் எத்தகைய மதிப்புக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெள்ளிதில் விளங்குகிறதல்லவா? பிறகு தென்கன்னடம் ஜில்லா ஜட்ஜ் வேலை ஐயருக்குக் கிடைத்தது. இவ்வேலையை ஐயரவர்கள் ஏற்றுத் தம் மேலதிகாரிகள் மெச்சும் வண்ணம் காரியங்களைச் செய்துவந்தார்.

நம் ஐயரவர்கள் தென் கன்னடத்தைச் சேர்ந்த மங்களூரில் சப் ஜட்ஜாக இருந்து வருகையில், 1868-ஆம் வருஷத்தில், சென்னையில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டு வேலை காலியாயிற்று. அவ்வேலைக்கு யாரை நியமிக்கலாம் என்று அரசாங்கத்தினர் கருதிக் கடைசியில் அவ்வேலைக்கு முத்துசாமி ஐயரவர்களே பலவிதத்திலும் தகுதியானவர் என்று தீர்மானித்து, அவருக்கே அவ்வேலையைக் கொடுத்து, அவரைக் கௌரவித்தனர். ஐயரவர்கள் அந்தப் பதவியை வகித்துப் பிறருடைய போற்றுதலுக்கும் தூற்றுதலுக்கும் அஞ்சாமல், காரியங்களைச் செய்து வந்தார். அதைக் கண்ட மேலதிகாரிகளும், தேச மக்களும் அவரைக் கொண்டாடினார்கள். அவர் தம் கடமையைப் பட்சபாதமின்றிச் செய்துவந்தார். இவ்வாறு இருக்கையில், ஐயரவர்களுடைய அஞ்சாமையும், பட்சபாதமற்ற தன்மையும் செவ்வையாய் விளங்குவதற்குரிய ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அதைக் குறித்தும் சிறிது கவனிப்போம் :

சென்னை உயர்தர நீதி மன்றத்து நீதிபதி ஒருவருடைய தோட்டத்தில் நுழைந்த குற்றத்திற்காக ஓர் இந்தியனை அந்த நீதிபதி கையப் புடைத்துவிட்டார். அந்த இந்தியன் தன்னை அடித்துத் துன்புறுத்தியதற்காக அந்த நீதிபதியின்மீது வழக்குத் தொடரச் சம்மன்ஸ் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஐயரவர்களிடம் முறை இட்டுக்கொண்டான். ஐயரவர்கள் எதற்கும் அஞ்சாதவரானபடியால், நியாயம் வழங்குதல் ஒன்றையே பிரதானமாகக் கருதிக் குற்றவாளி உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாய்

இருந்தாலும் குற்றவாளியே ஆவாரென்று கருதி அந்த *நீதிபதிக்குச் சம்மன்ஸ் பிறப்பித்தார். பிறகு முத்துசாமி ஐயரவர்களுக்கு மேலிருந்த சீனியர் மாஜிஸ்ட்ரேட்டு ஐயரவர்களை அணுகிக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டிருப்பவர் உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி என்றும், அவரை வழக்கின்போது நேரில் ஆஜராக வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்த வேண்டியதில்லை என்றும் சொன்னார். ஆனால், முத்து சாமி ஐயரவர்கள் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. உயர்தர நீதிபதி வழக்கின்போது நேரில் ஆஜராக வேண்டுமென்று ஐயரவர்கள் வற்புறுத்தினர். அந்த நீதிபதியும் அதற்கிணங்கி நேரில் ஆஜரானர். வழக்கு நடந்தது. நீதிபதி குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, அவருக்கு மூன்று ரூபாய் ஐயரவர்களால் அபராதம் விதிக்கப் பட்டது. இத்தகைய நேர்மையாளர்களே எப் பொழுதும் சிறப்படைவார்கள்.

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சென்னையில் மாஜிஸ்ட் ரேட்டாக இருந்தபோது ஜர்மன் பாஷையை நன்கு பயின்று, சட்ட சம்பந்தமான அநேக நுண்ணிய விஷயங்களை அறிந்துகொண்டார். இவ்விஷயத் தில் நீதிபதி ஹாலோவே அவர்கள் முத்துசாமி ஐய ரவர்களுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்து வந்தார். சட் டக் கலையின் ஒரு பகுதியான அரசாட்சி முறை யின் அடிப்படையான தத்துவங்களை எல்லாம் ஐய ரவர்கள் சந்தேகமறக் கற்றுணர்ந்திருந்தார். அஃது அவருக்குப் பிற்காலத்தில் பெருந் துணையாய் இருந்

* High Court Judge

தது. நீதிபதி ஹாலோவே அவர்கள் அடிக்கடி ஐயரவர்களிடம் வழக்குகளைக் கொடுத்துத் தீர்ப்பு எழுதித் தமக்குக் காட்டச் சொல்வது வழக்கம். அவர் கருத்துப்படி ஐயரவர்கள் அவ்வழக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு, சட்ட சாஸ்திர முறைப்படி ஆராய்வார்; பிறகு அவைகளுக்குத் தீர்ப்பு எழுதி, அத்தீர்ப்புகளை நீதிபதி ஹாலோவே அவர்களுக்குக் காட்டுவார். நீதிபதி ஹாலோவே அவர்கள் அவைகளைப் பார்வையிட்டு, ஐயரவர்களுடைய புத்தியை மெச்சுவார். இவ்வாறு ஐயரவர்கள் சட்ட சாஸ்திரத்தின் அடிப்படையான தத்துவங்களை எல்லாம் நீதிபதி ஹாலோவே இடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார்.

ஐயரவர்கள் சென்னையில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்துகொண்டே பி. எல். பரீட்சைக்குப் படித்து, அதில் முதல்வராகத் தேறினார். சர். வி. பாஷ்யம் ஐயங்கார், முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் பி. எல். பரீட்சையில் தேறின அவ்வாண்டிலேயே தாமும் பி. எல்., பரீட்சையில் சிறப்பாகத் தேறினார்.

பின்னர் அரசாங்கத்தினர் ஐயரவர்களைச் சென்னை ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டு ஜட்ஜாக நியமித்தனர். அவ்வேலையை ஏற்று ஐயரவர்கள் பலரும் புகழும் வண்ணம் காரியங்களைச் செய்துவந்தார். முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சென்னை ஸ்மால்காஸ் கோர்ட்டு நீதிபதியாய் இருக்கையில் தம்மிடம் வந்த வழக்குகளில் நடந்துகொண்ட மாதிரி அவரது ஒழுக்கத்தின் மேன்மையைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஐயரவர்களுக்கு இளமையில் சிநேகிதரா யிருந்த ஒருவர் மற்றொருவரிடம் இருநூறு ரூபாய் கடன் வாங்கி இருந்தார். அவர் அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே, கடன் கொடுத்தவர் முத்துசாமி ஐயரவர்களுடைய நண்பர்மீது தமக்குச் சேர வேண்டிய தொகைக்காக முத்துசாமி ஐயருடைய கோர்ட்டிலேயே வழக்குத் தொடுத்தார். வழக்கு நடைபெறுவதற்கு முன்னர் ஐயரவர் களுடைய நண்பர் ஐயரவர்களைக் கண்டு அவரிடம் தாம் பணம் கொடுக்காமல் இருப்பதற்கான வழியைத்தேடச் சொன்னார். ஐயரவர்கள் அவர் கூறியவைகளைச் சாவதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால், இவ்விஷயத்தில் நியாயத் திற்கு விரோதமாக நடந்து தம் நண்பரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று ஐயரவர்கள் கருத வில்லை. அவர் நியாயப்படியே நடக்கக் கருதினார்.

பிறகு ஐயரவர்கள் நண்பரின் வழக்கு ஐயரவர் களிடம் விசாரணைக்கு வந்தது. ஐயரவர்கள் அந்த வழக்கை முன் பின் தெரியாதவர்களுடைய வழக்கை நடத்துவதைப் போலவே சட்டப்படி நடத்தினார்; பிறகு தம் நண்பர் குற்றமுள்ளவர் எனக் கண்டார். ஆகவே, அவர் சிறிதும் விட்டுக் கொடாமல், சட்டத்திற்கு அடங்கித் தம் நண்பருக்கு விரோதமாகத் தீர்ப்புச் செய்தார். அத்தீர்ப்பின் படி அவர் நண்பர் வாதிக்கு இருநூறு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியவரானார். வாதி தன் பணத்தை வசூலிக்க வாரண்டு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று ஐயரவர்களிடம் கேட்டிக்கொண்டான். நியாய

வழியிலேயே நடக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணம் உள்ள ஐயரவர்கள் அக்காரியத்தையும் தம் நண்பருக்கு விரோதமாகச் சட்டப்படி செய்து முடித்தார்.

ஐயரவர்களுக்குத் தம் நண்பர் பரம ஏழை என்பதும், அவரால் இருநூறு ரூபாய் கட்ட முடியாதென்பதும், கட்ட முடியாவிட்டால் அவர் சிறை புகுவாரென்பதும் தெரியும். ஆகவே, அவர் தம் நண்பருக்குப் பதிலாகத் தாமே வாதிக்கு இருநூறு ரூபாயைக் கொடுத்து வாரண்டை நீக்கித் தம் நண்பரைக் காப்பாற்றினர். இத்தகைய பெருங் குணமுள்ள மக்களே என்றைக்கும் புகழப்படுவார்கள்.

ஐயரவர்கள் இவ்வாறு இருந்தபோது சென்னையில் கவர்னராயிருந்த லார்டு ஹோபார்ட்டு என்பார் ஐயரவர்களின் அறிவுக்காக அவரை மெச்சி, அவரைக் கடப்பை ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா நீதிபதியாக நியமிக்க எண்ணம் கொண்டார். ஆனல், அதிகார வருக்கத்தினர் இந்த ஏற்பாட்டை ஆதரிக்காமற் போகவே, ஐயரவர்களுக்கு அப்போது அந்த ஜில்லா நீதிபதி உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை.

விக்டோரியா மகாராணியார் 1877-ஆம் வருஷத்தில் இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தினியார் ஆனர். அந்த வைபத்தைக் கொண்டாடக் கவர்னர் ஜெனரல் டில்லி நகரத்தில் ஒரு தர்பார் நடத்தினர். அந்தத் தர்பாருக்கு அரசாங்கத்தினர் ஐயரவர்களையும் அழைத்தனர். அவ்வழைப்புக்கு இணங்கி

ஐயரவர்கள் டில்லிக்குச் சென்றார். அப்போது அவர் பெருமையை உணர்ந்து, கவனர் ஜெனரல் அவருக்கு ஒரு பொற்பதக்கம் பரிசளித்தார். இவ்வாறு ஐயரவர்கள் பாராட்டப்பட்டது மகிழத்தக்கதே.

அரசாங்கத்தினர் ஐயரவர்களுடைய வேலைகளை மெச்சி, 1878-ஆம் வருஷத்தில் ஸி. ஐ. இ., என்ற பட்டத்தை அளித்து, அவரைக் கௌரவித்தனர். அப்பட்டச் சம்பந்தமான சன்னதைக் கவர்னராயிருந்த பக்கிங்காம் பிரபு ஐயர் அவர்களுக்குத் கொடுக்கையில் ஐயரவர்கள் குண விசேஷங்களையும், வேலைத் திறமைகளையும் மிகப் புகழ்ந்து பேசினர்.

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சிறிது காலம் மதுரை ஸ்மால் காஸ் கோர்ட்டு ஜட்ஜாகவும் வேலை பார்த்து வந்தார். பிறகு அரசாங்கத்தினர் அவரைச் சென்னை உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளில் ஒருவராக நியமித்தனர். சென்னை இராசதானியில் இப்பதவியைப் பெற்ற முதல் இந்தியர் ஐயரவர்களே. ஐயரவர்கள் 1878-ஆம் வருஷம் சென்னை ஐகோர்ட்டு ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டபோது இருந்த கவர்னர், ஐயரவர்களை மிகப் புகழ்ந்து, அவரைப் பின் பற்றி மற்றவர்களும் நடக்க வேண்டுமென்றும், அவர் மற்றவர்களுக்கு வழி காட்டியாயிருக்கிறாரென்றும், அவர் அறிவாற்றல்களினாலும் நிருவாகத்திறமையினாலுமே இத்தகைய உயர் பதவியை அடைந்தனரென்றும் கூறினர்.

ஐயர் அவர்கள் ஐகோர்ட்டு நீதிபதியானதும் அவரிடம் விசாரணைக்கு வந்த முதல் வழக்கு மிகவும் கஷ்டமானதாகும். என்றாலும், ஐயரவர்கள் தம்முடைய சாமார்த்தியத்தினால் அவ் வழக்கைத் தம்முடன் இருந்த நீதிபதிகள் மெச்சும் வண்ணம் நடத்திக் காட்டினார்.

முதல் இரண்டொரு வழக்குகளிலேயே ஐயரவர்கள் சிறந்த நீதிபதி என்ற பெயரை எடுத்துவிட்டார். ஐயரவர்கள் உயர்தரச் சட்ட சாஸ்திரத்தில் அதிக தேர்ச்சி பெற்றிருந்தபடியால், அவர் அதைத் துணையாகக் கொண்டு, தமக்கு நீதிபதி ஹாலோவே கூறியபடி வழக்குகளைச் சட்ட சாஸ்திரத்திற்கு முரண் ஆகாதவாறு நடத்துப் பெரும்புகழடைந்தார். கஷ்டமான வழக்குகளாயிருந்தால், அவைகளை மற்ற நீதிபதிகள் பெரும்பாலும் முத்துசாமி ஐயரவர்களுக்கே விட்டுவிடுவார்கள். அத்தகைய வழக்குகளையெல்லாம் ஐயர் தம் தோழர்கள் மெச்சும் வண்ணம் தீர்த்து வைப்பார். அவர் கோர்ட்டில் வழக்குகளை விசாரிக்கும்போது பொறுமையையே பூஷணமாகக் கொண்டு விளங்குவார். அவர் பதினைந்து வருடத்திற்கு மேலாகவே நீதிபதியாயிருந்தார்.

சென்னை ஐகோர்ட்டுப் பிரதம நீதிபதியாயிருந்த சர் ஆர்தர் காலின்ஸ் என்பார் விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டு இங்கிலாந்துக்குப் பிரயாணமானார். அப்போது ஐயரவர்கள் அவருக்குப் பதிலாகச் சிறிது காலம் பிரதம நீதிபதியாக வேலை பார்த்துவந்தார்.

பின்னர் அரசாங்கத்தினர் அவருடைய வேலையை மெச்சி அவருக்குக் கே. ஸி. ஐ. இ., என்ற பட்டத்தை அளித்தனர். அது முதற்கொண்டு முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சர். தி. முத்துசாமி ஐயர் என்று பல்லோராலும் வழங்கப்பட்டு வந்தார்.

இவ்வாறு இருக்கையில் வேலை மிகுதி காரணமாக ஐயரவர்கள் தேகம் பலவீனம் அடையலாயிற்று. அது காரணமாகவே ஐயரவர்கள், கற்றோரும் மற்றோரும் வருந்த, 1895-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 25-ஆந்தேதி இம் மண்ணுலக வாழ்க்கையை நீத்து விண்ணவர்களின் விருந்தினரானார்.

ஐயரவர்களுடைய மரணத்தைக் குறித்து வருந்தாதவர் ஒருவரும் இலர். சென்னை அரசாங்கத்தினர் ஐயரவர்கள் மரணத்தைப் பற்றித் தங்கள் வருத்தத்தை போர்ட் செயிண்ட் ஜார்ஜ் கெஜட்டின் மூலம் உலகுக்கு அறிவித்தனர்.

8. ஐயரவர்களுடைய குணாதிசயங்கள்

ஐயரவர்கள் பொறுமையையே ஆபரணமாகக் கொண்டு விளங்கினர். அவர் சிறுவராயிருந்த காலத்தில் பலர் அவருடைய கல்வி அபிவிருத்தியைக் குறித்து வியந்து பேசுவதுண்டு. அவர் எப்போதும் சந்தோஷமாகவே இருப்பார். அவர் ஆடம்பரத்தை வெறுத்து எளிய வாழ்க்கையையே மேற்கொண்டிருந்தார். அவர் விக்டோரியா மகாராணியார் இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தினியாரானதை முன்னிட்டு டில்லியில் நடைபெற்ற தர்பாருக்

குச் சென்றிருந்தபோது சர் சையத் ஆமது என்ற முகம்மதியப் பெரியாரைக் காண விரும்பினார். ஆனால், அவரால் உடனே அப்பெரியாரைக் காண முடியவில்லை. முத்துசாமி ஐயரவர்கள் சாதாரண மனிதனைப்போல இருந்ததைக் கண்ட அந்த நவாப் பின் வேலையாட்கள் அவரை யாரோ ஒரு சாமானி யர் என்று கருதி, நெடுநேரம் வரையில் வீணாகக் காத்திருக்கச் செய்தனர். கடைசியில் சர் சையத் ஆமது முத்துசாமி ஐயருடைய வருகையைக் கேள்வி யுற்று, அவரைத் தக்கபடி வரவேற்று உபசரித்துத் தம் வேலைக்காரர்களின் அறியாமைக்காகத் தம்மை மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். உலகத்தில் பெரும்பாலும் மனிதர்கள் ஆடம்பரத்தையே விரும் புகிறார்கள் என்பது இதனால் காணக் கிடக்கின்றது.

ஐயரவர்கள் எப்போதும் யாருக்கும் தீமை செய்ததே இல்லை. அவர் எளிய வாழ்க்கையுடன் மேலான எண்ணங்களைக் கொண்டு விளங்கினார். அவர் தமக்குள்ள அறிவாற்றல்களைக் கருதியாவது, பெரிய நிலையை எண்ணியாவது செருக்குக் கொண் டதே இல்லை அவர் எல்லோரையும் தமது தூய குணச் சக்தியினால் வசீகரிக்கும் தன்மை உள்ளவ ராயிருந்தார். அவருடைய பொறுமை, அடக்கம், பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் ஆகிய இக் குணங்களை ஐரோப்பியர்களும் பாராட்டிப் பேசி இருக்கிறார்கள். அவர் தம் நண்பர்களைப் பெரிதும் கொண்டாடுவார். தம் குடும்பத்தினர் விஷயத்திலும் அவருக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டிருந்தது.

அவர் பாதரட்சை அணிந்துகொள்ளுவதில்லை. அவர் தம் பட்டுக் கௌனுக்குள் அல்பாக்கா கோட்டு ஒன்றைப் போட்டுக்கொண்டிருப்பார்; சரிகைத் தலைப்பாகை அணிந்திருப்பார். அவர் நெற்றியின் இடையில் சந்தனப் பொட்டுத்திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அவர் கழுத்துப்பட்டை அணியவில்லை.. அவர் நீதிபதிகளுக்குரிய உடை ஒன்றை மட்டும் அவசியமானபோது அணிந்துகொள்வார். வழக்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கையில் ஐயரவர்கள் ஒரு கண்ணை மூடிக்கொண்டும், இறகு பேனவை முகத்துக்கருகில் வைத்துக்கொண்டும், சிரித்துக்கொண்டும், வக்கீல்கள் எடுத்துக் கூறும் நியாயங்களை யோசித்துக்கொண்டும் இருப்பார். ஐயரவர்கள் தமது வலக்காலின் கட்டை விரலைப் பக்கத்து விரலுடன் அழுத்தினல், வக்கீல்கள் இனி மேல் தாங்கள் பேசுவதில் பயனில்லையென்றும், தங்கள் வழக்குத் தோற்றுப் போய்விட்டதென்றும் கண்டுகொள்ளுவார்கள். ஏழை, பணக்காரன், பெரிய உத்தியோகஸ்தன், சிறிய உத்தியோகஸ்தன் என்ற பாரபட்சம் பாராட்டாமல் அவர் எல்லோர் விஷயத்திலும் ஒரே மாதிரி நடந்து கொண்டார். அவர் தம் சகாக்களைக் கௌரவமாகவும் அன்பாகவுமே நடத்தி வந்தார். இரக்கம், உதவி செய்தல் முதலிய குணங்களை அவர் கொண்டிருந்தார்.

அவர் 'கிரிமினல்' வழக்குகளில் தூக்குத் தண்டனை விதிப்பதில்லை. செஷன்ஸ் ஜட்ஜுகளால் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட வழக்குகள் புனர்

ஆலோசனைக்காகத் தம் கோர்ட்டுக்கு வந்தால், அவர் அவைகளை உறுதிப்படுத்தாமல், தூக்குத் தண்டனையை வேறு விதமாக மாற்றிவிடுவார். 'இறைவனால் படைக்கப்பட்ட ஓர் உயிரை ஒரு மனிதன் தன் சிற்றறிவால் போக்கத் தகுதியுள்ளவன் அல்லன் என்பதே அவர் அபிப்பிராயமாகும். இவ்வபிப்பிராயத்தைக் கொண்டே தூக்குத் தண்டனை விதிக்கவோ, தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட வழக்குகளை உறுதிப்படுத்தவோ, அவர் சம்மதிப்பதில்லை. இவ்விஷயத்தில் முத்துசாமி ஐயரைப்போல எண்ணும் இன்னும் சில இந்திய நீதிபதிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். காலஞ்சென்ற சர். டி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களும் தாம் சென்னை ஐகோர்ட்டு நீதிபதியாயிருந்தபோது தூக்குத் தண்டனை விதிக்க விரும்புவதில்லை என்றும் தூக்குத் தண்டனை கட்டாயமாக விதிக்க வேண்டிய வழக்காயிருந்தால், அவ்வழக்கைத் தமக்குக் கொடுக்க வேண்டாவென்று பிரதம நீதிபதியைக் கேட்டுக்கொள்வது உண்டென்றும் தெரிகிறது.

9. முத்துசாமி ஐயரும் நியாய இலாக்காவும்

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் நியாய இலாக்காவுக்கே ஓர் அணிகலனாக விளங்கினார். அவரை ஒரு சிறந்த நீதிபதியென்று இந்தியர்கள் மாத்திரமல்லாமல், ஐரோப்பியர்களும் கொண்டாடி இருக்கிறார்கள். "இந்திய நீதிபதிகளில் முத்துசாமி ஐயரவர்களுடைய தீர்ப்புகளும் முகம்மதிய நீதிபதிகளில் சையத் மாமூது அவர்களுடைய தீர்ப்புகளும் பெரி

தும் பயன்தரத் தக்கவைகளாகும்,' என ஒருபெரிய அறிஞர் கூறியிருக்கின்றார். முத்துசாமி ஐயருடன் இருந்த நீதிபதிகளும் அவருடைய தீர்ப்புகளைப் புகழ்ந்துரைத்திருக்கிறார்கள். நீதிபதி ஹட்கின்ஸ் என்பார், 'முத்துசாமி ஐயருடன் இருந்து வழக்குகளை விசாரிப்பது சந்தோஷத்தைத் தரத்தக்க காரியமாகும்,' என்று கூறுகிறார். தம்முடன் உட்காரும் நீதிபதி நடைபெறும் வழக்கைப்பற்றி அவசரமாக ஒரு முடிவுக்கு வருவதாகத் தோன்றினால், ஐயரவர்கள் பிறர் அறியாவண்ணம் அவருக்கு அவ்வாறு செய்ய வேண்டாவென்று சைகை செய்வார். இச்சைகையை அந்நீதிபதி அறிந்து, பொறுமையாய் இருப்பார். இதனால், ஐயரவர்களிடத்தில் மற்ற நீதிபதிகளுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்ததென்பது தெரிகின்றது அல்லவா?

ஐயரவர்கள் தம் தீர்ப்புகளை எல்லோருக்கும் விளங்கும்படி சொல்லுவார். இந்து லாவில் அவர் மிகவும் கீர்த்தி அடைந்திருந்தார். அவர் வக்கீல்கள் எடுத்துக் காட்டும் மேற்கோள்களை அப்படியே நம்பிவிடுவது இல்லை. தம் சுய அறிவைக்கொண்டு அவைகளைப் பரிசீலனை செய்வது அவர் வழக்கம். சட்ட சம்பந்தமான கொள்கைகளில் அவர் பெரிதும் பாண்டித்தியம் அடைந்திருந்தார். அவர் தம் தீர்ப்புகளை எல்லாம் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே கூறிவந்தார். அவரது ஞாபகச் சக்தி பெரிதும் மெச்சத் தக்கது. அவருக்குச் சிறு வயது முதற்கொண்டே அபார

ஞாபகச் சக்தி ஏற்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்டு அவருடைய ஆசிரியர்களும் சகாக்களும் அவரைப் பெரிதும் கொண்டாடி வந்தார்கள். அவர் வழக்கு களைச் செவ்வையாகப் பரிசீலனை செய்வதோடு அவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களைக் கேள்விகளா லும் பதில்களாலும் விஸ்தரித்து, அவை தமக்கும் வக்கீல்களுக்கும் தெளிவாகும்படியும் செய்வார். வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையில் அவர் தம் எதிரில் வாதிக்கும் நியாய வாதியை வழக்கைப் பற்றிய பல கேள்விகள் சரமாரியாகக் கேட்டு, வழக் கின் சாராமிசத்தை விவரமாகத் தெரிந்துகொள் வார். இதனால் அவருக்கும், நியாய வாதிகளுக்கும் வழக்கில் அதிக கால நஷ்டம் ஏற்படுவதில்லை. ஐய ரவர்கள் தீர்ப்பு எழுதுவதில் மிகவும் வல்லவராவர். அவர் சில வழக்குகளில் எழுதிய தீர்ப்புகள் இன் றைக்கும் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டு வரு கின்றன. எந்த விஷயத்தையும் அவர் சுருங்கக்கூறி விளங்க வைப்பார். அவர், 'நான் பிடித்த முய லுக்கு மூன்றே கால்!' என்ற கொள்கையை உடையவர் அல்லர். தாம் கொண்ட கருத்துச் சரி யன்று என்பதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் காட்டப்பட்டால், உடனே அவர் தமது கருத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவார்.

ஐயரவர்கள் சட்டத்தை மாத்திரம் அறிந்து இருப்பதால் பிரயோசனம் உண்டாகாதென்றும், சட்டத்திற்குரிய காரணத்தை அறியாதவன் சட்டம் பயின்றதனல் நன்மை அடையமாட்டான் என்றும் கூறியிருக்கின்ருர். சட்டத்தை முறைப்படி பயில்

வது ஜன சமுதாய சம்பந்தமான தத்துவங்களை அறிந்துகொள்ளுவதாகுமென்று அவர் கூறியிருக்கின்றார். வக்கீல் தொழில் ஜனங்களுடைய நன்மைகளைப் பாதுகாப்பதாய் இருப்பதால், அது மிக உயர்ந்த தொழிலாகுமென்றும், ஆகவே வக்கீல்கள் அவசரப்பட்டு எத்தகைய காரியத்தையும் செய்து விடக் கூடாதென்றும், உண்மையை ஆராய்ந்தறிய வேண்டுமென்னும் நோக்கம் அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டுமென்றும், வக்கீல்களுடைய வாக்குச் சாதுரியங்களைக் கண்டும் அவர்கள் விஷயங்களைப் பரிதாபமாக எடுத்துரைக்கும் பான்மையைக் கண்டும் நீதிபதிகள் ஏமாந்துவிடக் கூடாதென்றும் அவர் கூறியுள்ளார். சில நீதிபதிகள் வக்கீல்களின் பெயரைக் கண்டும், வாக்குச் சாதுரியத்தைக் கண்டும், ஆடம்பரங்களைக் கண்டும் ஏமாந்து போய் விடுவது வழக்கம். ஆனல், முத்துசாமி ஐயர் இவைகளையெல்லாம் கண்டு ஏமாந்து போகக் கூடியவர் அல்லர். அவர் நியாயம் வழங்குவதையே பிரதானமாகக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்து வந்தார். புதிய வக்கீல்களையும் பழைய வக்கீல்களையும் அவர் ஒரே மாதிரி நடத்தி வந்தார்.

முதலாளிகள் வேலைக்காரர்கள் விஷயமாக அவர் பல சட்டங்கள் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார். இந்து லா விஷயமாக அவர் அநேக நன்மைகளைச் செய்திருக்கின்றார். ஜீவனம்சத்துக்கு விதிக்கப் பட்ட தொகையைக் குறிப்பிட்ட ஒருவருக்குக் கொடுக்க வேண்டியவன் தன்னுடைய துர்நடத்தைகளினல் பிறகு முன்னிருந்த நிலையில் தான் இல்லா

விட்டாலும் குறைக்கக் கூடாதென்றும், பிள்ளை யானவன் தன்னுடைய தகப்பனாரிடமிருந்து சொத்துகளைப் பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும் வயோதிக மடைந்த தன் தாயாரைக் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான் என்றும், தென்னிந்தியாவிலுள்ள பிராமணர்கள் தங்கையினுடைய பிள்ளையையோ அல்லது குமாரத்தியினுடைய பிள்ளையையோ சுவீகாரம் செய்துகொள்ளுதல் முறையானது என்றும், தகுதியான ஆதாரம் ஒன்றுமில்லாமல் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட முனிசிபல் கமிஷனர் ஒருவர் இந்தியா மந்திரிமீது வழக்குத் தொடுக்க உரிமை பெற்றிருக்கிறார் என்றும், வக்கீல் என்ற உரிமையில் வக்கீல்கள் கோர்ட்டில் வழக்கின்போது அளவுக்கு மீறித் தவறிச்சொன்ன வார்த்தைகளுக்காக அவர்கள்மீது கிரிமினல் சம்பந்தமாகவோ, சிவில் சம்பந்தமாகவோ வழக்குத்தொடரக் கூடாதென்றும் தெளிவுபடக் கூறியிருக்கின்றார்.

நியாய ஸ்தலத்தைப்பற்றி அவர் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயமும் கவனிக்கத் தகுந்ததாகும். "நியாய ஸ்தலம் என்பது ஒரு புனிதமான கோயிலாகும். நியாய ஸ்தலத்தில் இருந்து நீதியை வழங்குகிறவர் மனிதர்களாயிருந்தாலும், அவர்கள் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க ஏற்படுத்தப்பட்டவர்களாவார்கள். நியாய ஸ்தலமாகிய கோயிலுக்குள் கெட்ட எண்ணத்துடன் நுழைகிறவர்களும், நியாயத்திற்கு ஒவ்வாத காரியங்களினால் நியாயஸ்தலத்திற்குக் கெடுதலை உண்டாக்கி அதைப் பாழ்படுத்துகிறவர்களும் கடவுளுக்கும் தங்கள் நாட்டுக்கும் துரோகம் செய்தவர்க

ளாவார்கள்,'' என்று ஐயரவர்கள் கூறியுள்ளார். அவர் எவ்வழக்கிலும் உண்மையை எப்படியாவது கண்டு பிடித்துவிடுவார்.

10. முத்துசாமி ஐயரும், கல்வி விஷயங்களும்

1872-ஆம் வருஷத்தில் முத்துசாமி ஐயர் அவர்கள் சென்னைச் சர்வ கலாசாலையின் அங்கத்தினர் ஆனார். பிறகு அவர் நிர்வாக சபையின்* அங்கத்தினராகவும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் தாம் இறக்கும் வரையில் இப்பதவியை வகித்திருந்தார். அவர் பி. எல்., எம். எல்., பரீட்சைகளுக்குப் பரீட்சகராகவும் இருந்தார். 1882-ஆம் வருஷத்தில் சென்னைச் சர்வகலாசாலைப்பட்டதாரிகளுக்கு அவர் ஓர் உபந்நியாசம் செய்து இருக்கின்றார். அந்த உபந்நியாசம் அநேக உயரிய கருத்துகளைத் தன்னகத்துக் கொண்டிருப்பதுடன் அர்த்த புஷ்டி உள்ளதாகவும் இருக்கின்றது. சென்னைச் சர்வ கலாசாலைப்பட்டதாரிகளுக்கு முதன்முதல் உபந்நியாசம் செய்த இந்தியர் முத்துசாமி ஐயரவர்களே யாவர். ஐயரவர்கள் பேசுவதில் அவ்வளவு கெட்டிக்காரராயிராவிட்டாலும், அவர் எழுதி வாசிக்கும் விஷயம் பல்லோராலும் மெச்சத் தக்கதாய் இருந்தது.

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் மாணவர்களுக்குத் தேகப்பயிற்சி அவசியமென்றும், போதுமான தேகப் பயற்சி இருந்தால்தான் மாணவர்கள் கல்வியில் அபிவிருத்தியடைந்து தங்களுக்கும் தங்க

---

* Syndicate.

ளுடைய நாட்டினருக்கும் நன்மை செய்யக் கூடுமென்றும் தெளிவு படக் கூறி இருக்கின்றார்; பின்னும் இந்நாட்டில் பெற்றோர்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளின் கல்வி அபிவிருத்தி விஷயத்தில் எவ்வளவு சிரத்தைகாட்டுகின்றார்களோ, அவ்வளவு சிரத்தை அவர்களின் தேகப் பயிற்சி விஷயத்தில் காட்டுவதில்லை என்றும் கூறியிருக்கின்றார். பள்ளிக்கூடங்களும், கல்லூரிகளும் தேகப் பயிற்சி விஷயத்தில் கவலை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், தேகப் பயிற்சியைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் கட்டாயமாகக் கற்பிக்க வேண்டுமென்றும், தேகப் பயிற்சி விஷயத்தில் சிரத்தை கொள்ளாத கல்லூரிகளுக்கும் பாடசாலைகளுக்கும் அரசாங்கத்தார் பண உதவி செய்யக் கூடாதென்றும் அவர் கூறியுள்ளார். உபாத்தியாயர்கள் விஷயங்களைப் போதிக்கும்போது பல வித உதாரணங்களாலும் மேற்கோள்களாலும் மாணவர்களிடையே உற்சாகத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்றும், பிள்ளைகள் பிற்காலத்தில் கீர்த்தி அடைவதற்கு உபாத்தியாயர்களே பெரும்பாலும் மூல காரணர்களாயிருக்கிறார்களென்றும், சிறு வயதில் பிள்ளைகள் உபாத்யாயர்களுடைய குணாதிசயங்களை அறியாவிட்டாலும், பிறகு அவர்கள் ஆசிரியர்களின் குணங்களை அறிந்து பாராட்டுவார்களென்றும், நம்முடைய தேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு ஆங்கிலக் கல்வி அபிவிருத்தியோடு சுதேச பாஷா ஞானமும் நன்கு அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்றும், சுதேச பாஷைகளின் மூலமாகக் கல்வியைப் போதிப்பதே

சுலபமாகும் என்றும், தேசீயக் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுவது அத்தியாவசியம் என்றும், ஒவ்வொரு வரும் அவரவருடைய நாட்டுக் கலைகளையும், நாகரீகத்தையும், இன்னும் இவைபோன்ற வேறு விஷயங்களையும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்றும், மத சம்பந்தமான கல்வியும், நல்ல நடத்தைக்கு அடிப் படையாயுள்ள நற்போதனைகளும் மாணவர்களுக் குப் போதிக்கப்படுதல் வேண்டும் என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் மாணவர்கள் சுதேச பாஷைகளைப் பயில வேண்டுவது அவசியமென்றும், சுதேச பாஷைகளில் இன்னும் அதிக வசன நூல்கள் ஏற்பட வேண்டுமென்றும், செய்யுள் நூல்கள் கற்றறிந்தவர்களுக்கே பிரயோசனப்படுகின்றன என்றும், வசன நூல்களோ சாதாரண மக்களாலும் படித்தறிந்து கொள்ளக்கூடியவைகளா யிருக்கின்றன என்றும், ஆகவே ஜனங்களின் அபி விருத்திக்குத் தகுந்த நல்ல வசன நூல்களை எழுதி வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும் கூறி இருக்கின் றார். சமஸ்கிருதக் கல்வியின் அபிவிருத்திக்காகப் பாடுபடுவது அத்தியாவசியமென்றும் அவர் கூறி யுள்ளார். பின்னும் அவர் இந்தியர்கள் தாவர சாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திரம், இஞ்சினியரிங், சட்டக் கல்வி, இந்திய பாஷைகள் ஆகிய இவை களைக் கற்க வேண்டுமென்றும், இவைகளைக் கற்ப தனால் நன்மை உண்டாகக் கூடுமென்றும், இந்தியா வின் கல்வி அபிவிருத்திக்கு அரசாங்கத்தார் ஆதரவு இன்றியமையாதது என்றும், இந்தியர்கள்

ஐரோப்பா முதலான வெளி நாடுகளுக்குச்சென்று கல்வியை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ளுவது அத்தியாவசியம் என்றும், அதனால் பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படாதென்றும் கூறி இருக்கின்றார்.

11. முடிப்புரை

முத்துசாமி ஐயரவர்கள் ஒருவர் செய்த நன்றியை மறக்கக் கூடியவரல்லர். தமக்கு நன்றி செய்தவர்களைச் சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் அவர் புகழ்ந்துரைத்திருக்கின்றார். தமக்குப் பல வகையிலும் நன்மை செய்த பவல் துரையவர்களை முத்துசாமி ஐயரவர்கள் பலமுறை புகழ்ந்துரைத்தமை அவருடைய மேலான குணத்தைக் காட்டுகின்றது. முத்துசாமி ஐயரவர்களுக்கு டி. கோபால ராவ், அரங்காச்சார்லு, பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் ஆகியவர்களிடத்தில் விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. இவர்களைப்பற்றி அவர் அடிக்கடி தம் உபந்நியாசங்களில் புகழ்ந்துரைத்து இருக்கின்றார்.

அரசாங்கத்தில் அதிகாரப் பதவியில் உள்ளவர்களிடத்தில் ஒழுக்கம் அவசியம் இருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொருவரும் சுய மரியாதையை அடிப்படையாகக்கொண்டு வாழ வேண்டுமென்றும், சில உத்தியோகங்களை ஒரு சாராருக்கென்று ஒதுக்கி வைத்தல் கூடாது என்றும், திறமையுடையவர்களை ஜாதி மத நிற வித்தியாசம் பாராட்டாமல் உத்தியோகத்தில் நியமிக்க வேண்டுமென்றும் ஐயரவர்கள் கூறி உள்ளார்.

அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் செய்துகொண்டிருக்கிறவர்கள் அரசியல் விஷயங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளக் கூடாதென்றும், ஆனால் அவர்கள் அரசியல் விஷயங்களைத் தெரிந்திருக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியம் என்றும், இந்தியாவுக்கு நாளடைவில் குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்து அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஐயரவர்கள் கூறியுள்ளார்.

ஐயரவர்கள் அநேக கமிட்டிகளில் அங்கம் வகித்து நன்மையான பல காரியங்களைச்செய்து இருக்கின்றார். அவர் இந்தியநாடு தொழில் சம்பந்தமான விஷயங்களில் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார். மாணவர்களுக்குத் தொழிற் கல்வி அவசியம் என்பதையும் அவர் வற்புறுத்தி இருக்கிறார்.

இந்தியர்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லாமை பெருங்குறையென்றும், அக்குறையை நீக்க ஒவ்வோர் இந்தியனும் பாடுபட வேண்டுமென்றும், பழைய பழக்க வழக்கங்களை அவைகளினால் கெடுதல் உண்டாகிறது என்று செவ்வையாகத் தெரிந்த பிறகும் மேற்கொண்டிருத்தல் கூடாதென்றும், இதனால் எல்லா விதமான பழக்க வழக்கங்களையும் மூடக் கொள்கைகள் என்று புறக்கணித்துவிடக் கூடாதென்றும், எந்த விஷயத்திலும் தேசீய உணர்ச்சியை விட்டுவிடக் கூடாதென்றும், எந்தக் காரியத்தையும் ஆழ்ந்து கவனித்துப் புத்திசாலித் தனத்துடன் செய்ய வேண்டுமென்றும், இந்தியர்களும் ஐரோப்பியர்களும் அன்புடனிருந்து இந்தி

யாவின் அபிவிருத்திக்கான துறைகளில் காரியங் களைச் செய்துகொண்டு போகவேண்டுமென்றும் ஐயரவர்கள் கூறி இருக்கின்றார்.

ஐயரவர்கள் சீர்திருத்தச் சம்பந்தமாகவும் பாடு பட்டு இருக்கின்றார். பெண் கல்வி அவசியம் என் பதை அவர் உணர்ந்து, அதைத் தமது தேச மக்க ளுக்கு எடுத்துரைத்திருக்கின்றார். பாலிய விவா கத்தை அவர் கண்டித்திருக்கின்றார். வயது வந்த பின் நடக்கும் விவாகம் ந்யாயத்திற்கு விரோத மாகாதென்றும், இளமையிலேயே விதவைகளான பெண்களுக்கும், வயதானபின் கலியாணமான பெண்கள் புருஷனுடன் கூடி வாழப் புகுமுன் மங் கலியம் இழந்தவர்களானல் அவர்களுக்கும் மறு விவாகம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்றும் அவர் கூறி இருக்கின்றார்.

மத விஷயங்களில் ஐயரவர்கள் திடமான நம் பிக்கை கொண்டிருந்தார். மதத்தை அனுசரிக் காத மனிதன் மிருகத்துக்கு ஒப்பானவன் என்ற கொள்கையை அவர் பெரிதும் கைக்கொண்டிருந் தார். ஒவ்வொருவரும் இறைவனிடத்தில் பக்தி விசுவாசம் பூண்டு ஒழுக வேண்டுமென்றும், பக்தியே மனிதனைக் கரையேற்ற வல்லது என்றும் அவர் உணர்ந்திருந்தார்.

அவருக்குச் சமஸ்கிருத பாஷையில் விசேஷ ஆர்வம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் தம் சொந்தச் செலவில் ஒரு சமஸ்கிருதப் பாடசாலையை ஆதரித்து

வந்தார். வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்தவர்களிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது.

ஐயரவர்கள் ஒரு விஷயத்தை மூன்றுதரம் படித்துவிட்டால், எப்பொழுதும் மறக்கவே மாட்டார்; தாம் விசாரித்த வழக்கின் சாராமிசங்களை ஆறு மாத காலமானாலும் மறவாமல் மனத்தில் வைத்திருந்து தீர்ப்பு எழுதுவார்.

முத்துசாமி ஐயர் இயற்கை விநோதங்களையும் சித்திரம் சிற்பம் சம்பந்தமான கலைகளையும் பெரிதும் போற்றி வந்தார். அவருக்குச் சங்கீதத்தில் விசேஷப் பிரியம் ஏற்பட்டிருந்தது.

இத்தகைய அரிய குணங்களைக்கொண்ட ஒரு பெரியாரின் உருவத்தை எல்லோரும் காணவேண்டும் என்ற காரணத்தினால், ஐயரவர்களுடைய உருவச் சிலையொன்று பரிசுத்தமான சலவைக் கல்லால் செய்யப்பட்டுச் சென்னை ஐகோர்ட்டில் முக்கியமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வுருவச் சிலையைக் காணும் ஒவ்வொருவரும் ஐயரவர்களைப் பின்பற்றி நடக்க வேண்டுமென்று நினைப்பார்கள் என நாம் நம்புகின்றோம்.

'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக.'

முற்றிற்று.

Wrapper Page Printed at the
Swamy Press, Madras.

SOUTH INDIAN GREAT MEN ::

... ... PRICE. 0-10-0